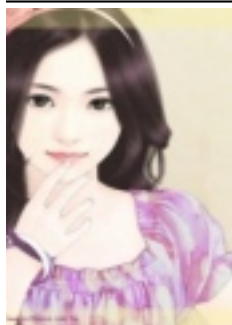

Chúng Ta Bắt Đầu Lại Nhé

Contents

Chúng Ta Bắt Đầu Lại Nhé	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4: Chuyện Cũ Của Triệt Hàn	12
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13: Ngoại Truyện 1	37
14. Chương 14: Ngoại Truyện 2	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	67
26. Chương 26	70
27. Chương 27	72
28. Chương 28	75
29. Chương 29	77
30. Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	94
35. Chương 35	95
36. Chương 36	97
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	105
40. Chương 40: Đại Kết Cục	108

Chúng Ta Bắt Đầu Lại Nhé

Giới thiệu

Truyện có nội dung xoay quanh về nữ nhân vật chính là Trương Gia Hân và nam chính là Triệt Hàn,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-bat-dau-lai-nhe>

1. Chương 1

- Anh làm gì vậy?
- Cô thấy rồi còn hỏi? Bị quáng gà đột xuất hả? Cô ta hiện tại là bồ của tôi, tôi nghĩ cô nên hiểu một người đàn ông thành công không thể thiếu ong bướm bên ngoài.
- Vậy chúng ta ly hôn đi.
- Cô nói cái gì?
- Tôi đã thỏa thuận cùng anh, chúng ta ly hôn đi.
- Cái gì? Cô bị điên à?
- Anh không hiểu tiếng người sao? Thôi được, nghe cho kĩ đây. Tôi sẽ gửi đơn ly hôn có chữ kí cho anh, đồ đạc cũng sẽ thu dọn sau. Còn gì nữa không nhỉ? À, yên tâm, anh khỏi lo chuyện tài sản, tôi không cần. Vậy nhé, chúc anh tiếp tục vui vẻ.

Cô mỉm cười chào anh, nụ cười bình thản như bản thân không phải người vợ 5 phút trước còn bắt gặp chồng mình lãng nhãng với ả đàn bà khác. Bước khỏi căn nhà nơi hai người chung sống hơn 3 năm nay, cô cảm thấy mình đúng là điên, có người vợ nào bình tĩnh như cô không? Thật không hiểu nổi bản thân nữa. Cô rảo bước, muốn mau chóng rời khỏi nơi này, đâu cũng được.

Gia Hân thiếu kiên nhẫn đứng chờ thang máy chậm chậm đếm ngược trên bảng điện tử. Từ hành lang vang lên tiếng bước chân ngày càng gần. Những bước chân quen thuộc đến nỗi không cần quay lại cũng có thể nhận ra chủ nhân của chúng.

Cô mất bình tĩnh. Gã khốn này còn muốn thế nào nữa?

Người đàn ông đuổi tới cũng bực tức không kém:

- Trương Gia Hân! Cô muốn náo loạn gì hả? Đàn ông thời buổi này ai chẳng có vài ba người tình ở bên ngoài, có cần phải làm quá như thế không?
- Những gì cần nói, đã nói hết, còn thắc mắc gì, anh có thể nói với luật sư của tôi sau. Tôi hy vọng chúng ta có thể chia tay nhau trong hòa bình.
- Gia Hân, cô có cần phải lạnh lùng thế không? Chẳng lẽ, cô coi cuộc hôn nhân 3 năm qua của chúng ta là trò đùa sao?

– Triệt Hàn... anh nghĩ là tôi đang đùa sao?

Anh ta mới là người ngoại tình, nhưng tình huống này sao giống cô mới là người phụ bạc vậy? Hết chịu nổi thái độ của ông chồng đáng kính vài phút trước còn chuẩn bị lăn lộn trên giường với người đẹp, cô bước về phía cầu thang. Kệ nó đi, 15 tầng chứ 20 tầng cô cũng không muốn nhìn mặt gã khốn kiếp này thêm giây phút nào nữa.

Quả quyết quay đi, Gia Hân đi nhanh về phía thang bộ. Vừa dậm bước xuống cầu thang, hần vội đuổi theo, còn hét to:

– Cô đứng lại đó cho tôi, cô có nghe thấy không? Trương Gia Hân!!!!

– Anh nhỏ tiếng chút thôi, giờ nếu mọi chuyện lộ ra, người xấu mặt chẳng phải là anh sao?

Khuôn mặt Triệt Hàn trở nên khó coi cực điểm, anh muốn kéo người phụ nữ vô tình này lại, bằng mọi giá làm rõ mọi chuyện. Nghĩ là làm, anh dùng sức kéo cô lại, nhưng mất đà, va phải thành cầu thang. Chỉ có điều thành cầu thang cứ như vậy đổ theo người anh. Đầu óc trống rỗng, trước khi hiểu mọi chuyện, có một lực mạnh hơn kéo tay anh lại, hoán đổi vị trí hai người cho nhau...

Gia Hân cũng không rõ tột cùng bản thân là ngu ngốc hay điên nữa, nhưng trước khi trí óc bắt kịp, cơ thể cô đã phản ứng trước. Cô dùng hết sức bình sinh kéo anh lại, thế vị trí của anh vài giây trước. Lực kéo quá mạnh làm tay cô rời khỏi tay áo anh...

Thì ra cảm giác rơi từ trên cao xuống là vậy, chỉ kịp cảm nhận thân thể va mạnh xuống nền đất cứng ngắt, thế giới cũng tối dần, chỉ nghe loáng thoáng tiếng người gào to “Gia Hân!! Gia Hân!!”...

Choàng mở mắt, Gia Hân thấy cơ thể mình cứng đờ, đau ê ẩm, nằm trên ghế sofa. Sofa ư? Chiếc ghế này? Căn phòng này? Sao cô lại ở đây?

Cô còn nhớ cảm giác đau tới tắt thở lúc rơi xuống, vô cùng rõ rệt. Chẳng lẽ là mơ? Căn nhà này 2 năm rồi cô chưa trở lại, nhưng đồ đạc không có chút bụi nào. Chẳng lẽ... Nhìn tờ báo trên bàn, cô lặng người đi, ngày 22/11/2010. Đây là trọng sinh trong truyền thuyết ư?

Gia Hân nhú mày. Sao lại là ngày quái quỷ này chứ?

Chậm rãi vào nhà vệ sinh, nhìn bản thân trong gương, Gia Hân năm 25 tuổi được phản chiếu rõ ràng. Hiện tại, cô đang khoác trên mình tang phục, thở dài, không nhảm lẫn gì nữa. Hôm nay là ngày người đàn ông bội bạc đó ra đi. Đang trầm ngâm bỗng có tiếng gọi vọng tới:

– Gia Hân, Gia Hân, con ở đâu rồi, ra phụ mẹ xách đồ vào!

Giọng nói thân thương ấy, đã bao lâu cô chưa được nghe rồi? 2 năm? Không đã gần 3 năm rồi cô chưa nghe lại giọng nói ấy. Mẹ? Lao ra cửa, nhận thấy dáng gầy gầy của mẹ, Gia Hân cảm thấy toàn thân chấn động. Đúng là bà!

Gia Hân ôm mẹ thật chặt. Hết như trí nhớ của bản thân, mẹ cô vẫn rất gầy, luôn như vậy. Không kìm nổi nước mắt, Gia Hân gục đầu vào vai bà, khóc như một đứa trẻ. Tiếng khóc của cô làm bà lúng túng, bà nói, trong giọng chứa chút vui mừng:

– Con khóc vì người ông ấy sao? Con tha thứ cho ba rồi hả?

– Không, chỉ là... Huhu

– Con nhóc này, sao hôm nay lạ vậy? Mẹ vừa ra chợ có một chút thôi mà. Làm gì như trời sắp vậy?

– Mẹ đi lâu quá...

– Cô lại làm gì có lỗi với bà già này phải không, mọi khi tôi gọi cô cũng đâu có về?

– Mọi hôm khác, hôm nay khác, mẹ cho con ôm mẹ thêm chút xíu nữa đi ạ.

Trong lòng mẹ, Gia Hân cảm thấy an tĩnh khác thường. Trên đời này, nếu nói điều cô chắc chắn nhất, chỉ có thể là cô thương mẹ hơn bất cứ ai trên đời. Cả cuộc đời trọn 30 năm, Gia Hân luôn sống nhặt nhòa, không chút nổi bật, thậm chí, khi cưới chồng, cô cũng nhàn nhạt, không rõ yêu ghét. Cô luôn lơ mơ về tình

cảm, về cả ước mơ lẫn mong muốn của bản thân. Chỉ có mẹ cô, bà là minh chứng duy nhất khiến cô cảm thấy bản thân không phải lãnh cảm, rằng cô có tình cảm. Nhưng ba năm trước, bà bỏ lại cô một mình, cô mất đi chỗ dựa lớn nhất trong cuộc đời mình. Từ đó, Gia Hân cũng sống mà không tìm được mục đích...

Nhưng hiện tại, cô có thể viết lại quá khứ. Sửa chữa mọi thứ, cũng không lo mất bà nữa, cũng không phải cưới.... Tại sao cô lại cụt hân lúc đó, cô cũng không hiểu, thôi coi như trả ơn anh ta về cuộc hôn nhân ba năm trước cũng được.

Một mùi hương quen thuộc từ trong bếp bay ra, cắt dòng suy nghĩ của Gia Hân:

– Vào ăn cơm đi con, mẹ chuẩn bị xong rồi đó.

Trong quá khứ, cô nhớ hôm nay mẹ cô rất buồn, bà còn khóc tới rất khuya. Cũng phải, là ngày đưa tang người đàn ông đó.

Năm 18 tuổi, bố cô công khai đem người tình về nhà, nói với mẹ cô rằng tùy bà quyết định, ông đã nín nhịn 20 năm rồi, giờ cô cũng đủ tuổi, không cần giấu giếm nữa, một mục muốn ly hôn. Không ngờ, mẹ cô bình tĩnh đưa ra thỏa thuận, chờ cô học xong đại học, có việc làm ổn định rồi ly hôn cũng không muộn. Bà sợ cô vì chuyện của họ mà Gia Hân không tìm được công việc tốt. Về phần cha cô, trong khoảng thời gian này, ông làm gì bà cũng không quản, chỉ cần đừng quá lộ liễu làm ảnh hưởng tới thanh danh gia đình là được.

Lúc cô rõ mọi chuyện cũng là năm cuối đại học, khi người phụ nữ kia tìm tới cô. Không chịu nổi việc phải chung nhà với con người bạc bẽo kia, cô chuyển ra ngoài ở. Lúc đầu cô định ra ngoài cùng mẹ, nhưng bà nhất quyết không chịu. Sau này tâm sự bà từng nói với cô lo cho tương lai cô một phần, nhưng cũng có một phần nhỏ trong bà vì yêu nên muốn níu giữ người đàn ông bội bạc kia. Dù thế nào, cũng không thể đơn giản nói buông là bỏ tình cảm gần 30 năm hai vợ chồng sống với nhau.

Một người phụ nữ muốn níu kéo trái tim của một người đàn ông thật không đơn giản. Nếu đã không muốn, cưỡng cầu cũng vô ích. Mẹ cô cũng không phải ngoại lệ. Không hiểu do số phận trêu đùa hay trời cao cũng không tha thứ, mà ngày ký vào đơn ly hôn cũng là ngày mà cha Gia Hân bị tai nạn xe qua đời. Đám tang cũng đơn giản, nên tổ chức luôn trong tuần đó.

Về phần người đàn bà kia, cô cũng không rõ, mẹ cô nói bà muốn tự giải quyết. Chuyện giữa bà, bố cô và người đàn bà kia, cô không nên xen vào. Cô cũng không phản đối.

Hai năm sau đám tang đó, mẹ cô phát hiện bà bị ung thư. Trước khi mất bà chỉ có ước nguyện duy nhất là thấy Gia Hân ổn định.

Quyết định cưới chồng tới nhanh như thế. Gặp mặt cũng vội vã.

Anh không ngại, gia đình vẫn luôn thúc giục chuyện lập gia đình. Hai người chung mục đích, nên quyết định cũng nhanh chóng. Chỉ gần 3 tháng từ lúc gặp mặt, cô cưới anh.

Không tuần trăng mật, vì sau đám cưới, bệnh của mẹ cô bỗng chuyển biến theo chiều hướng xấu. Hai người dời lại tuần trăng mật. Sau đám tang của mẹ cô, cô cũng chẳng còn quan tâm bản thân chưa có tuần trăng mật. Cho tới ngày đó... Cô luôn thấy khó hiểu sao mẹ mình có thể vì yêu mà nín nhịn, mà níu kéo. Nhưng tới lượt cô, nghĩ lại cô càng cảm thấy mình còn xuất sắc hơn. Chết thay anh ta ư? Chuyện tiểu lâm này không thể xảy ra được. Chắc chỉ là lòng trắc ẩn sau 3 năm làm vợ chồng mà thôi. Không thể có gì khác được. Gia Hân trấn tĩnh bản thân.

Không nghĩ nhiều nữa, dù sao mai cô cũng nên đưa mẹ đi khám. Nếu chữa trị từ đầu, chắc chắn sẽ có kết quả tốt hơn, không thể bỏ phí thời gian như vậy. Dù thế nào, cô cũng không muốn mất mẹ lần nữa, ít nhất không phải vì căn bệnh quái ác đó. Bà còn phải hưởng thụ phụng dưỡng của cô nữa chứ.

Trương Ngọc thấy Gia Hân đột nhiên đòi bà đi khám cũng ngạc nhiên, nhưng bị nài ép cả buổi nên cuối cùng cũng quyết định nghe lời con gái. Bà vẫn luôn thấy khỏe mạnh, chắc cũng không lo lắng gì nhiều.

Ba tuần sau, khi trả kết quả, bà mới thấy bản thân đã quá chủ quan. Bà mắc bệnh máu trắng, giai đoạn đầu. Tuy bệnh nguy hiểm, nhưng giai đoạn này, chỉ cần kết hợp phẫu thuật thay tủy sống cùng điều trị thuốc, tỉ lệ khỏi lên tới 60%. Tuy điều trị rất khó khăn, nhưng bà còn muốn sống thật lâu cùng con gái, muốn chứng kiến cô hạnh phúc, vì vậy Trương Ngọc nghe chuẩn đoán của bác sĩ mà thở phào nhẹ nhõm.

2. Chương 2

Đưa mẹ về nhà nghỉ, Gia Hân muốn hít thở không khí, đánh lạc hướng bản thân khỏi những suy nghĩ tiêu cực. Cô mặc bộ quần áo thể thao bó sát, màu ghi nhạt. Toàn bộ đường cong gợi cảm của người con gái tuổi 25 lộ ra trước mắt. Cũng may thời gian này cô dù làm việc nhiều, nhưng vẫn chăm sóc tốt bản thân. Cô nhớ một năm sau khi mẹ qua đời, cô thụt 15 ký, không còn chút thịt nào, nếu không cẩn thận có thể hù ma chết người trong đêm. Nghĩ tới đây cô thấy chồng mình ngoại tình cũng phải, mỗi ngày đều bị bộ dáng của cô dọa chết, chưa bỏ nhà đi là đã quá bản lĩnh rồi.

Hài lòng nhìn mình trong gương, Gia Hân bắt đầu so sánh. Bản thân cô hiện tại không tính là xinh đẹp, chỉ là thanh tú, khuôn mặt trái xoan hồng hồng, lông mi cong dài uốn lên nhẹ nhàng tôn lên đôi mắt màu gỗ đàn hương. Nếu có điều gì làm cô cảm thấy tự hào nhất trên khuôn mặt của mình thì chính là đôi mắt này. Nó có khả năng cuốn hút mọi ánh nhìn gặp nó trong giây lát, bạn cô từng nói với cô như vậy.

Lần này được sống lại tuổi 25, Gia Hân muốn chăm sóc bản thân thật tốt, vì cả mẹ nữa. Cô không muốn mẹ mình phải phiền lòng. Cuộc hôn nhân của cô thất bại, có lẽ, một phần là do sự lạnh cảm của cô. Đúng là mau hợp mau tan. Cô không muốn một đám cưới chớp nhoáng như vậy. Cô muốn thay đổi, muốn có một người chồng xứng đáng với bản thân.

Bên ngoài, một khuôn mặt quen thuộc đang chờ cô, chỉ có điều, đây hoàn toàn không phải người cô muốn gặp lúc này.

– Gia Hân! – Nguyên nhân của câu chuyện trùng sinh khó tin này không biết từ bao giờ đã đứng trước cửa nhà cô, khuôn mặt anh thoáng hiện ra nụ cười rạng rỡ khi nhìn thấy cô.

Cô ngạc nhiên nhìn Triệt Hàn. Phải 2 năm nữa cô mới gặp anh, mà đó là, nếu như cô đi xem mặt. Chẳng lẽ... anh ta cũng? Mà anh ta thật khéo, cô vừa hạ quyết tâm, liền có thể tới làm phiền được. Dù thế nào cũng không nên dây dưa nhiều với con người này.

– Ừm...anh là? Thực xin lỗi dạo này nhà tôi nhiều chuyện, nên tôi cũng không được tập trung cho lắm. Cho hỏi anh từ công ty nào tới thấp hương cho ba tôi vậy? Hay là bà con họ hàng với ông?

– Gia Hân, em thực sự không biết anh là ai sao?

– Thực xin lỗi, nhưng tôi không có ấn tượng gì cả.

Khuôn mặt anh thoáng hiện lên vẻ ảo não thất vọng, Gia Hân có cảm giác tim mình nhói lên. Chắc tại ở trong nhà nhiều quá nên mệt mỏi, phải, nên là như thế.

– Nếu anh muốn, ừm, có thể tới vào sáng mai được không? Hiện tại tôi đang định ra ngoài, mẹ tôi vừa đi nghỉ xong nên cũng không tiện lắm. – Gia Hân muốn xua đi cảm giác lạ lẫm của mình, vội vàng đuổi khéo vị khách không mời mà tới này.

– Mẹ em, bà vẫn ổn chứ? Nhà có chuyện như thế này, chắc bà buồn lắm. À, nhân tiện, nghe thì hơi kì, nhưng...có lẽ... em nên đưa bà đi khám toàn diện nhé... cũng không có gì đâu, chỉ là anh thấy những lúc thế này, mọi người không hay quan tâm tới sức khỏe, dễ suy sụp lắm.

Gia Hân chợt cảm thấy trong lòng ảm áp. Anh quan tâm tới mẹ cô sao? Trong quá khứ, cô còn nhớ, ngày mẹ mất, anh nghe cô thông báo mà mặt không biến sắc, chỉ có lạnh lùng cùng băng giá. Hiện tại, anh lại khuyên cô đưa mẹ đi khám ư?

– Gia Hân, em có thể nhìn kĩ lại anh lần nữa xem? Anh là Triệt Hàn đây, em thực sự không biết anh là ai sao? – Vừa hỏi, tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô, đôi mắt quang màu đồng như hai xoáy nước sâu thẳm muốn hãm cô vào bên trong, như muốn gọi ra chút gì đó trong kí ức của cô.

Đến lúc này rồi mà anh ta vẫn còn hy vọng sao? Anh ta cũng có trí tưởng tượng tốt quá đi? Cảnh cô thấy trước lúc trùng sinh vẫn còn rõ mồn một? Quan điểm của anh khác cô, anh cần một người vợ có thể chịu đựng việc anh ngoại tình như cơm bữa, còn cô, một chút cũng không thể chấp nhận một người chồng giống

người cha đã qua đời của mình. Mỉm cười hơi áy náy, diễn thật đạt vai thơ ngây tới cùng, cô một mực phủ nhận:

– Tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không có chút ấn tượng nào về anh hết. Chúng ta thực sự đã gặp nhau sao?

Tay Triệt Hàn dường như vô lực, từ từ buông thông xuống. Anh nhìn cô lặng im không nói gì, không khí ngưng đọng giữa hai người. Gia Hân có cảm giác mình sẽ chết ngạt nếu còn tiếp tục duy trì bầu không khí đang đóng băng này

– Nếu không có việc gì nữa, tôi xin phép đi trước. Chào anh.

Cô xoay người bước đi, dè dặt cảm xúc muốn quay đầu lại. Chắc lúc trùng sinh bị va đầu vào đâu rồi, bản thân không thể có cảm tình với hạng đàn ông như vậy? Cô trở thành người mềm yếu tới mức chỉ cần một ánh nhìn của một kẻ xa lạ cũng khiến cô có cảm giác nhức nhối. Không phải, không thể nào. Lúc cô bắt gặp anh ta trên giường lăn lộn với người khác, cô đâu có cảm giác đau đớn? Đây chỉ là phản ứng bình thường thôi. Cô cảm thấy có lỗi vì quá lạnh cảm trong cuộc sống hôn nhân, làm họ tổn mất 3 năm để nhận ra, trong khi chỉ cần cô cho anh tự do ngay từ ngày mẹ cô qua đời, có lẽ hai người đã khác hiện tại.

Thực thì, níu kéo không phải vì cô mù mờ. Từ lúc mẹ mất, cô có cảm giác như bị vấy hãm trong vực sâu không đáy vậy, tối tăm, lạnh buốt. Mọi giác quan như dần rời bỏ cô. Đúng lúc ấy, cô cảm nhận được một luồng nhiệt vô cùng ấm áp bình yên nhẹ nhàng bao lấy mình. Đó không phải lần đầu anh ôm cô ngủ, nhưng chưa lần nào được ôn nhu, ấm áp như vậy. Giống như cô là trân bảo quý giá nhất trên đời này. Một đêm đó khắc sâu trong tiềm thức của cô. Cô sợ bản thân có thể rơi vào vực tối ấy một lần nữa. Lần đầu tiên từ lúc kết hôn tới giờ, cô muốn lợi dụng địa vị của mình kiếm chút bình an ngắn ngủi. Lợi dụng việc mình là vợ của anh mà độc chiếm anh. Nhưng sáng hôm sau, cảm nhận chỗ trống lạnh băng cạnh mình, lòng cô cũng nguôi trở lại.

Người ta thường nói trong tình yêu không có sự vẹn nguyên, yêu là chấp nhận bị thương tổn. Trên đời này, cô chỉ tin tưởng duy nhất một loại tình yêu. Tình thân. Còn tình yêu nam nữ ư? Thứ xa xỉ đó coi như là cô không có phúc hưởng đi. Không phải cha mẹ cô là ví dụ sống động nhất cho thứ ảo giác đó sao? Mỉm cười, cô tiếp tục chạy bộ trên đường. Không phải là trước giờ cô chưa từng chạy bộ, nhưng lâu rồi chỉ ở trong nhà làm một cái xác vô hồn, cô có chút không quen. Mới chạy được một chút đã mệt nên cô ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Bầu trời trong xanh sâu hút không chút gợn mây, Gia Hân chợt cảm thấy thế giới này thật rộng lớn. Cô tự hỏi bản thân kiếp trước mình đã làm gì, nói chính xác hơn là ở cái tương lai kia cô có cái gì nhỉ. Cô còn định chia tay với Triệt Hàn cơ mà. Sau khi chia tay cô sẽ làm gì nhỉ? Lúc đó cô đã ở nhà làm nội trợ được 3 năm. Bỏ chồng, chắc cô cũng không thể lấp đầy được cái vỏ trống rỗng của bản thân trong nhiều năm.

Nhưng hiện tại cô muốn thay đổi! Học nấu ăn chuyên nghiệp cũng không phải là một ý tồi. Trước kia làm dịch thuật viên cô cũng từng dịch qua vài cuốn giáo trình của các đầu bếp chuyên nghiệp. Kỹ năng của họ hoàn toàn khác với nấu ăn thông thường. Giờ nhớ lại cô đột nhiên muốn học thử. Mẹ cô lúc điều trị hóa chất chắc sẽ rất cực, phải bồi bổ cho bà thật nhiều mới được.

Kiếp trước khi mẹ cô vào viện, cô chỉ có thể đứng bên nhìn mẹ mình nôn hết những thứ cô mua cũng như nấu tới. Lần này cô quyết tâm không lặp lại sai lầm nữa. Hóa trị khiến cho người bệnh cực khó chịu khi ăn. Mỗi lần nhìn mẹ cô khổ sở, Gia Hân cảm thấy lòng như cắt làm đôi. Cô phải cố gắng nghiên cứu nhiều hơn nữa để mẹ mình không phải vất vả như thế lần nữa.

Cũng nên tính tới công việc hiện tại của bản thân. Tuy lương của cô cùng tiền tiết kiệm của mẹ có thể miễn cưỡng trang trải được tiền viện phí ban đầu, nhưng dựa mãi vào tiền tiết kiệm cũng không ổn. Phải nghĩ cách để tăng thu nhập của mình. Trước đây, không phải Gia Hân không có cơ hội thăng tiến, nhưng bản thân lúc đó không có mục tiêu lại có bản tính ngại kèn cựa, tranh đấu nên vẫn luôn nấn ở lại phòng hành chính không chút tương lai.

Hiện tại không còn như vậy nữa, nghĩ về bản thân trước đây, cô thấy mình thật đáng sợ. Chắc bởi cô đang dùng thân xác của tuổi 25 đây nhiệt huyết để nghĩ về những ngày tháng lãng phí mình nên cô không khỏi rùng mình. Cô không muốn trở thành một bộ xương khô không khát vọng. Cô muốn thay đổi.

Sau khi an bài cho mẹ trong viện xong xuôi, cô quay trở về với công việc của mình. Công việc ở phòng hành chính cũng không nhiều nên cũng chỉ mất một buổi sáng để tổng hợp báo cáo của nhân viên. Dù sao cô cũng làm trưởng phòng hành chính này 5 năm tròn. Cô là người duy nhất quyết tâm ở lại đây lâu tới thế. Phòng hành chính này chỉ như bước đà để mọi người có thể chuyển sang bộ phận khác khi vào công ty.

Tập đoàn Viễn Á nơi cô làm việc là một trong những công ty hàng đầu về phát triển sản phẩm điện tử trên thế giới. Công ty có hai bộ phận chính, một chuyên giải quyết các vấn đề pháp lý, quảng bá sản phẩm và công nghệ là bên tư vấn thị trường pháp luật, còn lại là bộ phận khoa học, chuyên nghiên cứu sáng chế. Bộ phận hành chính của công ty chỉ lo vài hạng mục giấy tờ cần thiết thủ tục trong công ty và tổng hợp lại báo cáo nhỏ lẻ của các bộ phận khác rồi đưa lên cho thư kí giám đốc.

Trong công ty không ít người thường mỉa mai bộ phận lo thủ tục này của cô tồn tại chỉ cho “có thủ tục”. Gia Hân cũng không phản đối lắm, bản thân cô cũng không hiểu bộ phận mình tồn tại vì cái gì. Đến mặt mũi giám đốc của công ty cô cũng không rõ. Trong các cuộc họp quan trọng, phòng hành chính chỉ lo nhiệm vụ chuẩn bị phòng, in ấn, mấy việc đó cô đều phân phó cho nhân viên dưới cấp làm, còn họp hành thì miễn. Bộ phận của cô cũng tương tự phòng bảo vệ vậy, cùng lắm chỉ hơn một chút là hàng quý phải làm báo cáo nộp cho thư kí giám đốc. Cơ hội duy nhất để gặp gỡ tổng giám đốc của cô là tới tiệc do cơ quan tổ chức. Mấu chốt là cô chưa bao giờ có hứng làm chuyện “dư thừa” đó. Chuyện nghe như đùa, nhưng sau năm năm làm việc, Gia Hân hoàn toàn không biết người đứng đầu tập đoàn Viễn Á là ai.

Giờ nghỉ trưa, cô quyết định dành thời gian tìm lớp học nấu ăn cũng như các món bổ dưỡng cho người đang tiến hành hóa trị. Nhìn đồng tài liệu nhiều như nấm trên mạng, cô thở dài, không ngờ lại nhiều như vậy a. Đúng là thời đại công nghệ, không thể coi thường được. Có lẽ chiều nay khi tan làm, cô nên tới hỏi thăm các bác sĩ thì hơn. Bỗng có tiếng nói vang lên sau lưng cô:

- Thủ trưởng, chị đang định nghiên cứu làm ẩm thực gia ư? Không ngờ chị cũng có sở thích như vậy nha.
- Thì ra là Mặc Giang, vừa chuyển vào công tác mấy tháng trước. Cô bé này vẫn chưa hiểu nhiều về cơ chế của công ty, nên tới giờ vẫn chưa có tâm lý nhấp nhóm muốn chuyển sang ban khác. Cô cũng không có ấn tượng nhiều, chỉ nhớ sau một năm làm ở chỗ cô có thuyền chuyển sang nơi khác.
- Theo em thì chị nên có sở thích như thế nào? – Tâm trạng của cô hôm nay cũng thoải mái, cô cũng nên làm quen với mọi người chứ, đằng nào cũng làm việc cùng nhau mà.
- Em nói chị đừng giận nhé, em thấy chị lúc nào cũng tập trung vào công việc nên nghĩ sở thích duy nhất của chị là công việc mà thôi. – Mặc Giang hơi bất ngờ trước câu trả lời của cô, cười cười đáp lại.
- Vậy sao? Chị không nghĩ mọi người lại có ấn tượng như vậy về chị. – Cô cũng cười lại.
- Không chỉ là với em thôi a, em nghe nói, cả khi công ty có tổ chức tiệc cho nhân viên chị cũng không tới.
- Ủ, tại chị cũng không để ý.
- Chị không biết a? Thế khi nào có hội họp em sẽ thông báo cho chị nhé a, à, thứ bảy tuần sau công ty tổ chức mừng 6 năm thành lập, chị đi nhé, hôm đấy tụi em sẽ qua nhà đón chị đi cùng với mọi người cho vui.

Không ngờ chỉ cần một câu của cô cũng khiến Mặc Giang tuôn một trào như vậy, cô đang ngạc nhiên chưa nói nên lời thì đã được Giang trả lời “hộ” rồi loan tin cho cả văn phòng luôn. Cô bé này đúng là...

Cô thở dài, bị cuốn theo nhịp chạy thần tốc của Mặc Giang mà quên mất trọng điểm, cô đâu có đồng ý đi tiệc của công ty tới thứ bảy. Với tốc độ của gió giật cấp 12, tin tức cô “tham gia dự tiệc” đã lan đi mọi góc ngách của công ty. Thối người khó đối, luôn ưa buồn chuyện, lại có thêm công nghệ chấp cánh, không chỉ 10 ngựa mà mười vạn ngựa cũng không đuổi kịp. Ai kêu dân khoa học kiêu ngạo không biết nói chuyện chứ. Chỉ tới cuối ngày mọi người đều nhìn cô bằng con mắt khác. Khôn ba năm đại một giờ. Cô cảm thấy bản thân như một con gấu trong sở thú đang yên ổn sống trong hang bỗng một ngày bị người quản thú xua ra cho thiên hạ ngắm. Nghĩ tới đây cô bất giác rung mình. Thối kệ, coi như có cơ hội nhìn tổng giám đốc của mình một lần trong đời. Hình như kiếp trước cô không có duyên này thì phải.

Về tới nhà, cô bắt tay vào làm canh gà tần. Trong tất cả các món cô có thể làm, chỉ có món này làm cô cảm thấy tự tin nhất. Mẹ cô khi nào ăn món này cũng ăn thêm được một ít.

Mẹ cô luôn là người ủng hộ cô nấu nướng nhiệt thành nhất. Bà chưa bao giờ chối bỏ bất cứ thứ gì cô làm, kể cả lần đầu tiên cô tráng trứng, thành phẩm của cô giống than hơn trứng. Tuy nói rằng thứ cô làm không cho người thường ăn, bà vẫn không để sót một miếng nào trong đĩa. Cô hỏi bà, bà chỉ đáp lại “Mẹ không phải người thường, mẹ là mẹ con”. Bà là vậy, luôn kiên nhẫn từng chút một với cô, luôn ở bên động viên cô. Bà từng nói với cô rằng, dù cô có làm gì, cô vẫn là niềm tự hào lớn nhất của đời bà. Luôn tin tưởng cô nhiều tới nực cười. Một người mẹ như vậy sao ông trời nỡ đối xử với bà như thế chứ. Nghĩ tới đây nước mắt cô lặng lẽ rơi, cứ như vậy cho tới khi canh hầm xong tự bao giờ. Cô vào phòng tắm gạt nước mắt, trang điểm lại cho mắt đỡ sưng rồi tới bệnh viện.

Nhưng vừa ra tới cửa, cô lại gặp anh...

3. Chương 3

– Gia Hân, chúng ta lại gặp nhau rồi, anh vừa đi gặp bạn gần đây, không ngờ khéo quá. Chào em. À, xin giới thiệu lại lần nữa, anh tên Triệt Hàn.

Gia Hân thở dài, nếu là tình cờ sao cần nhiều lời thế nhỉ? Mặc kệ anh ta, cô cũng không quan tâm.

– Chào anh Triệt, đúng là tình cờ, nhưng giờ tôi có việc, e là không tiện nói chuyện với anh rồi.

– Em cứ gọi anh là Hàn cũng được.

– Chúng ta mới biết nhau, gọi như vậy có chút thất lễ thì phải?

– Không sao, anh thấy gọi anh Triệt mới không quen.

Cảm thấy lạnh xương sống, Gia Hân rung mình, từ khi nào mà người đàn ông lạnh lùng cô từng biết có thể nói ra những lời sến sẩm đó vậy. Không đời nào nữa, cô nên chấm dứt ở đây, mẹ cô đang chờ cô tới, không đi nhanh, canh cũng nguội mất, không ngon.

– Thôi tôi có việc phải đi rồi, chào anh.

– Mắt em... Thôi... ừ, nếu có việc em cứ đi trước đi. Chào em.

Cô cảm thấy giọng anh có chút mất mát, đáp lại cô.

– Vâng chào anh.

Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu làm xét nghiệm để rút ra phương án trị liệu thích hợp cho mẹ cô, chắc mẹ làm xét nghiệm từ sáng đã mệt rồi, nghĩ tới đây cô lại càng rảo bước trong bãi đỗ xe bệnh viện, không để ý có một bóng người đang bước theo cô.

– Con tới rồi đây ạ, còn mang món canh mẹ thích nhất đến rồi nhé. Mẹ thấy con hiếu thuận không?

– Nếu con hiếu thuận thêm một chút bằng cách tính chuyện tương lai, mẹ càng không phản đối. – Trương Ngọc đùa lại với cô.

– Mẹ, con còn phải nhõng nhẽo với mẹ dài dài, con chưa muốn bỏ qua cơ hội này đâu ạ.

– Mẹ sẽ thu tô tăng theo thời gian, nên cô cứ coi chừng.

– Con công nhân viên chức nghèo mà mẹ, đảng và nhà nước cũng nên chiếu cố hoàn cảnh chứ.

Tiếng cười đùa vang lên từ phòng viện làm người đứng ở bên ngoài lặng im. Đã bao lâu rồi anh chưa thấy cô cười như thế này? Hay đúng hơn là từ khi gặp anh, cô chưa bao giờ cười cả. Ở bên anh cô gượng ép bản thân như vậy sao? Vừa rồi, nếu anh không thấy mắt cô sưng lên như vừa khóc, lo lắng đi theo cô thì đâu thể thấy cô cười vui như vậy.

Mà... cô cười... Phải rồi, cô cười. Anh trở lại đây là vô ích ư? Anh nên buông tay không?

– Ít ra cô ấy không khóc nữa rồi...

Anh nói với bản thân, bước nhanh về phía xe mình. Nếu mẹ cô đang nằm viện, nghĩa là cô đã nghe lời anh nói, đưa mẹ đi khám rồi. Ít nhất anh không muốn cô lần nữa rơi vào trạng thái thần thờ năm ấy. Chờ chút! Cô nghe lời anh ư? Từ bao giờ kết quả xét nghiệm tổng hợp lại có nhanh vậy chứ?

Trong ráng chiều, bóng một người đàn ông in dài trên mặt đất thật lâu thật lâu vẫn không suy suyển.

Thời gian trôi nhanh như gió cuốn, thoát một cái đã tới ngày kỉ niệm 6 năm thành lập công ty. Càng tới gần ngày này, dường như nhất cử nhất động của cô đều được mọi người chú ý. Trời ạ, có công ty nào nhiều chuyện như vậy không, hay chính xác là rồi việc tới mức để ý tới người như cô chứ. Sao kiếp trước cô không biết gì nhỉ? Thở dài, cô than phiền với Mặc Giang. Đợt này cô cũng trở nên thân với cô bé hơn, nhờ cô bé này mà mọi người trong phòng cũng thấy cô dễ gần hơn, vài người còn chủ động trò chuyện với cô, không như trước đây nữa.

– À, vì chị được coi là băng sơn mỹ nhân của công ty mà ạ, một trong tứ đại mỹ nhân, lại chưa bao giờ đi tham gia tiệc tùng nên mọi người cảm thấy lạ là bình thường thôi.

– Chị á? Công ty chúng ta có tứ đại mỹ nhân ư? – Cô không tin, từ bao giờ cô là mỹ nhân vậy, công ty thiếu người tới mức này sao?

– Đúng vậy, công ty có 4 người đẹp nổi tiếng từ 4 bộ phận khác nhau. Bên pháp lý thị trường có chị Hàn Thanh, người thứ hai là chị Tần Tố bên tài vụ, người thứ ba là chị Lục Mạn phòng phát triển sản phẩm. Chị là người thứ 4, cũng là người thờ ơ nhất trong 4 người.

– ...

– Chưa bao giờ chị đến dự tiệc của công ty, thế nên tối nay chị nhất định phải tới nhé.

– ... Gia Hân không ngờ được mình lại có vị trí như vậy, cô chợt cảm thấy áp lực – Thật vậy sao? Chị không tới có được không em?

– Em đã đặt cược là chị tới rồi, chị mà không đến sẽ tiêu luôn tiền thưởng tháng này của em mất huhu. – Mặc Giang vội vàng nói, vô tình lỡ lời.

– Không cần đâu chị sẽ trực tiếp trừ thưởng tháng này của em luôn, em tin không? – Cô nhún mắt cười hỏi lại Mặc Giang.

– Em biết chị vốn nhân từ đại lượng mà, chị để cho em kiếm chút chút, em dân vô sản nghèo nàn, chị cho em bữa cải thiện đi mà chị. – Mặc Giang làm bộ đáng thương hề hề nói.

– Kiếm bữa cải thiện cũng nên đãi chị một bữa chứ nhỉ? Gia Hân nháy mắt

– Rõ ạ, nếu lần này chị đến em sẽ đãi chị một bữa... Nhưng địa điểm do em chọn hì hì.

– Được, vậy tối nay chị tới.

– Thế nhé ạ. Chị là trưởng phòng tốt nhất luôn.

Không để cô bé này nịnh nọt làm phồng mũi nữa, cô quyết định bắt tay vào làm việc, nhân tiện kêu Mặc Giang qua phòng kế hoạch giúp việc, bên đó đang thiếu người, vừa nhờ cô cử người sang. Không nên để cô bé ở đây mãi, không tốt cho tương lai.

Buổi tối, cô lục trong đồng quần áo nhạt nhòa của mình một chiếc đầm dạ tiệc màu đen. Thực ra đây là chiếc váy mẹ cô mua cho cô mừng thăng đầu tiên cô đi làm. Bà không ngờ, sau 5 năm con gái bà vẫn không thêm dùng tới, còn giận cô mãi. Thầm cảm ơn bà, nếu không có chiếc váy này, hôm nay khả năng cao là cô sẽ vận đồ công sở đi dự tiệc mất. Chiếc đầm dài tới đầu gối, bên trên ôm sát người cô, chân váy gồm nhiều tầng gập lại, làm chiếc váy xòe rất tự nhiên, khoe toàn bộ nét đẹp thanh thuần trên người cô. Uốn nhẹ tóc rồi cuốn lên, cô nghĩ bản thân cũng không tệ lắm.

Ra khỏi nhà, cô chợt cảm thấy hối hận vì quyết định dự tiệc của mình, nhất là lúc nhìn phản ứng của mọi người cùng phòng. Cùng làm việc, nhìn nhau tới chai mặt còn phản ứng như vậy, chắc mai cô không sống sót nữa. Quay đầu lại định chạy, Gia Hân không nhích nổi một li. Mọi nỗ lực trốn thoát của cô đều vô ích,

cô có khỏe như trâu cũng không thể chống lại sức kéo của mười mấy con người hợp lực đưa cô lên xe. Số phận cô từ mai chắc sẽ thâm trầm lắm đây, cô thở dài, kệ vậy, chuyện mai để mai tính sau.

Không ngoài dự đoán, những người dự tiệc đều ném cho cô một cái nhìn ngạc nhiên, như nhìn thấy hóa thạch sống lại thành khủng long. Thật đau đầu, nếu hôm trước cô có cảm giác là gấu ngủ trong hang, giờ đây cô thấy mình đã thăng cấp trở thành khủng long trong vườn thú.

Tiếng xì xào từ phía cửa ra vào bỗng nổi lên ngày một lớn, làm lực chú ý của mọi người dời đi, dây thần kinh căng như chảo của Gia Hân đột ngột được thả lỏng. Thầm cảm ơn chủ nhân của lực hút đó, cô cũng hướng tầm mắt về phía mọi người đang nhìn, tiếc rằng chỉ thấy một đám đông lơ lớ. Có con người thần thánh như vậy trong công ty ư? Trí tò mò nổi lên, cô quay sang hỏi Mặc Giang:

– Ai vừa bước vào vậy em?

– Chị không biết sao? Đó là giám đốc của chúng ta còn gì?

– ...

– Đừng nói với em là chị không biết mặt tổng giám đốc của chúng ta chứ?

– ...

– Chị không biết mặt tổng giám đốc của chúng ta sao!!!!

Phát hiện này của Mặc Giang làm tất cả mọi người trong nháy mắt đều quay lại nhìn người ngoài hành tinh là cô. Thông cảm cho cô đi, ai kêu cô là phận thấp cổ bé họng, sao có được diện kiến tổng giám đốc cao cao tại thượng chứ.

– Chị không biết tổng giám đốc sao? Sau tận 5 năm làm việc? Haiz, thật là tiếc, tổng giám đốc của chúng ta là người rất đẹp trai nha, lại có tài nữa, em nghe nói anh ta được chọn là một trong mười người đàn ông quyến rũ nhất trên tạp chí Elle đó nha.

– Vậy sao?

Cô bất giác nhớ về người đàn ông đồng sàng dị mộng với mình 3 năm vừa rồi, những kẻ vừa có tiền, có quyền lại có sắc đúng là không thể tin được. Mặc Giang lại tưởng cô tiếc không được chiêm ngưỡng dung nhan họa thủy của tổng giám đốc, an ủi cô:

– Chị không nhìn thấy cũng không sao, lát nữa tổng giám đốc của chúng ta lên phát biểu, thế nào chị cũng nhìn thấy anh ấy.

– Ừm, làm việc dưới trưởng anh ta năm năm mà không biết mặt chị thấy cũng hơi áy náy, thôi mình ra nói chuyện với mọi người đi.

Không hổ danh là tập đoàn được quốc tế công nhận, trừ vài người mới ở bộ phận của cô ra, đa số đều là những nhân vật nổi danh trên thương trường. Những dịp tiệc rượu như thế này liền biến thành những cuộc trò chuyện mở rộng quan hệ.

Nghĩ tới đây cô lại thêm mất hứng. Thả suy nghĩ sang nơi khác, chắc cô phải quay lại làm phiên dịch thôi. Chỗ cô khối lượng công việc không nhiều, cô có thể nhận thêm nhiều tài liệu cũng có thể đi dịch cabin kiếm tiền. Từ nhỏ cô đã có năng khiếu về ngôn ngữ, nhất là học tiếng nước ngoài. Mẹ cô cũng không muốn hạn chế cô nên cô muốn học gì đều được, còn hơn là lêu lổng ở ngoài. Nhờ thế mà giờ cô biết tới năm thứ tiếng. Cứ nghĩ việc đó thật vô ích, ai ngờ trước khi cô xin được việc làm ở đây, trong thời gian thất nghiệp ở nhà cô cũng kiếm được kha khá nhờ dịch tài liệu. Nghĩ lại, cô thấy vị trí hiện tại của mình cũng không tồi. Ít chỗ vừa nhàn, lương lại khá, còn cho cô thời gian để dịch kiếm thêm thu nhập.

Đang suy nghĩ, cô bỗng nghe tiếng bụng mình réo vang. Cô chưa ăn gì hết, nhìn về phía bàn buffet, cô cảm thấy thật lãng phí, chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy mà mọi người đến đây vốn không có ý định tiêu hóa chỗ đó. Thôi coi như cô làm phúc, giúp công ty đỡ lãng phí một chút vậy. Nghĩ tới đó, cô bước tới bàn ăn. Nhìn một bàn đầy thức ăn, cô bỗng chảy nước miếng, đúng là lãng phí nha. Để xem nên ăn gì trước nào. Đang nghiêm túc cân nhắc Gia Hân nghe thấy tiếng MC vang lên

– Mọi người đang có một buổi tối rất vui vẻ có phải không ạ. Sau sáu năm, công ty của chúng ta trưởng thành không ít, đây là công lao không nhỏ của tất cả mọi người ở đây cũng như của toàn công ty chúng ta. Sau đây tôi xin mời chủ tịch lên phát biểu đôi lời với mọi người.

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên. Cô thở dài, đúng là người đàn ông quyền rũ nhất có khác, lực sát thương tương đối cao, anh ta vẫn đang từ đám đông bước lên mà mắt những người phụ nữ xung quanh cô đã tóe lửa, chỉ hận không thể nhảy xổ lên xâu xé thôi. Tò mò, Gia Hân hướng ánh mắt của mình về phía vị tổng giám đốc kia. Chỉ có điều, lúc cô ngược lên, liền gặp ánh mắt quen thuộc của người đàn ông không thể không quen kia.

Đúng là thức khuya mới biết đêm dài, Gia Hân không nghĩ trên đời lại có sự trùng hợp chó má tới thế chứ. Đây đâu phải là phim truyền hình dài tập suốt mướt. Hai ánh mắt giao nhau trong không trung, cô bối rối quay đi. Anh nhận ra cô sao, hôm nay cô cũng khác hẳn so với bình thường mà, có lẽ không nhận ra đâu, hơn nữa lại nhiều người như vậy, không phải anh ta nhìn cô, không phải anh ta nhìn cô. Lặp đi lặp lại ý nghĩ trấn an bản thân nhưng đầu óc cô trở nên rối loạn. Thôi, tránh voi chẳng xấu mặt nào, cô cứ lách đi là tốt nhất. Cô liền tách khỏi đám đông, bước nhanh về phía cửa. Ra khỏi phòng tiệc, bước chân cô ngày càng nhanh, cô muốn lấy tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi đây, nhưng đôi giày cao gót phản chủ không cho cô được như ý. Thay vì chạy, cô chỉ có thể đi nhanh mà thôi.

– Trương Gia Hân!!! Trương Gia Hân! Dừng lại, em nhận ra anh rồi phải không? Gia Hân!

Chỉ còn vài bước nữa là tới cửa, Gia Hân cảm thấy mình bị kéo mạnh mẽ về phía sau. Mũi cô đập trúng lồng ngực phía sau tới đau điếng. Ngược lên, cô chạm phải ánh mắt sâu hút đang nhìn về phía cô, như muốn cuốn cô vào trong đó vậy, nó làm cô cảm thấy ngạt thở. Bối rối, cô rời tầm mắt đi hướng khác.

– Gia Hân, em cũng giống anh phải không, em cũng quay về quá khứ, nhớ được mọi chuyện phải không?

– ...

– Gia Hân, nói cho anh biết, cuộc sống vợ chồng ba năm qua của chúng ta không phải chỉ là giấc mơ được không? Nhìn anh, Gia Hân! – Triệt Hàn siết chặt tay cô.

Cô ngược lên nhìn anh, trong ánh mắt của anh có cả sự cầu xin, cả sự tuyệt vọng. Cô bỗng thấy tim mình nhói lên. Anh có những biểu cảm như vậy từ bao giờ? Trong trí nhớ của cô, anh luôn lạnh lùng, luôn khó nắm bắt, anh chưa bao giờ để người khác nắm được mình đang nghĩ gì hay cảm thấy như thế nào. Đó là anh, không phải con người trước mắt cô, tuyệt đối không phải.

– Anh nói cái gì, tôi không hiểu lắm?

– Em nói thật đi, em còn nhớ tôi phải không, em cũng giống tôi phải không, tôi đã kiểm tra, em cho mẹ mình đi khám từ ba tuần trước, em đã sớm biết mọi chuyện?

Đến nước này cô cũng không muốn giấu nữa, đến đâu thì đến

– Phải.

– Em...

– Tôi nói là tôi nhớ được anh, chúng ta đã từng là vợ chồng, tôi được trọng sinh trở lại. Còn về phần anh, tôi không biết, cũng không quan tâm

– Tại sao em vờ không biết tôi?

– Chúng ta biết nhau thì sao? Có khác không? Thử một lần chưa đủ sao?

– Em nên nhớ em là vợ tôi! – Không thể nhẫn nhịn với người phụ nữ này nữa, anh gần từng tiếng nhắc cô.

– Đó là chuyện của hai năm sau, thậm chí còn là của kiếp trước, anh nên nhớ giờ chúng ta không là gì cả. – Gia Hân cũng không ngại nhắc cho anh về hiện tại.

– Em luôn vô tình như vậy, rốt cuộc vợ chồng chúng ta ở bên nhau 3 năm, em có chút tình cảm nào với tôi không?

– Anh cảm thấy thế nào?

- ... - Triệt Hàn bỗng im lặng, anh không biết nói gì nữa
- Gia Hân chán nản bỏ đi, nhưng lại nghe vọng sau lưng tiếng anh:
- Gia Hân, vậy tại sao, tại sao lúc đó em lại cứu anh?
- Bản năng, lúc đó anh có là ai chẳng nữa, tôi cũng làm vậy thôi.
- ...
- Tôi đi trước, anh còn tiệc của công ty, tôi nghĩ anh nên nán lại.
- Quá muộn rồi...
- Cái gì cơ?
- Quá muộn rồi...
- Muộn cái gì?
- Tôi yêu em mất rồi, Gia Hân.
- ...
- Lần này tới cô á khẩu. Cái gì cơ? Anh yêu cô? Là thật sao?
- Anh ăn nhầm cái gì không vậy? Uống say hả? Thôi tôi đi trước.
- Anh không nói nhầm, đây là sự thật - Anh nhìn sâu vào mắt cô khẳng định.
- Tôi từ chối. - Cô đẩy cửa thang máy kiên quyết ra ngoài, để lại Triệt Hàn bên trong.

4. Chương 4: Chuyện Cũ Của Triệt Hàn

Triệt Hàn vốn không phải là không có hàng tá con gái trồng cây si bên cạnh, chỉ có điều, để một người đàn ông với hoài bão đang dần được hiện thực hóa như anh tập trung vào một thứ khác ngoài công việc thật khó. Hơn nữa, đàn bà tới với anh cũng chỉ vì vẻ ngoài hay tiền tài, địa vị, anh cũng không quan tâm tới những người này. Với anh, có hàng ngàn sự chọn lựa ngoài kia sẵn sàng nhảy vào lòng bất cứ lúc nào, anh cũng không vội. Hôn nhân, rốt cuộc cũng chỉ là thủ tục trên giấy tờ mà thôi, khi nào tới tuổi sẽ phải có, cũng không đồng nghĩa với việc anh sẽ vì một người đàn bà mà bỏ cả rừng hoa.

Mẹ anh thì không nghĩ vậy, tới tuổi sắp phải lập ra đình mà con trai vẫn chưa chính thức đem bất cứ cô gái nào về nhà giới thiệu làm bà cảm thấy thực sự căng thẳng. Tất nhiên rồi, vợ chồng già, kể từ khi ông xã bà nghỉ hưu, giao mọi chuyện lại cho con bà quản lý, hai vợ chồng trở nên nhàn rồi tới mức không chịu nổi. Đôi khi cũng đi du lịch đâu đó, nhưng rốt cuộc vẫn là muốn nhà có chút tiếng cười cho đỡ nhớ. Con trai bà có về nhà thì cũng vẫn kiêu lời, không khí trong nhà quá hòa nhã khiến bà không thể chịu nổi. Bà muốn có cháu nội.

Với tâm tình như vậy, bà quyết định giúp con bà thoát kiếp độc thân trong năm nay. Nhưng nhìn đi nhìn lại, cũng chẳng vừa ý cô nào cả. Vừa hay, đi thăm bà bạn lâu ngày chưa gặp, bà bắt gặp một người con gái vừa nhìn đã thuận mắt. Khí chất trên người cô nhẹ nhàng thanh thuần lại hiền thực. Nhìn qua đã biết là con dâu ngoan hiền. Bà cũng từng này tuổi rồi, nên tuyệt đối không nhầm được. Hồi qua mới biết cô chính là con gái của bà bạn thân, vẫn chưa có ai cả, nguyện bỏ hết thời gian chăm sóc mẹ. Đứa con gái này thực thảo. Bà liền bàn chuyện đại sự với bà bạn...

Và vậy là cuộc gặp gỡ định mệnh giữa hai con người cứ như vậy được sắp xếp...

Lần đầu tiên gặp cô, Triệt Hàn ngẩn người trước Gia Hân mất một lúc. Cô hôm nay mặc chiếc áo voan trắng nhẹ nhàng cũng chân váy dài màu xanh lá cây nhạt. Người cô dong dong cao, tuy so với anh chắc chỉ đứng tới vai, anh cao tới 1m85 cơ mà (Tên này cứ nhiên tự tin có thừa.=), phối hợp với chân váy này

thực sự là làm tôn dáng vẻ thanh mảnh cùng vẻ đẹp nhàn nhạt mà kiều sa của cô. So với trong ảnh thực sự làm hơn nhiều. Dáng vẻ cô có hơi vội vã, đôi mắt lướt qua một lượt quán kiếm tìm, vô tình thu hút bao ánh nhìn của người khác phái. Hừm, anh cảm thấy hơi khó chịu, có cần phải đá lông nheo cho cả quán khi đang đi xem mắt không? Cô ta muốn lấy chồng tới vậy sao (anh này, người ta đang tìm anh mà, vô lý vừa vừa thôi chứ >>”

5. Chương 5

Tên khốn lằng nhằng chết tiệt đó, rõ ràng là mất hết lý trí rồi mà!!! Hắn ta chắc chắn bị đập đầu đến hồng lúc trọng sinh rồi. Thật không thể tin được!

Gia Hân vừa đi vừa bực mình, mới sáng ra đã gặp phải tên điên này, làm hỏng cả tâm trạng vui vẻ cho cả ngày mới của cô. Khẽ lắc đầu xua đuổi ý nghĩ muốn giết người, cô bước vào bệnh viện.

Vài ngày nay cô cũng đang liên hệ bên xuất bản và dịch thuật, nhưng cô vốn chỉ làm dịch thuật viên tự do nên cũng khá khó khăn. Vì vậy tâm trạng cô vốn khó chịu sẵn, sự xuất hiện của tên kia lập tức như thêm dầu vào lửa, khó tránh được hẳn dĩ nhiên trở thành thùng rác hứng chịu áp lực cho cô. Khổ thân, hẳn thực khéo chọn thời điểm. Thực ra, cô cũng không ghét hẳn tới vậy, cơ mà. Tại số hắn đen thôi, haiz.

Không ngờ, lúc cô đang trên đường về, nhà xuất bản sách lúc trước từ chối gọi lại cho cô, thông báo rằng bên họ vừa có người xin nghỉ, lại đang có vài cuốn tiểu thuyết cần dịch gấp, thậm chí còn hào phóng trả lương gấp đôi nếu cô quyết định hợp tác dài hạn. Không cần suy nghĩ quá 3 giây, Gia Hân quyết định ký hợp đồng luôn. Đặt bút xuống, cô có cảm giác trút được một gánh nặng lớn trong lòng, ít nhất trước mắt cô cũng không cần lo nhiều như vậy. Đúng là ông trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ mà.

Ngày hôm sau, tới công ty, Gia Hân có cảm giác như mình là thú tuyệt chủng bỗng dưng xuất hiện vậy, giống chim dodo bị mổ xẻ dưới ánh mắt sắc như dao của nhân viên trong công ty. Trời, cuộc sống an nhàn của cô, vậy là bị tên kia phá sạch không còn dấu tích rồi. Thầm hỏi tổ tông hắn tới ngàn lần trên đường vào văn phòng, cuối cùng cô cũng tới được nơi nguyên vẹn. Suốt đường đi, chỉ nghe thấy tiếng xì xào chỉ trích, cô quả thực muốn hét lên rằng, tên khốn kia và cô không chút quan hệ, nhưng làm vậy chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa. Trong lúc như thế này, im lặng có lẽ là giải pháp tốt nhất. Tin đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn, nếu người trong cuộc làm ngơ, cũng chẳng còn ai có hứng thú mà bàn tán nữa.

Không ngoài dự đoán, lúc vào văn phòng, Gia Hân liền đối diện với mười mấy cặp mắt tò mò không tự chủ được mà liếc về phía cô. Mặc Giang có lẽ là người lên tiếng đầu tiên, không chịu nổi nghi vấn đang tra tấn trí tò mò của cô.

- Trưởng phòng, chị nói xem, chị và tổng giám đốc có quan hệ gì vậy? – Mặc Giang háo hức hỏi, trong lúc đưa tài liệu cho cô ký duyệt.

- Không có quan hệ gì cả. – Cô lạnh lùng trả lời.

- Không phải chứ, chị có biết lúc chị quay đi, tổng giám đốc liền chạy theo chị không, bỏ cả bữa tiệc của công ty, anh ý cũng không quay lại. Chị và giám đốc là một đôi ả? – Mặc Giang không kiềm chế được, liền tuôn ra một tràng.

- Trong giờ làm việc không được nói chuyện cá nhân, muốn bị trừ thưởng cuối tháng này không? – biết không thể nói lại cô bé này, Gia Hân đành dùng đòn chí mạng với Mặc Giang.

- Chị... em đi làm ngay đây. – quả nhiên, tiền luôn là điểm yếu của Mặc Giang.

Cuối ngày, cô lại nhận được tin dữ khác. Thư được gửi tới văn phòng, nhờ khả năng đặc biệt của cô trong ngôn ngữ, cô được cử đi làm phiên dịch viên cho lần đàm phán với đối tác nước ngoài này của công ty. Thời hạn: 1 tuần. Tên điên này, hẳn còn muốn làm gì nữa đây?

Cô là trưởng phòng hành chính, vốn sắp xếp lịch nghỉ, lịch công tác, giờ tới lượt cô bị điều động đi công tác, chỉ còn cách lên gặp giám đốc. Rốt cuộc hắn muốn gì, công ty Viễn Á đầy nhân tài, hà cớ chi cứ phải cử cô đi? Cô đành rút máy điện thoại ra gọi cho tên đáng ghét kia. Hiện tại, đi lên văn phòng hắn hay gọi điện

nội bộ lên cũng như đổ thêm dầu vào lửa thôi. Hy vọng hẳn không đổi số. Lần mò trí nhớ của mình, cô gọi điện cho Triệt Hàn.

Cũng kì thật, từ lúc hai người cưới nhau tới bây giờ, đây có lẽ là lần thứ hai cô gọi điện cho hẳn, dù cô thuộc lòng số máy. Trước đây, rất nhiều lần đã nhắc máy định gọi, hỏi xem hẳn đi đâu, nhưng rốt cuộc vẫn là bỏ máy xuống.

Trong cuộc hôn nhân này, ngay từ đầu, hẳn và cô vốn chỉ là hợp nước bèo trôi, cô có cảm giác ngày đó nếu bước vào quán không phải là mình, thì giờ Triệt Hàn cũng có thể oanh liệt cười cạnh cô gái khác. Vì thế, cô cũng chưa bao giờ muốn anh bước quá sâu vào cuộc sống của mình, cũng chưa bao giờ muốn can thiệp quá sâu vào cuộc sống của anh.

Sau gần năm năm chưa bao giờ bước vào cuộc sống của nhau, hiện tại tên họ Triệt kia dám cậy quyền thế hủ, đừng tưởng bỏ, cô không dễ bắt nạt đâu. Số điện thoại đã lâu như vậy, cứ nghĩ sẽ không dùng được, vậy mà chỉ cần đổ chuông hai lần, tiếng Triệt Hàn từ đầu kia đã vang lên.

- Tôi Triệt Hàn, ai ở đầu dây bên kia vậy? – Giọng anh khàn khàn vang lên.

- Tôi... Gia Hân, có chuyện cần nói với anh. – nghe thấy giọng anh, thú thật lòng Gia Hân có chút khản trương, dù sao cũng là người vừa thổ lộ với mình, lại là người con trai từng ở với mình lâu như vậy, cô thấy có chút khác lạ.

- Sao không gặp trực tiếp? Em nhớ số điện thoại của tôi sao? – giọng anh bỗng trở nên quan tâm hơn.

- Anh còn muốn đổ thêm dầu vào lửa sao? Hiện tại tôi đã bị công ty liệt vào danh sách động vật quý hiếm, cần được chiêm ngưỡng bàn tán khắp mọi nơi, tôi lên gặp anh nữa chắc không còn đường ra khỏi văn phòng luôn. Nói qua điện thoại luôn đi, tại sao anh...

- Em không lên gặp thì tôi xuống gặp em, dù sao đối mặt nói chuyện cũng dễ dàng hơn. – Triệt Hàn cắt lời, không để cho Gia Hân nói tiếp.

Trời, để anh ta vác thân xác được mọi người cho là vàng ngọc đến chỗ cô, chắc cô chỉ còn nước nghỉ làm mất. Nhưng lương chỗ này cũng không tồi a. Gia Hân nghĩ tới mức đầu muốn bốc khói luôn.

Thấy cô không nói gì, Triệt Hàn tưởng Gia Hân giận đến không muốn nói chuyện với anh nữa, đành hạ giọng nhượng bộ:

- Nếu không muốn gặp ở công ty, tối gặp mặt cũng được, 6h tan tầm, tôi chờ em dưới cổng cơ quan, ừm... – Triệt Hàn lo lắng đằng hắng, thực ra cổ họng anh hôm nay cũng hơi khô, cảm giác thật khó chịu.

- Không cần, tôi sẽ chờ anh ở bãi đậu xe công ty, vậy nhé – không đợi Triệt Hàn kịp phản ứng, Gia Hân vội dập máy. Nếu để tên này chờ cô trước cổng, hậu quả có lẽ khó đoán hơn cả việc lên văn phòng hẳn bây giờ.

Tối tận lúc tan tầm, Gia Hân như ngồi trên đồng lửa. Kim giây vừa chỉ đúng 6h, cô liền như tên bắn mà lao tới bãi đậu xe bằng tốc độ ánh sáng. Nếu có người nhìn thấy, chỉ bằng cái đuôi đào hoa của tên kia, có lẽ cô sẽ bị mọi người tra khảo hội đồng quá. May mà chỗ để xe của giám đốc không chung với nhân viên, nếu không chắc cô phải hẹn anh xa vài km mất.

Đang mang tâm trạng giống kẻ vừa trộm tiền tỉ khỏi ngân hàng nên bàn tay đặt lên vai Gia Hân lúc này thực sự muốn rút mười năm tuổi thọ của cô. Quay người lại, thấy Triệt Hàn trước mặt, cô mới nhẹ nhàng thở phào, không để ý tâm trạng của mình ngàn lần trở nên nhẹ bẫng.

- Em có phải hay không suy nghĩ quá nhiều rồi hử. Chúng ta cũng đâu phải đôi gian phu dâm phụ, có cần phải lén lút thế hay không? – Cô không thích mọi người biết chuyện giữa anh và cô, nhận ra điều này Triệt Hàn cảm thấy khó chịu, tâm trạng đã không thoải mái lại càng tệ hơn. – Vào xe.

Sau khi chắc chắn đã đi được một quãng xa, Gia Hân hài lòng ngồi thẳng dậy, không cúi cúi người nữa

- Em ghét tôi tới vậy sao? – Triệt Hàn đột ngột phá không khí trầm mặc trong xe.

Nghe anh nói, Gia Hân bỗng cảm thấy tội lỗi ghê gớm, dường như cô đã rất quá đáng với anh...

- Không phải đâu, thực ra tôi vốn không thích mọi người quá chú ý đến bản thân, hơn nữa hiện tại, chúng ta cũng... - Phát hiện ra mình sắp lỡ lời, cô đột ngột dừng lại.

- Không có quan hệ gì phải không? Khụ... – Triệt Hàn bổ sung, quả thật, cô gái ngồi cạnh anh vẫn không thay đổi chút nào, đôi lúc anh không biết, cô gái này có trái tim không nữa.

- Tôi không có ý như vậy, chỉ là... anh cũng thấy đó, chúng ta đã từng thử, cũng không thể nói là thành công. Tôi nghĩ anh sẽ hợp với một cô gái khác hơn.

- ... - Thấy anh trầm ngâm, Gia Hân tiếp tục.

- Tôi hiện tại ngoài việc của mẹ, cũng không thể để tâm vào chuyện nào khác... - Giọng Gia Hân ngày càng nhỏ dần, cô có thể cay độc trước một Triệt Hàn trắng hoa, nhưng với người con trai trước mặt này, cô không nỡ làm anh đau lòng.

- Tôi biết mẹ với em vô cùng quan trọng, tôi cũng...ừm...nếu được, tôi mong muốn có thể phụ giúp em chăm sóc bà, chuyện chúng ta, có thể chờ đến khi nào em thấy...ừm... thoải mái là được.- cảm thấy cổ họng hơi ngứa ngứa, Triệt Hàn bất giác đưa tay lên xoa yết hầu.

Nhưng anh thực sự không ngờ được hành động tiếp theo của Gia Hân, khiến anh suýt trệt tay lái. Gia Hân quay sang, vươn bàn tay lạnh lạnh chạm vào trán anh:

- Từ chiều em đã thấy là lạ, anh ốm rồi, quay xe về nhà đi. – Không để ý tới hành động kì lạ này của mình, Gia Hân nóng ruột ra lệnh cho Triệt Hàn.

Cô nhớ trước đây, mỗi lần ốm, thân thể của anh luôn khó chịu, kéo dài tới vài tuần. Mà Triệt Hàn dù có ốm nặng cỡ nào cũng không nghỉ ngơi, lúc nào phát hiện ra bản thân có bệnh cũng là lúc cơn sốt của anh đã chuyển biến cực kì tệ.

Lần đầu thấy anh như vậy cô cực kì lo lắng, xúi nỡ là gọi xe cấp cứu rồi. Nhưng sáng ra anh vẫn dậy đi làm bình thường, hề về tới nhà liền ngủ li bì rồi lên cơn sốt cao.

Từ đó về sau, cô luôn cố gắng tập quan sát biểu hiện của anh, ép anh uống thuốc phòng trước. Giờ, chỉ cần thấy vài động tác của anh, cô cũng đoán được anh có bệnh hay không. Nếu hôm nay không gặp cô, chắc anh cũng không biết mình có bệnh mà chăm sóc, lại lê lét tới vài tuần sau mất.

Gia Hân không hề để ý rằng, từ rất lâu rồi, trước ngày cô ngã xuống cầu thang rất lâu, tâm trạng của cô khi nghĩ về Triệt Hàn đã không giống như một người bình thường nữa.

- Không có gì, em không phải có việc cần nói sao, anh thấy mình vẫn còn rất khỏe – Lần này, dù có lý do, vẫn là lần đầu tiên cô chủ động hẹn gặp anh, anh không hề muốn bỏ lỡ. Triệt Hàn cũng hiểu với hoàn cảnh hiện tại, nếu anh bỏ lỡ hôm nay, cuộc hẹn sau sẽ phải chờ rất lâu nữa...

- Từ trước tới giờ, là em phát hiện ra anh bị ốm trước hay anh phát hiện vậy? – người đàn ông này không chỉ cố chấp mà thực sự không hiểu chút gì về thân thể mình hết.

- Nhưng...

- Chúng ta có thể ăn ở nhà anh. Hiện tại anh cần uống thuốc và nghỉ ngơi. – cô cũng có chút không nỡ để anh một mình lúc này.

Kế hoạch đành phải hủy. Không ngoài dự đoán của Gia Hân, vừa về đến nhà, Triệt Hàn đã cảm thấy chóng mặt, chập vấp ngồi xuống ghế sofa. Anh không hiểu nổi người phụ nữ này, cô luôn tránh mặt anh, không muốn có bất cứ mối quan hệ nào với anh, nhưng lại là người đầu tiên nhận ra anh không khỏe. Cô không muốn tới gặp anh, nhưng lại vô cùng tự nhiên chạm vào anh. Rất cuộc là cô thích anh hay ghét anh.

Sau này nói chuyện với Tiêu Thanh, anh ta nghe xong chỉ phán một câu: “Đúng là đồ EQ bằng gà, nếu cô ấy không thích cậu lúc đó, đã không để ý đến cậu nhiều như vậy”.

Triệt Hàn lúc đó thật hối hận không sớm nói chuyện với Tiêu Thanh, tránh hàng loạt những hiểu lầm về sau.

Nhìn thấy dự đoán của bản thân thành sự thật, Gia Hân thấy người đàn ông này thật vô phương cứu chữa. Hiểu biết về giới hạn của bản thân bằng không luôn rồi. Chẳng ngạc nhiên gì khi ba mẹ anh luôn vội vàng muốn anh lập gia đình. Không có người chăm sóc, cô thấy ngạc nhiên đến giờ anh vẫn còn sống.

Vào bếp làm trà gừng cho anh, nhận ra bản thân đang ở cùng phòng với người mình không muốn nhất, lòng Gia Hân có chút loạn. Cô nhanh chóng gọi điện cho mẹ. Hôm nay phải đi gặp tên chết bầm này, cô không tới thăm bà được. Tuy đã thông báo cũng như sắp xếp mọi việc ổn thỏa, cô vẫn có chút không yên lòng. Kí ức bà đã ra đi một lần như khắc sâu vào trong lòng cô, trở thành một bóng ma ám ảnh mãi không tan. Hiện tại, vừa lúc cô cần chút phân tán, gọi điện cho bà là ý không tồi:

- Mẹ à, con đây, mẹ ăn chưa? Hôm nay con có chút chuyện, một lúc nữa sẽ qua chỗ mẹ, mẹ có cần gì không để con mang qua?

- Nếu bận thì thôi, không phải qua đâu. Hôm nay mẹ cũng muốn đi nghỉ sớm. Thức ăn bệnh viện nhiều quá, mẹ ăn vẫn còn no. Không phải lo cho mẹ đâu, về nhà nghỉ là được. Nếu còn thừa chút thời gian rảnh, thì mau mau chóng chóng kiếm cho mẹ một chàng rể. – Trương Ngọc đùa đùa, bà nuôi con bao nhiêu năm không lẽ còn chưa hiểu sao? Đợt này cô chỉ cần tan làm là vội vàng vàng chuẩn bị thức ăn vào viện cho bà. Cứ đà này chẳng mấy chốc cô sẽ trở thành bộ xương mất.

Cô có hiểu với bà, bà vui lắm, nhưng cứ vậy mà bỏ lỡ hạnh phúc của mình, bà thấy không yên lòng. Đứa con gái này từ nhỏ, đã luôn vì bà mà nhẫn nhịn. Nhiều lần nhìn thấy bà khóc, cô chỉ lặng yên ôm bà. Không phán xét, không khóc, không nháo. Nhiều lúc bà từng cảm thấy vòng tay ôm mình có chút run run. Bà hiểu cô không muốn làm mình đau lòng, nhưng là một đứa con gái, cô quá hiểu chuyện. Đôi lúc, bà muốn cô nổi loạn một chút, biết nghĩ cho bản thân chút xíu. Hiện tại cũng không biết còn cố được bao lâu nữa, để cô ở lại một mình bà thực sự không yên tâm.

Nghĩ tới đây, Trương Ngọc hạ quyết tâm...

Gia Hân lúc này hoàn toàn không rõ ý định của mẹ mình, cô cũng không muốn kéo dài, với tính cách của mẹ cô, nếu còn để bà nói tiếp, có lẽ ngày mai cô sẽ phải đi xem mặt mắt.

- Vậy mẹ cứ nghỉ ngơi đi, có gì sáng mai con vào thăm mẹ sớm. Mẹ ngủ ngon nhé.

- Rồi rồi, con cũng đi nghỉ đi.

Vừa dập máy thì tiếng nước sôi réo rất thu hút sự chú ý của Gia Hân. Ra tới phòng khách, cô không ngạc nhiên khi thấy người đàn ông lúc trước còn khăng khăng mình không cảm kia đã mệt mỏi dựa vào ghế sofa. Theo kinh nghiệm của cô, chỉ mai thôi là anh sẽ bắt đầu sốt cao.

Nhìn anh dù mệt vẫn cứng đầu ngồi chờ trên sofa, Gia Hân có chút mềm lòng. Ngồi xuống, cô nhẹ nhàng đánh thức anh dậy, để cả người anh dựa vào cô, tiến về phía phòng ngủ. Mà Triệt Hàn lúc này, đầu óc ông ơ, chỉ lơ mơ cảm nhận được có người đang dìu mình về phía phòng ngủ. Ý thức anh dần rời khỏi, chỉ còn lẩm bầm vài tiếng..."..."

Còn Gia Hân lúc này đang loay hoay không biết đặt Triệt Hàn xuống giường cách nào, bỗng nhiên nghe thấy anh nói, cả người chợt cứng đờ, theo đà cũng để anh rơi xuống giường luôn. Thì ra là vậy, trong lòng cô bỗng nhói đau.

Đàn ông, đúng là có chết cũng không thay đổi, cô sao có thể quên mất chân lý này cơ chứ? Nhưng tại sao cô thấy lòng mình ần ần đau? Không phải là, không thể nào chứ.

Không đúng, cứ như vậy cô sẽ điên mất, tốt nhất là nên sớm rời khỏi người đàn ông này, sớm chừng nào hay chừng đó. Nghĩ là vậy, nhưng vừa quay lưng đi, cô đã thấy một bàn tay nóng bỏng từ phía sau nắm chặt lấy tay cô "Đừng đi, đừng đi mà".

Gia Hân khựng lại, cảm thấy tim mình đau tới kịch liệt. Cô đúng là con ngốc mà, người ta đem cô nhầm với người khác, vậy mà cô vẫn không đành lòng bỏ lại tên khốn này ở đây.

Có cảm giác đau tới thất tim như vậy, cô không đành lòng.

Không, không thể nào, không có chuyện đó chứ. Chẳng lẽ cô...

Giật tay mình khỏi luồng nhiệt ấm nóng kia, Gia Hân vội vàng chạy đi...

6. Chương 6

Lúc Triệt Hàn tỉnh dậy, đã là 7h sáng hôm sau.

Trên trán anh vẫn là một chiếc khăn mặt ẩm ẩm, đầu hơi choáng váng nhưng khá hơn rất nhiều. Anh nhớ mang máng tối qua có người cho anh uống trà gừng, cho anh ăn cháo rồi uống thuốc. Anh rất muốn mở mắt nhưng không còn sức.

Lâu lắm rồi mới có người chăm sóc cho anh như vậy, làm anh đột nhiên nhớ tới kỉ niệm từ rất lâu rồi. Triệt Hàn đảo mắt nhìn quanh, rốt cuộc vẫn không thấy bóng ai cả. Anh nhớ hôm qua anh quay xe về nhà cùng Gia Hân, chắc cô là người chăm sóc cho anh cả đêm.

Không dám tin nhưng lòng cảm thấy thực ấm áp, Triệt Hàn đi tìm cô.

Thì ra cô còn quan tâm tới anh. Anh vẫn có cơ hội sao? Nghĩ tới điều này, lòng Triệt Hàn không nhịn được, nổi lên một cổ vui vẻ.

- Gia Hân hả, em còn ở đây không? – Triệt Hàn lên tiếng.

Trả lời lại anh chỉ là thỉnh thoảng, không khí nặng nề, lặng im như tờ. Triệt Hàn bước khỏi phòng ngủ, căn nhà đã sớm trống trơn. Trên bàn phòng ăn, chỉ còn cháo ủ trong cặp lồng giữ ấm và mẫu tin nhắn của Gia Hân.

Cô đã sớm đi mất, có lẽ vẫn chưa lâu.

“Nếu dậy thì ăn cháo, thuốc tôi đã để ở đầu giường. Còn nữa, chuyện phiên dịch quên đi, từ giờ cũng đừng gặp tôi nữa. Tôi không muốn có bất cứ liên hệ gì với Triệt tổng. Tôi nghĩ bản thân mình cũng không phải là đối tượng phù hợp với anh. Chúc Triệt tổng sớm tìm được người khác.

Gia Hân”

Mẫu giấy nhỏ như vậy mà khiến tâm trạng tốt đẹp của Triệt Hàn lập tức bay biến không chút dấu vết. Người con gái này, cô thực sự muốn chọc anh tức chết đi. Đã vậy sao tối qua còn lại ở chỗ anh cả đêm chăm sóc anh.

Giọng điệu của cô không chút nào là đùa giỡn cả.

Hôm nay anh phải gặp cô nói chuyện cho ra lẽ.

Triệt Hàn đã nhầm, hôm sau Gia Hân không tới cơ quan, hôm sau nữa cũng vậy. Ngày thứ ba, phòng nhân sự nhận được đơn xin thôi việc và giấy giới thiệu thông ngôn viên cho chuyển công tác sắp tới, nói rằng, anh ta so với cô thì có nhiều kiến thức chuyên ngành hơn cũng phù hợp hơn.

Triệt Hàn muốn phát điên lên được. Cô rốt cuộc là va đầu tới hỏng ở đâu rồi? Anh không thể tiếp tục kiên nhẫn nữa, quyết định trực tiếp lái xe tới chỗ cô.

Chỉ tội cho thư kí của anh, vốn đang định nhắc nhở ông chủ sắp tới giờ họp liền bị khuôn mặt không kém hung thần kia dọa cho chết khiếp, ý nghĩ cũng bay sạch bách, không còn một mảy. Lúc hoàn hồn chỉ thấy bóng ông chủ phía xa xa. Kiểu này chắc cũng không họp hành gì hết. Thúc thời, anh lấy điện thoại thông báo hoãn họp.

Đây là lần đầu tiên anh thấy ông chủ mình như thế. Chẳng lẽ tin đồn người yêu anh là băng sơn mỹ nhân không sai? Trước đây anh có nhiều tin đồn thật, nhưng Lê Trí hiểu rõ, không có cái nào là thật hết, anh luôn kè kè bên cạnh Hàn Triệt, dĩ nhiên là biết. Vì vậy, tin đồn về Hàn Triệt tới 90% là không đáng tin. Chẳng lẽ đây là 10% còn lại?

Dù sao thì, nhìn vẻ mặt của ông chủ như vậy, anh chỉ còn cách cầu phúc cho người ông chủ đi gặp thôi....

Lúc này, kể đầu tên mọi chuyện vẫn vô tội ngồi cà phê với một người con trai khác.

- Cảm ơn học trưởng đã giúp em chuyện lần này. Thực sự nếu không có anh chắc em cũng không biết nhờ vả ai khác.

- Không sao đâu, anh với em còn khách sáo gì nữa, chỉ cần sau này gặp mặt đừng quên đàn anh này là được
- Viễn Trí vui vẻ trả lời, thực ra từ hồi học cao học, anh đã thấy cô nhóc này vừa mắt, trầm ổn lại chín chắn, khác hẳn những người con gái bình thường hay nhõng nhẽo. Cơ bản là hồi đó anh quá nhút nhát, nên mãi không dám bày tỏ, cứ như vậy để mọi thứ trôi qua. Đợt này cô lại chủ động liên lạc với anh, khiến anh được một phen kinh hỉ - Đạo này em thế nào rồi, có khỏe không?

- Em vẫn bình thường ạ, chẳng qua giờ đang thất nghiệp, em chỉ mong mau chóng kiếm được việc mới thôi.
- Gia Hân trả lời, cô thực sự là rất cần rất cần việc.

- Vừa khéo, chỗ anh vẫn đang cần người thông ngôn, nếu em thích có thể ghé qua, anh nhớ em dịch cũng khá lắm nha. - Không phải đây là cơ hội trời cho chứ, Viễn Trí thầm nghĩ, mà dù thế nào, cũng không thể bỏ lỡ.

- Có thể sao ạ? - Mắt Gia Hân không che dấu vui mừng, cô thực sự rất cần một công việc ổn định. Đề nghị của Viễn Trí thực sự làm cô cảm kích, không ngờ đàn anh lại nghĩa khí như vậy.

- Tất nhiên rồi, dĩ nhiên là em vẫn phải vượt qua bài kiểm tra đầu vào. Cái này thì anh không giúp được em, chỉ có thể ủng hộ về mặt tinh thần thôi - Viễn Trí nháy mắt trêu trọc.

- Thế thì tuyệt quá, em cũng không biết phải trả ơn đàn anh như thế nào cả.

- Nếu được thì sau khi trúng tuyển, mời anh đi ăn một bữa là phải đạo nha. - Viễn Trí nuốt hai chữ bạn gái vào trong. Anh muốn nói câu này từ nhiều năm trước, khi anh ra trường, phải chia tay với cô. Nhưng hiện tại sợ nói ra sẽ dọa cô chạy mất đành kìm nén trong lòng. Dù sao cũng muộn, có thêm chút nữa chắc không sao. Hơn nữa, anh và cô còn gặp nhau dài dài. Cô cũng chưa có bạn trai. Cố lên Viễn Trí, mi vẫn còn cơ hội.

- Không có chi, anh giúp em như vậy, một bữa ăn có là gì đâu. - Gia Hân khẳng khái nói, có đàn anh như vậy thật tốt nha.

Ôn lại chuyện cũ hồi lâu, Viễn Trí đề nghị đưa Gia Hân về nhà. Lúc hẹn gặp, Gia Hân đang ở nhà nên quán hai người gặp mặt cũng không quá xa nhà cô. Hai người vừa đi vừa trò chuyện khá vui vẻ.

Mà tâm trạng của người đang đứng chờ thật không tốt chút nào, nếu không muốn nói là cực tồi tệ. Chỉ cần nhìn chiếc gạt tàn đầy ắp đầu lọc thiếu kiên nhẫn cũng đủ hiểu. Lúc trước lên nhà cô bấm chuông, gọi cửa đều không có trả lời, anh thực sự cảm thấy bất an. Tới khi có hàng xóm ghé đầu ra than phiền anh đành dừng lại. Dù sao đây cũng không nên gây phiền toái cho cô.

Không biết làm thế nào, Triệt Hàn đành xuống xe ngồi chờ cô. Mấy lần định phóng xe đi tìm cô, lại sợ chỉ cần anh vừa đi cô sẽ về, cuối cùng vẫn không đành. Nhưng 4 tiếng đồng hồ trôi qua, mỗi giây anh đều cảm thấy thực sự rất lâu.

...Không lẽ cô định biến mất khỏi cuộc đời anh? Không, anh không còn bất lực như năm đó nữa, anh sẽ không bao giờ buông tay. Cô muốn thế nào là chuyện của cô.

Triệt Hàn trong lúc bối rối quên mất một chi tiết quan trọng là, mẹ của Gia Hân còn ở đây, cô có thể đi đâu được. (đúng là yêu quá hóa cuồng==..= thực sự ta không thể không lên tiếng nha!!! *_=_ đã định không lên tiếng vì tui bị chửi quá nhiều cơ mà vẫn không nhịn được* - Triệt Hàn: ai kêu bà biểu con gái bà đi gặp trai làm chi, cứ ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi ko được hả? Tác giả: hic hung dữ quá, ta lặn đây TToTT)

Không ngờ trong lúc mây giông kéo đầy đầu ai đó, Triệt Hàn lại thấy bóng dáng của một đôi nam nữ vui vẻ cười nói, mà nữ chính, không ai khác là Gia Hân. Từ lúc trọng sinh tới giờ, không phải, là từ 2 năm trước, Triệt Hàn không còn thấy cô cười.

Vậy mà hiện tại, cô, kẻ luôn keo kiệt nụ cười với anh lại có thể phóng đảng như thế cùng một người đàn ông khác ư? Không thể chấp nhận được, chỉ vài ngày, cô đã dám hồng hạnh vượt tường sao? Nghĩ tới đây, Hàn Triệt không kiềm chế nổi, đập mạnh vào vô lăng, quả quyết mở cửa bước về phía đôi cầu nam nữ kia...

(Tác giả: *thở dài* ta cầu chúc may mắn cho conTT^^TT, ta thực bất lực không can thiệp được tên kia...)

7. Chương 7

- Trương Gia Hân, đi chơi vui không?

Vừa về tới gần nhà, Gia Hân ngoài ý muốn nhìn thấy bộ mặt đen thui của tên cô hoàn toàn không muốn gặp mặt kia. Tâm trạng cô đột ngột bị kéo xuống âm độ. Không phải cô không đoán được là tên này sẽ tới làm loạn, có điều, hấn xuất hiện hơi sớm so với dự tính của cô. Không phải hấn đòi cô đi công tác ngày mai sao, không chuẩn bị mà còn vác xác tới chỗ này làm gì?

Dù thế nào hấn cũng tới rồi, Gia Hân nghĩ cũng nên nói rõ với hấn một lần.

- Gia Hân, đây là ai vậy? – Viễn Trí lên tiếng, không hiểu người trước mặt là ai có thể khiến tâm trạng của Gia Hân đột ngột xấu đi trông thấy. Trong kí ức của anh, cô luôn là một người trầm ổn, gần như chưa bao giờ anh thấy cô mất vẻ ngoài lạnh nhạt. Nay cô lại chia toàn bộ mũi nhọn về phía người đàn ông này, xem ra vị trí của anh ta trong lòng cô không đơn giản chút nào. Viễn Trí vội lên tiếng cắt dòng suy nghĩ của cô.

- Không có gì, học trưởng, xin giới thiệu với anh, đây là tổng giám đốc cũ của em, Triệt Hàn. – Giọng của Gia Hân không chút cảm xúc. Nhưng ánh mắt của Triệt Hàn nhìn cô lúc này không còn làm cô cảm phần nữa. Lúc này Gia Hân đột nhiên có cảm giác tội lỗi, ánh mắt kia nhìn cô không chỉ có tức giận mà còn cả đau lòng. Rốt cuộc thì anh đau lòng cái gì, anh đâu có để cô trong lòng?

Nghĩ tới đây đầu Gia Hân muốn bốc hỏa.

- Nếu không còn chuyện gì nữa, anh có thể đi được rồi, chúng tôi có chuyện cần nói. – Không chút khách khí với Viễn Trí, Triệt Hàn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

- Anh... - Viễn Trí tức tới nghẹn họng, tên Triệt Hàn này ở đâu nhảy ra, dám phá hỏng chuyện tốt của anh, lại lên giọng nữa. (Tác giả: thông cảm đi, đến ta còn không nói nổi tên này nữa, nói chỉ người, Viễn Trí à, người rất tốt nhưng ta rất tiếc ____”_____|||)

- Học trưởng, anh cũng phải về công ty đúng không? Chuyện ở đây cứ để em giải quyết là được rồi. Anh ta muốn gặp em... là để em bàn giao nốt công việc và tài liệu còn lại của công ty thôi, không có gì đâu ạ. Chuyện hôm nay thực sự cảm ơn học trưởng. – Trước mắt không thể để Viễn Trí vướng phải mớ rắc rối giữa cô và Hàn Triệt được, Gia Hân chỉ có thể tạm thời mời anh đi trước.

Hiệp 1, Triệt Hàn vs. Viễn Trí, Triệt Hàn thắng!

Tâm tư của Triệt Hàn có chút thả lỏng hơn, nhìn người đàn ông kia một cách đắc thắng. Không ngờ đáp trả anh lại là một ánh mắt còn khiêu khích hơn.

- Được rồi, nếu em đã nói thế thì anh về trước. Tuần sau lúc nào tới cơ quan thì gọi anh, anh sẽ giúp em tới chỗ tuyển dụng nha. Nhớ chuẩn bị cho kĩ đó, còn giờ nghỉ ngơi đi cho khỏe. – Viễn Trí nhất quyết không chịu thua, anh đã để lỡ cơ hội 5 năm trước, giờ không có cửa cho tên trước mặt đâu. Nói xong còn đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt cực kì cưng chiều.

Trước một học trưởng dịu dàng chăm sóc thế này, thực ra cô có chút không quen, chỉ có thể đứng hình, không biết làm gì tiếp. Nhìn qua vai Viễn Trí, thấy ánh mắt muốn giết người của ai đó, cô đành lách ra, trả lời anh:

- Vậy học trưởng đi đường bảo trọng nha, hẹn tuần sau gặp lại ạ. – Gia Hân chợt nở nụ cười nhẹ nhàng, làm nét mặt cô cũng trở nên hài hòa, ưu sắc hơn vài phần. Đúng là băng sơn mỹ nhân, đã không nở nụ cười thì thôi, chứ khi đã... thì, thực sự làm tan chảy tim người nha.

Tiếc là, sau phút ngạc nhiên, đầu óc người nào đó cũng muốn thui thành than luôn.

Đứng chặn giữa Gia Hân và Viễn Trí, Triệt Hàn dùng lực kéo cô về căn hộ, bỏ lại Viễn Trí đang thất thần, lúc nhận ra thì đã không thấy hai người kia đâu. (anh này đại gái ghê ta)

Một cơn cuồng phong cùng một số phận thê thảm đang đón chờ Gia Hân phía trước.

— ————ta là đường phân cách cơn cuồng nộ của Triệt Hàn—— ————

- Buông tay ra, anh đang làm tôi đau đó!!! – Gia Hân bị tên khùng đột nhiên nổi cơn tam bành này kéo đi, hấn không chịu để ý chút nào, chỉ bóp chặt cổ tay cô, khiến cô không chịu được, cuối cùng phải nhú mày kêu đau.

- Đau, em còn biết đau sao? Em có bao giờ để ý tới cảm nhận của tôi không? – Triệt Hàn như phát cuồng, vặc lại cô. Cô trước mặt người khác có thể mỉm cười như vậy, sao luôn keo kiệt với anh. Đã thế sao còn chăm sóc anh, cho anh hy vọng rồi dập tắt nó không chút lưu tình như vậy. Anh thực sự là bị cô gái này quần cho tơi tả rồi.

- Anh đang yên đang lành bị cái gì đó? Chẳng lẽ anh không biết đọc hử, tôi không muốn chúng ta gặp lại nhau nữa. Chấm hết. Thôi việc chưa đủ, anh còn muốn tôi chuyển nhà nữa sao? Hay để tôi báo công an việc anh quấy phá tôi? – Gia Hân cũng không còn kiên nhẫn nữa, cô quyết định nên dứt khoát mỗi dây dưa này trước khi cô bị hãm quá sâu trong tình cảm của chính mình.

- Em!!! – Triệt Hàn đột nhiên có mong muốn bóp chết người con gái trước mặt này. Cô thực sự là quá lạnh lùng, quá tàn nhẫn, cô bị chó gặm mất tim rồi sao.

- E.. hèm... hai người... umh, vợ chồng cãi nhau có gì đóng cửa bảo nhau, đừng đứng ngoài này ầm ĩ quá, tôi ở trong nhà còn nghe rõ hai người nói gì đó. – Bà thím nhà bên chọt ló đầu ra, không biết mình có nên chen vào giữa cuộc đấu súng này không. Cơ mà, cháu bà đang ngủ, cứ đà này sẽ bị đánh thức mất. Cháu bà mỗi lần thức dậy là nghịch hết biết nha. Bà cũng muốn nghỉ trưa một lát.

Ý thức được là mình đang ở đâu, Gia Hân vội xin lỗi thím. Thím Dương rất hiền, hiện tại cũng lên tiếng, chứng tỏ hai người thật ồn ào.

Không được, cô không muốn mất bình tĩnh như vậy. Cô không thể để người đàn ông này tiếp tục đảo lộn mọi thứ lên nữa. Cần phải dứt khoát với anh.

- Anh đã nói rằng anh yêu tôi phải không. – Thu thập hết mọi bình tĩnh còn lại trong người, Gia Hân quay sang nói với Triệt Hàn.

Thấy người con gái trước mặt hạ nhiệt, lại hỏi chuyện như vậy, anh cũng bình tĩnh hơn, đặt tay lên vai cô, ánh mắt sâu hút nhìn cô khẳng định:

- Đúng, anh yêu em.

Giọng nói này, ánh mắt này, nếu hôm đó cô không nghe thấy, có lẽ đã bị hãm sâu trong sự dối trá.

Không thể quay ngược lại quá khứ, cũng không thể quên điều mình đã nghe. Hít một hơi thật sâu, như hút lấy toàn bộ can đảm có thể, Gia Hân lạnh lùng nói:

- Nếu đã vậy, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi với anh mãi không có khả năng. Vì vậy, từ giờ có thể nào, chúng ta cũng không cần gặp mặt. Vĩnh biệt.

Nói xong, Gia Hân xoay người đi, để lại tay Triệt Hàn còn treo trong không khí. Cửa đóng, rốt cuộc cô cũng không kiềm chế được, nước mắt lăn dài trên mặt, ngồi thụp xuống sàn nhà. Hồi lâu, cô nghe thấy tiếng Triệt Hàn khe khẽ vọng lên bên kia cánh cửa?

- Tại sao, em có thể nói cho anh biết tại sao? Anh có thể sửa sai được, tại sao cứ nhất quyết không cho anh một cơ hội? – Giọng anh lúc này tràn đầy đau đớn, từng tiếng như đâm vào trái tim Gia Hân.

Cô muốn mở cửa, muốn gào khóc, muốn nói rằng, trái tim anh liệu có chỗ cho cô, khi anh còn không ý thức được, chỗ đó đã dành cho một người khác. Thảo nào, anh đồng ý cuộc hôn nhân giữa anh và cô quá nhanh. Thì ra, không phải người con gái đó thì ai cũng giống nhau.

Nếu ngày ấy bước qua cánh cửa là một người con gái khác, có lẽ anh đã thành vợ chồng với người đó rồi. Chỉ trách cô quá ngu ngốc, mãi không nhận ra tình cảm của mình, chỉ đến khi trái tim cô bị anh đập vỡ, mới phát hiện từ lâu nó đã bị anh lấy mất.

Cứ như vậy, người đứng, kẻ ngồi, cách nhau một cánh cửa, im lặng thật lâu để nỗi đau của họ dịu bớt.

...

Lần đầu tiên trong đời, không phải, là lần thứ hai tính cả lần cô đã từng sống, Gia Hân khóc nhiều như vậy, cô khóc không thành tiếng, chỉ lặng lẽ để nước mắt chảy xuống.

Không biết bao lâu sau đó, cô ngừng nước mắt.

Nhìn ra ngoài đã thấy ráng chiều, Gia Hân đứng dậy, lau nước mắt, chuẩn bị cơm cho mẹ. Mất cô lúc này sưng vù như một con gấu, da cô vốn nhạy cảm, có nhanh cũng phải vài ngày nữa mới bớt đỏ tấy. Đằng nào thì mẹ cô cũng nhìn thấy thôi.

Trang điểm chút ít cho khỏi bị nhầm với ếch mắt đỏ, Gia Hân tới bệnh viện. Vài ngày nữa mẹ cô sẽ kết thúc đợt điều trị đầu tiên, bà muốn cô đi đâu đó cùng bà thư giãn. Cũng nên nghiên cứu xem nơi nào là tốt. Không ngờ bà trong bệnh viện còn nhanh hơn cả cô:

- Hôm nay nhìn con mệt mỏi vậy, làm gì nhiều cho mệt, mai nghỉ đi, mẹ con ta đi nghỉ. – Trương Ngọc nhìn thấy mắt con tấy đỏ, không khỏi đau lòng, may mà liên lạc với bạn mình, cũng coi như có thể giúp cô nghỉ ngơi sớm một chút rồi.

- Nhưng mẹ đã kiểm tra xong đâu, hơn nữa, con cũng chưa đặt chỗ, để con liên hệ xem có chỗ nào tốt rồi đặt. Cứ để thư thư vài ngày đi đã ạ. – Gia Hân hơi ngạc nhiên, ý định nói về chuyện thôi việc liền thu lại.

- Gớm, chờ cô làm xong chắc mẹ cũng phải quay lại điều trị rồi. Khỏi lo, sáng nay mẹ đã giục bác sĩ làm kiểm tra, cũng có kết quả rồi, mẹ rất tốt, không có việc gì cả.

- ...

- Còn chỗ đi nghỉ, mẹ có bà bạn thân, bà ấy có một nhà khách cạnh suối nước nóng, rất tốt. Mẹ đã hỏi bà ý trước rồi, ngày mai có thể đến lấy phòng được luôn, lại còn được ưu đãi nữa. Vậy, tối nay con về thu xếp, mai hai mẹ con đi. Mẹ nhìn bốn bức tường này tới mức phát ngán rồi – Không chừa lý do nào để Gia Hân từ chối, Trương Ngọc nói một lèo, công bà và bà bạn sắp xếp cả một buổi, không thể đổ xuống sông xuống bể được.

Nghe mẹ hào hứng như vậy, Gia Hân cũng không nỡ phá hỏng, đành đồng ý.

Ở phía gần bên kia của thành phố, cũng có một người được chứng kiến một màn vừa khóc, vừa nháo của mẹ mình:

- Mẹ biết là con mệt, là con bận, nhưng bà già này, gần đất xa trời tới nơi rồi, muốn đi nghỉ cùng con trai mình để ra mà cũng không được, con có còn là con mẹ không?

- ...

- Bạn thế nào thì bận, cũng phải nghỉ ngơi chứ, mẹ chỉ lo cho sức khỏe của con thôi.

- Nhưng mai con phải đi công tác còn chưa chuẩn bị tài liệu. Để khi nào con về đi ạ.

- Bạn bận lúc nào cũng bận, đợi đến khi mày đi cùng mẹ thì mẹ cũng không còn sức mà đi rồi. Nói chung là đi, chỉ hai ngày một đêm, công tác lúc nào cũng được. Không phải con mẹ là thiên tài sao?

- ...

- Không chống đối nữa!! Nói một là một, nói hai là hai! Mai mày không đi, mẹ lôi mày đi!!!

Nói xong bà đường đường chính chính lên lầu, để lại con trai của mình thở dài.

- Thôi con ạ, mẹ đã nói thế thì cứ đi để bà vui, việc làm bao giờ cho hết, trước mắt cứ chia xuống cho cấp dưới làm. Đằng nào chống lại mẹ con cũng không có kết quả tốt đâu, ba biết mà. – Ông bố chỉ có thể chia

sẽ kinh nghiệm xương máu của mình với con trai. – Thôi ba lên nhà nói cho mẹ đỡ giận, con cũng đi nghỉ sớm mai còn đi.

- ... - Đúng là hôm nay không nên nghe lời mẹ dụ ngọt về nhà mà, mỗi lần về đúng là không có chuyện lớn thì cũng là tá chuyện nhỏ. Đáng vậy, có muốn anh cũng cãi lời được, đành cung kính không bằng tuân mệnh.

Ngày hôm sau, hai bà mẹ cùng hai đứa con “vui vẻ” lên đường tới suối nước nóng.

8. Chương 8

Tuy đã cố góp nhặt toàn bộ hưng phấn trong người, tâm trạng của Gia Hân sáng hôm ấy vẫn không khá hơn là mấy. Trương Ngọc hoàn toàn không cần bản năng của người mẹ để nhận ra vẻ buồn phiền của cô

- Con gặp phải chuyện gì hả? – đây là lần đầu tiên và thấy con mình bộc lộ cảm xúc rõ ràng như vậy.

- Không có gì đâu ạ - Gia Hân nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. Từ kiếp này hay kiếp trước?

Dù thế nào, yêu vẫn là yêu, không thể phủ nhận nữa. Không phải cô đã lựa chọn cắt đứt mối duyên này trước khi cô lún quá sâu sao? Nhưng cô có quá ngốc nghếch, sau khi từ chối anh, lại nghĩ rằng nếu cô nói đồng ý, có thể thay đổi trái tim anh? Im lặng hồi lâu, Gia Hân quay sang hỏi mẹ:

- Mẹ à, nếu mẹ yêu một người, người đó lại để một người khác trong tim, mẹ sẽ làm thế nào?

Trương Ngọc không ngờ đứa nhỏ này cũng có ngày đặt câu hỏi như vậy. Nhưng không phải cô cũng chứng kiến hoàn cảnh của bà sao?

- Con à, một khi trái tim của người đàn ông đó không đặt lên người con, dù con nỗ lực thế nào, cũng chỉ như đánh bạc vậy. Đánh cược một ngàn lần cũng chưa chắc đã thắng, có thua một vạn lần cũng chưa chắc không có lần sau. Huống chi con chỉ có một trái tim. Mẹ cũng từng tự đánh cược với số phận như thế, kết quả ra sao con cũng không phải không rõ... Mẹ không hối hận, vì nhờ ông ấy, mẹ có con. Con vẫn còn trẻ, con có bước vào vết xe đổ của mẹ không, cũng không đoán định được. Mẹ chỉ hy vọng con có thể tránh được đau khổ thôi. – Trương Ngọc tóm lược toàn bộ cuộc đời mình cho con gái.

28 năm trước, ngày bà gặp Lưu Khiết, bà từng tự tin rằng dù ông có người con gái khác trong tim, chỉ cần bà kiên trì, một ngày sẽ có thể lưu lại dấu ấn trong tim ông.

Thực tế là, khi người con gái trong mộng của ông đột ngột ly hôn với chồng cũ, bao nhiêu tình cảm đã đóng kín của Lưu Khiết cũng trở về. Cuộc hôn nhân của bà trở thành chiếc cùm với ông, và cả bà nữa.

Không biết bao lần bà định từ bỏ rồi lại níu kéo, rốt cuộc tận cùng chỉ có thể buông xuôi.

Dù sao, đó cũng trở thành chuyện cũ rồi, quá khứ cũng chẳng thể thay đổi. Vì vậy bà thực sự không muốn con gái mình trở thành một Trương Ngọc thứ hai.

- Mới sáng sớm ra đã nói chuyện không vui rồi, tại ở văn phòng có một cô bé cấp dưới hỏi con, con cũng không rõ nên mới hỏi lại mẹ. Thôi nói chuyện khác đi, hôm qua con lên mạng tra, nghe nói khu nghỉ dưỡng này có nhiều hoạt động sinh thái rất hấp dẫn nha, giờ đang là mùa thu, con thấy người ta còn tổ chức tìm nấm tùng nhung ở rừng thông gần đó. Con thấy cũng khá vui, còn cả suối nước nóng dưỡng sinh nữa. Chúng ta chỉ tới đây hai ngày một đêm, chứ thực ra ở lại thêm vài ngày cũng không phải ý tệ - Không muốn làm mẹ mình lo lắng, Gia Hân tuân một tràng nhằm đánh lạc hướng câu chuyện nặng nề vừa rồi của hai người.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của cô, Trương Ngọc đột nhiên trở nên hào hứng hẳn:

- Nấm Tùng nhung ư? Mẹ nghe nói nấm này rất hiếm nha, được mẹ con ta chắc chắn nên tham gia cái này.

- Không chỉ hào hứng, trong mắt Trương Ngọc còn thoáng xẹt qua một tia đắc ý, chỉ tiếc rằng bạn Gia Hân vô tình bỏ sót – Không thể để lỡ được, chúng ta đến nên đi luôn, mẹ cũng muốn thử tìm nấm Tùng nhung một lần.

- Mẹ à, vừa tới nơi, mẹ không nghỉ ngơi, để mai đi tìm nấm cũng được mà? – Gia Hân thoáng lo lắng, đáng lẽ không nên nói cho mẹ thì phải, cô chỉ sợ mẹ cô quá sức thôi.

- Gớm, cô làm như mẹ yếu lắm không bằng, so với người cùng tuổi mẹ còn khỏe chán, cứ quyết vậy đi – Bà đã mất bao công sắp xếp, sao có thể để lỡ chứ.

— ——— ————Tui là đường phân cách cái bầy nữ chính chuẩn bị bước vào—— ——— —

Hôm nay là giữa tuần, nên cũng không có nhiều khách ở nhà nghỉ, lúc tham gia hoạt động hái nấm cũng chỉ có 7 người, đa số là người lớn tuổi. Cơ bản, điều làm Gia Hân bất ngờ nhất là bạn của mẹ cô cũng trùng lúc tới đây nghỉ dưỡng. Mà còn mang theo cả con trai của mình.

Kinh nghiệm bị mai mối của cô ở kiếp trước làm Gia Hân có một dự cảm không lành...

Và điều làm Gia Hân sâu sắc kiểm điểm lại bản thân xem sáng nay bước chân nào ra khỏi giường là lúc cô nhìn thấy con trai của bạn mẹ cô.

Triệt Hàn!!!

Lòng Gia Hân bỗng như có chuông đánh một tiếng mạnh mẽ. Anh vẫn vậy, vẫn tiêu sái, hôm nay không mặc vest như lúc đi làm. Anh mặc áo len cao cổ, tay áo được xắn lên gọn gàng, đơn giản như vậy nhưng vẫn thu hút được bao nhiêu ánh nhìn. Thất thần mất một lúc, đến khi tỉnh lại, Gia Hân đột nhiên có phản ứng muốn co giò chạy thẳng khỏi chỗ này.

Mẹ ơi là mẹ, sao có thể mai mối con với người vừa làm con thất tình chứ. Gia Hân khóc thầm trong lòng, chuẩn bị lần đi.

Chỉ tiếc là Trương Ngọc đã nhanh hơn cô một bước, một tay vừa giữ cô lại, vừa nói nhỏ: “Con không sợ mẹ đi một mình chẳng may có chuyện gì sao?”

Lúc này, Gia Hân thực sự thấy mình như vừa sập một cái bẫy thật to.

Còn người kia? Thực ra tâm trạng anh từ hôm qua đã không tốt, chiều qua từ chỗ Gia Hân về, anh định rủ Tiêu Thanh đi uống, ai dè hắn ta kêu đang tìm người, không rảnh nói chuyện với anh.

Tới quán rượu vừa uống được vài ly thì mẫu hậu đại nhân về nhà, nặng nề đòi đi nghỉ dưỡng cùng anh. Công việc còn chất đống ở cơ quan. Hôm nay anh phải đi kí một hợp đồng quan trọng cuối cùng cũng phải hoãn lại. Tuy thỏa thuận về cơ bản đã xong, nhưng bản thuyết trình lần cuối không thể để đối tác thấy bên mình ý thế nắm chắc mà lơ là được. Giờ có thể thấy trên đầu anh là một đống mây đen cùng sấm sét.

Mẹ anh vừa tới nơi đã muốn cùng anh đi hái nấm!!!

CMN (Con mèo này), đây đâu phải là nghỉ dưỡng, nghỉ dưỡng còn đòi leo núi làm chi. Chỉ biết oán thầm trong lòng, Triệt Hàn u ám hộ tống mẫu hậu đại nhân tham gia hái nấm.

Nhưng vừa nhìn thấy một người trong nhóm hái nấm ngày hôm nay, cùng vẻ mặt đầy tâm ý của hai bà mẹ, Triệt Hàn đột nhiên cảm thấy thời tiết thật dễ chịu, đi hái nấm quả nhiên là một việc thú vị.

Tất nhiên, nếu chỉ vì ngày hôm qua mà Triệt Hàn bỏ cuộc thực sự anh nên đi đổi tên luôn rồi. Anh tin rằng, mình chỉ cần kiên trì một chút, sẽ có thể thay đổi trái tim cô.

Gia Hân chỉ là tự lập quá lâu, nên quên mất, cũng sợ mà không muốn dựa vào ai đó thôi. Chỉ cần anh thật lòng chứng minh cho cô là được.

Nhưng cô luôn trốn tránh, anh cũng hết cách. Lần đầu tiên trong đời, anh thấy mình thật sai lầm, mẹ anh quả thực là một người phụ nữ, không chỉ sáng suốt, sâu sắc mà còn cực kì cực kì cực kì hiểu lòng con cái nữa. Anh thực sự không chút nghi ngờ tại sao ba anh có thể yêu bà nhiều tới vậy, đến giờ, đã 30 năm mà vẫn còn thấm thiết.

Thầm hét trong lòng cảm ơn mẹ mình tới n lần, Hàn Triệt mang bộ mặt như trúng số độc đắc đến chào Trương Ngọc:

- Cháu chào bác ạ. Cháu là Triệt Hàn. Hôm nay bác cùng Gia Hân cũng tới đây nghỉ dưỡng ạ? Cháu nghe mẹ cháu nói về bác đã lâu giờ mới gặp mặt. – Triệt Hàn hào hứng nói.

- Ủ, bác cùng con gái định tới đây thư giãn một chút. Ủa, mà sao cháu biết tên Gia Hân nhà bác hay vậy? – Trương Ngọc hơi ngạc nhiên, dù sao bà và Lương Uyên cũng vừa bàn chuyện mai mối xong, định để hai đứa từ từ gặp nhau, sao nhanh như vậy mà đã biết con gái bà, theo cách nói chuyện, còn có vẻ từ rất lâu rồi?

- À, không có gì, con cùng công ty, nên cũng biết nhau ạ. – Thực ra, Triệt Hàn định nói “đang theo đuổi” nhưng ngó qua thấy Gia Hân đang trừng mắt muốn giết anh nên đành nuốt xuống.

Dù sao, ở với nhau 3 năm “đang theo đuổi” còn là nhẹ, nhưng đó là chuyện của kiếp trước, hiện tại kiếp này đáng lý họ vẫn chưa gặp nhau, không chừng có thể dọa mẹ của Gia Hân, Triệt Hàn cuối cùng đành thỏa hiệp với con nhím đang xù lông lên kia.

Cơ mà, như vậy, Triệt Hàn vẫn thấy cô thực sự rất đáng yêu. Hơn rất nhiều so với người luôn thờ ơ với anh trước kia. Anh vui vẻ tới mức không nhận ra rằng, trước mặt anh cô không còn che giấu cảm xúc của mình nữa.

(*nói kháy một tý* e hèm, Triệt Hàn à, người yêu tới mù quáng rồi con)

- Vậy hả, thế nhờ con ở cơ quan chăm sóc Gia Hân hộ bác nhé, con nhỏ này luôn không biết lượng sức mình, lại không chịu nói, bác cũng lo lắm – Không ngờ lại còn làm cùng nơi với con bà, quả thật là tình cờ nha, coi như nhất cử lưỡng tiện, từ giờ khỏi lo con bà không có người chăm nom rồi.

- Cái này... thực ra là... Gia Hân... - đang định nói chuyện Gia Hân, đột nhiên Triệt Hàn bị cô ngắt lời.

- Mẹ à, con cũng còn lớn rồi, hơn nữa bác Lương cùng con trai đi tới đây chắc cũng định tranh thủ nghỉ dưỡng cùng nhau, mẹ con ta cũng không nên làm phiền bác ý mới phải. – Không được, dù thế nào Gia Hân cũng không thể đi cùng tên kia được, cô không có đủ tự tin mình có thể che dấu tình cảm của mình trước mặt Triệt Hàn nữa.

Cơ bản mục đích chính của chuyến đi này đâu phải để Lương Uyên cùng con trai nghỉ ngơi. Gia Hân cuống quá đã quên mất tiêu điểm mấu chốt kia.

- Không sao đâu, càng đông càng vui chứ, bác đâu ngại, Trương Ngọc với bác là chỗ chị em kết nghĩa đã lâu, thân như người nhà vậy, chẳng qua, từ khi lập gia đình, bận bịu nên mới không có thời gian gặp nhau nữa. Chứ đã như người nhà, việc gì phải ngại đâu. – Trước kia, sở dĩ bà cùng Trương Ngọc không gặp nhau nữa là bởi bà quyết tâm phản đối chuyện giữa Trương Ngọc và Lưu Khiết.

Người đàn ông đó từ đầu tới cuối không hề yêu bạn bà, chỉ dùng hôn nhân để trốn tránh thực tế người mình yêu phản bội ông để lấy người khác. Chỉ cần ả vừa ly hôn, ông liền có thể quay lại, không quan tâm việc bỏ mặc vợ và con nhỏ. Bà thực sự không ưa người đàn ông đó.

- Vậy chúng ta cũng không nên làm trễ nải thời gian của mọi người nữa, lên đường thôi ạ - Không để Gia Hân có bất cứ lời phản đối nào nữa, Triệt Hàn thúc giục mọi người.

- Đúng vậy, chúng ta đi thôi – Trương Ngọc kéo tay Gia Hân đi cùng mọi người.

Một tuần đầy bão táp của Gia Hân thực sự vẫn chưa kết thúc...

9. Chương 9

Kể từ lúc gặp lại, hai bà mẹ luôn vui vẻ trò chuyện, ôn lại kỷ niệm chưa, hoàn toàn (cố tình) quên con mình còn đang ở đằng sau. Gia Hân hiện tại lại khác, cô hoàn toàn tập trung vào việc nhìn chăm chăm từng gốc cây ngọn cỏ, như đang luyện khả năng nhìn xuyên thấu đất tìm mìn mìn vậy.

(Nhi Nhi: thực ra người ta chỉ hái nấm khi đã dài từ 4cm trở lên, mọi người đừng nghe Gia Hân làm bậy nha +..+)

Người bên cạnh Gia Hân lúc này cũng đang cố kiềm chế tiếng thở dài. Nhìn thấy phản ứng của người bên cạnh như muốn đào đất bằng ánh mắt còn hơn quay sang liếc anh, Triệt Hàn liền thấy ảo não.

Anh không muốn lãng phí thời gian như thế này. Ông trời đã thương tình cho anh một cơ hội làm lại, anh không muốn bỏ lỡ. Nhưng Gia Hân luôn xây một bức tường kiên cố giữa cô và anh, anh cũng không biết sao để chui lọt nữa.

Đang vắt óc ra suy nghĩ, có một thứ lọt tầm mắt của Triệt Hàn. Anh khều khều tay người bên cạnh, nói nhỏ:

- Nè, Gia Hân, nhìn kia, kia có phải là thứ chúng ta đang tìm không? – Triệt Hàn ngạc nhiên kéo tay cô.

Nhìn về phía Triệt Hàn chỉ, quả nhiên, có một thứ giống giống đầu nấm đang nhô lên từ gốc thông to cạnh mép đá. Oa, thực sự có thể tìm thấy nấm Tùng Nhung ở đây sao? Gia Hân trở nên thật hào hứng, theo phản xạ tự nhiên, nắm tay Triệt Hàn về phía gốc cây.

- Còn chờ gì nữa, mau tới xem thử thôi! – Gia Hân bỗng nở nụ cười, tìm được thứ kia có thể thưởng thức rồi, không dễ gì tìm được Tùng Nhung. Cô cũng chưa từng thử qua, nhưng nghe mọi người nói là rất bổ. Nếu vậy, chỉ cần nấu lẩu là mọi người đều có phần rồi. (Nhi Nhi: cô nhiều khi có trí tượng tượng thật lớn đó nha==)

Mà lúc này, Triệt Hàn cũng hóa đá, ngây ngốc bị Gia Hân kéo đi. Lần đầu tiên cô cười, không phải là với người khác, mà với anh. Sớm biết như vậy, anh đã thuê người đi rải nấm khắp ngọn núi này rồi. (Nhi Nhi: Nấm này mọc tự nhiên, không có trồng được anh hai à ++)

Nhi Nhi hớn hử kéo Triệt Hàn đi, không để ý hai người đi trệch ra khỏi đường mòn lúc nào không hay.

Cây thông này mọc ở gần rìa đá, nên ít người để ý tới, thảo nào mà tới giờ nấm vẫn chưa bị hái. Nằm dưới gốc là cả một cụm nấm mọc liền nhau, vô cùng đẹp mắt. Gia Hân có chút tiếc nuối, buột miệng nói:

- Đẹp như vậy mà hái, cũng tiếc ghê ha. – Trong lòng cô hiện tại nổi lên cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt.

- Chính em vừa rồi còn hào hứng lắm cơ mà, hơn nữa, chẳng phải em muốn làm mẹ vui sao? – Triệt Hàn có chút chậm hiểu, không bắt kịp suy nghĩ của người con gái này. Đúng là người ít nói, có nhiều suy nghĩ hơn người thường. – Dù em có không hái thì cũng có người khác hái.

Quay sang lườm người bên cạnh một cái, haiz con trai đúng là một lũ đầu gỗ, chậm hiểu hết sức:

- Tôi cũng không yêu cầu anh phải hiểu – Ngừng một lúc, Gia Hân nhận ra điểm bất thường trong lời của Triệt Hàn – Từ khi nào mẹ tôi là mẹ anh vậy? Anh còn nhớ lời tôi nói hôm qua không? Bộ mất trí nhớ hả?

Triệt Hàn thở dài, cô lại bắt đầu giương hết gai lên rồi, nhưng lúc này, anh vẫn thấy cô dễ thương hết sức, cứ như vậy còn hơn cô mãi lạnh lùng với anh. Hiện tại cô tức giận, má hơi hồng lên, mắt lại tập trung nhìn anh, anh còn mong gì hơn nữa. Vì vậy Triệt Hàn chỉ cười hề hề, giương bộ mặt hết sức gian trá lên nói:

- Chính mẹ em đã cho phép anh còn gì. Hơn nữa, chuyện hôm qua, em chưa cho anh trả lời lại, đã vội bỏ vào trong nhà, anh nhớ mình còn chưa nói đồng ý nha. – Vừa nói, Triệt Hàn vừa kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Nhận ra mình quá ngốc khi cố nói lý với người trước mặt, Gia Hân đẩy Triệt Hàn ra. Cô sợ rằng, nếu cô còn tiếp tục dây dưa với anh rồi cuộc cũng có ngày không kiểm chế được mà để lộ tình cảm của mình, lại tiếp tục dẫm vào vết xe đổ của mẹ. Sau hôm nay cô sẽ nói rõ với mẹ, Gia Hân tin rằng sau khi nghe chuyện, bà cũng sẽ không bắt ép cô nữa.

Nhưng hôm nay là ngày mà Gia Hân bước nhầm chân khỏi giường...

Đẩy Triệt Hàn ra ngoài, chẳng ngờ lần này anh có chuẩn bị, đứng vững trên mặt đất, ngược lại, cô bị phản đòn, ngã ra đằng sau, vốn tưởng đã xong, cuối cùng lại rơi vào một lồng ngực ấm áp. Thì ra, từ khi người phụ nữ trước mặt không còn trưng bộ mặt lạnh ngàn năm với anh, Triệt Hàn rất nhanh đã ít nhiều đoán được phản ứng của Gia Hân.

Nội tâm của cô hoàn toàn không lạnh như người khác nghĩ, như chính bản thân cô nghĩ. Cô chỉ rất chậm trong việc nhận ra bản thân mình nghĩ gì thôi. Vì vậy, Triệt Hàn không tốn nhiều chất xám để đoán được hành động của cô, hiện tại đang tranh thủ lợi dụng tình thế. Đã rất lâu rồi, anh không có cô trong lòng như vậy, thân thể cô, mùi hương từ tóc cô nhẹ nhàng thấm vào từng góc ngách trái tim anh.

Thì ra, anh nhớ cô như vậy, rất nhớ.

Không cần phải nói, cơ thể Triệt Hàn lập tức nổi lên phản ứng, cái gì đó thiệt không an phận muốn nổi dậy.

Mà lúc này nữ chính cũng hết ngưỡng ngừng, giật mình nhận ra có một thứ gì đó đang chuyển biến.

- Anh!!! Đồ biến thái!!! – Phản ứng đầu tiên là đẩy người đang hóa sói trước mặt ra, Gia Hân quên khuấy tình cảnh lúc trước mình suýt gặp phải.

Triệt Hàn bị người ở trong lòng bất ngờ đẩy ra, chưa kịp định thần đã thấy người trong lòng mình mất đà, ngã về phía sau...

Không được, trái tim của anh nhảy thịch một cái, không kịp nghĩ ngợi, Triệt Hàn cũng lao người theo...

Bịch!!!

Trước khi ngã xuống, Gia Hân chỉ có một suy nghĩ là “Thật nhục nhã, mất bao công trùng sinh, giờ lại chết một cách lãnh nhách, chỉ vì một cây nấm và một gã đầu gối. Số của cô rốt cuộc là bị sao nào chiếu mệnh vậy?”

Nhưng lúc tiếp đất, cô có cảm giác mình được một nệm thịt bao bọc, chỉ có điều không bảo vệ được chân cô, một bên chân có cảm giác nhói đau.

Lúc cảm thấy mình không còn chuyển động nữa, Gia Hân mới dám mở mắt ra, nhưng hiện tại, cô như lúc trước, được bao bọc chặt chẽ trong lòng một người, mà anh, ngoài hai tay vẫn ôm chặt cô, hiện tại hai mắt đã nhắm nghiền, trên khuôn mặt là vô số những vết xước và đất cát.

Đầu óc Gia Hân trống rỗng, cô vô cùng hoảng loạn!!!

Cựa mình khỏi vòng tay ấm áp kia, cô lo lắng gọi tên anh:

- Triệt Hàn, Triệt Hàn!!! Tên chết tiệt kia, đầu óc anh toàn bã đậu sao? Tự nhiên lại nhảy theo tôi làm chi. Tên kia, anh tỉnh cho tôi, tỉnh dậy cho tôi. Tên khốn này, anh định ngủ tới bao giờ vậy? – Miệng tuy chửi kịch liệt nhưng tay cô vẫn chỉ là khê khàng lay anh, cô sợ không cẩn thận sẽ chạm vào vết thương của anh.

Mà người kia cũng quá chậm chạp đi, đợi tới lúc từng giọt nước mắt không kìm nén được rơi dài trên mặt Gia Hân mới chịu tỉnh dậy.

- Ai da, đau muốn chết mất, em định lay chết anh hả? – Triệt Hàn bị tiếng nói của cô đánh thức, lúc che cho cô, không may đầu bị đập vào đá, đau quá mất đi ý thức. Lúc mở mắt ra, thấy cô vẫn còn sức hết rồi lay anh, chắc cũng không bị thương nặng, Triệt Hàn thở phào một cái.

- Anh tỉnh lại rồi, không đau ở đâu chứ, tại sao không sớm tỉnh lại hả, làm tôi tưởng... hic...hic – Gia Hân nắc không ngừng, dường như tim của cô cũng ngừng lại lúc thấy anh bất tỉnh.

Nhìn người phụ nữ cứng đầu luôn tìm mọi cách né tránh anh giờ lại đang vì anh mà khóc tới thê thảm, trong lòng Triệt Hàn đột nhiên có chút ngọt ngào cùng ê ê. Cô khóc vì anh, nhưng là vì đau lòng mà khóc, anh không muốn loại cảm xúc này. Ráng chịu chút đau đớn truyền tới từ cánh tay, Triệt Hàn đưa tay về phía Gia Hân, an ủi cô:

- Định tranh thủ ôm em lâu chút, ai ngờ em tỉnh sớm như vậy chứ, lại còn ầm ĩ lên nữa – Triệt Hàn vừa đùa vừa nhìn quanh nhận định tình hình. May cho Triệt Hàn và Gia Hân, dù sao đây cũng chỉ là ngọn núi sau khách sạn, vực hoàn toàn không sâu lắm, nên ngã cũng không tới nỗi mất mạng, nhưng khu vực này khá vắng vẻ, anh lại không đi được, giờ chỉ có hai khả năng, một là chờ người tới cứu, hai là Gia Hân quay về báo tin.

Gượng ngồi dậy, Triệt Hàn định dẫn Gia Hân quay về báo người quay lại đón anh. Nhưng vừa nhồm lên, anh đã thấy một vết thương dọc người trên bắp chân Gia Hân. Hoảng hốt, Triệt Hàn quên mất đau đớn, vội cởi áo của mình ra, băng bó cho cô:

- Còn tưởng em không sao, bị thương nặng thế này mà không nói sao? Đồ ngốc! Biết là em chậm chạp, nhưng chẳng lẽ ngã hỏng mất dây thần kinh đau rồi sao? – Triệt Hàn nhăn nhó, nhìn vết thương dài tới

tận mắt cá chân cô, anh cảm thấy một trận đau hung hăng ở ngực. Nếu lúc đó anh không đùa cô thì mọi chuyện sẽ không tới nông nỗi này.

Lúc này, Gia Hân cũng mới cảm nhận được một trận đau đớn truyền từ chân của mình tới, nhớ ra lúc ngã xuống, chân có va phải gì đó. Nhìn anh dù bị thương nặng hơn mình mà vẫn cố gắng bằng bó cho cô Gia Hân càng có cảm giác muốn khóc.

Cô càng cố đẩy anh đi, càng cố đuổi anh ra khỏi trái tim của mình thì anh càng trêu đùa càng cảm rẽ sâu trong tim cô. Nghĩ tới đây, Gia Hân càng không nhịn được nước mắt.

Thấy cô còn khóc dữ hơn, Triệt Hàn lo lắng, chẳng lẽ cô còn đau chỗ nào nữa?

- Em còn đau chỗ nào nữa hả, để anh xem? – Triệt Hàn nhìn khắp chân tay cô, xác định xem cô còn chỗ nào bị thương nữa không.

- Anh buông em ra! Anh sao lúc nào cũng đối xử với em tốt vậy hả, anh không thấy em tệ với anh lắm sao? Sao anh không mau đi tìm người khác đi, sao anh cứ như vậy hả? Đồ khùng, đồ đại ngốc, đồ điên, đồ đểu, đồ quá đáng! – Gia Hân rốt cuộc không nhịn được nữa, khóc rống lên.

Lần đầu tiên thấy cô hoàn toàn mất bình tĩnh Triệt Hàn thoáng ngạc nhiên

Thấy cô mỗi lúc khóc một hăng, anh càng cảm thấy lúng túng, trí thông minh cũng mất đầu mất. Lúc này, chỉ còn biết hành động theo bản năng, anh cẩn thận ôm cô vào lòng:

- Thôi được, anh sai rồi, anh sai rồi mà, đừng khóc nữa, em khóc làm anh cũng muốn khóc theo mất – Triệt Hàn không nói sai, trái tim anh như có hàng ngàn mảnh thủy tinh cứa vào, anh không muốn cô phải khóc, phải khổ sở. Anh theo đuổi cô, là anh sai rồi sao?

Gia Hân muốn đẩy anh ra, nhưng trên đầu lại vang lên tiếng kìm nén cơn đau của anh. Cô làm sao có thể quên là anh bị thương nặng chứ:

- Anh có đau lắm không? – Gia Hân lo lắng hỏi.

- Nếu em còn biết thương anh đau thì đừng động đây nữa, ngồi im đi... - Triệt Hàn ngừng lại một lúc, nói ra điều tiếp theo, thực sự anh vạn lần không muốn – Nếu có thể, chúng ta cứ thế này, lâu một chút được không? Anh hứa, nếu em muốn... từ nay về sau sẽ không theo đuổi em nữa... chỉ cần em ngồi như vậy, lâu một chút thôi...

Giọng anh nhẹ nhàng, ấm áp bên tai, như một thời thì thậm chí khiến Gia Hân đang căng cứng đột nhiên thả lỏng, trong lòng có chút mất mát.

Cô biết như vậy là không nên, cảm giác bình yên lúc này là điều cô luôn mong ước.

Nhưng cô không muốn bị tổn thương, như con thiêu thân nhìn thấy lửa vẫn lao đầu vào. Anh có lẽ là người duy nhất làm vậy vì cô, nhưng anh không thuộc về cô. Cô cũng không có đủ tự tin để tiến thêm.

Một lúc sau, Gia Hân có cảm giác sức nặng đè lên người dần gia tăng. Cô khẽ lay Triệt Hàn, nhưng không thấy anh phản ứng, gọi nhỏ cũng không thấy gì. Lúc sờ lên lưng anh, cô thấy một mảng ẩm ướt, máu chảy thật nhiều:

- Đây, tỉnh lại đi, lần này không được lừa tôi, anh không được ngủ, có nghe thấy không, chờ tôi gọi người đã. Đồ đần này, sao anh không nghe lời tôi hả, dậy mau. – Nước mắt lại trào ra, cô nhận ra mình có khả năng mất anh – Không được, đồ con lừa này, anh phải cố gắng lên, tôi sẽ đưa anh về trại, anh có hiểu không, phải cố gắng lên, phải cố tới khi về tới khách sạn. Nè, mặc kệ anh có dối tôi vẫn nói với anh đó, anh hiểu không?

-

- Triệt Hàn, đừng vậy mà, đừng bỏ em lại mà.

- ...

Không được!!! Anh không thể có chuyện gì được!

Gắng chút sức tàn, Gia Hân đỡ Triệt Hàn đứng lên, cơn đau từ chân lập tức truyền đến.

Không còn thời gian nữa, chỉ cần tìm được người giúp là được. Phải tìm được người giúp, phải đưa anh tới được khách sạn. Nếu anh...

Không, anh sẽ không có chuyện gì hết.

- Triệt Hàn, anh nghe tôi nói này, mẹ anh còn chờ anh ở khách sạn nữa, chúng ta phải về để gặp bà đúng không?

- ...

- Triệt Hàn, anh từng thích nhất là món bánh trứng tôi làm đúng không? Đến lúc về tôi sẽ nướng thật nhiều bánh trứng cho anh, chỉ cần anh cố gắng chịu đựng một chút thôi, hiểu chưa?

- ...

- Anh còn nhớ... anh từng nói về một người tên là Mặc Giao không? Tôi giờ không quan tâm cô ấy là ai hết, anh muốn gì cũng được, anh không muốn chia tay cũng không sao, nhưng đừng bỏ lại tôi ở đây nghe chưa?

- ...

- Đồ ngốc này, anh không được... tôi không cho phép anh như vậy... hức...

Thực ra, lúc này Triệt Hàn vẫn nghe được những gì người bên cạnh nói, nhưng thân thể anh nặng trĩu, anh cố gắng lấy sức để mở mắt, nhưng không thể. Anh không muốn cô khóc, không muốn một người con gái nữa vì anh mà khổ.

- Mặc Giao... thực là... - Triệt Hàn chỉ có thể nói tới đó.

Người con gái bên cạnh anh cũng không thể nghe nữa rồi, tập trung hết sức lực để kéo một người đàn ông cao quá đầu, lại gắng sức nói, cô không còn sức nghe được bất cứ âm thanh nào nữa.

Trong đầu cô lúc này chỉ còn hai nhiệm vụ, đưa anh về khách sạn và nói chuyện giữ anh tỉnh táo. Không biết cứ như vậy bao lâu, tới khi trước mặt cô là một toán người cầm đèn pin, chạy về phía họ, không biết đang nói gì.

- Cứu, xin hãy cứu anh ấy, làm ơn... - cô chỉ có thể rút chút sức cuối lấp bắp vài từ.

Ý thức của Gia Hân cũng mờ dần.

10. Chương 10

Không biết ngủ bao lâu, Gia Hân mới tỉnh lại. Trước mặt cô là 4 bức tường trắng xóa. Không suy nghĩ cũng đủ hiểu bản thân ở đâu. Gia Hân cựa mình, phát hiện ra một bên chân cô giờ đang bị băng trắng xóa. Phải rồi, cô đang lên núi hái nấm thì cùng với Triệt Hàn ngã bị thương.

Mà Triệt Hàn, hiện tại anh sao rồi?

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ngột thở, Gia Hân loay hoay xuống giường, cô muốn đi tìm anh. Anh nhất định sẽ không có việc gì đâu, cô tự nhủ. Nhất định.

Đang khập khiễng ngoài hành lang, bỗng có tiếng gọi giật Gia Hân lại.

- Con nhóc kia, còn dám đi lung tung hả, mày làm mẹ đau tim chưa đủ sao? – Trương Ngọc đau lòng, con quỷ con kia, làm bà lo lắng còn chưa đủ hay sao mà giờ vừa tỉnh đã lại đi tiếp.

Quay đầu lại, Gia Hân nhìn thấy mẹ mình cùng mẹ Lương Uyển đi vào, hai người có vẻ khá mệt mỏi. Nhưng hiện tại, đầu óc của Gia Hân chỉ có thể nghĩ đến gã ngốc kia.

- Mẹ, bác, con xin lỗi đã làm hai người lo lắng... anh Triệt Hàn có sao không ạ? Hic, tất cả là tại con, nếu con không... - Gia Hân bắt đầu khóc, dường như từ sau khi gặp lại Triệt Hàn ở kiếp này, cô rất dễ khóc.

Trương Ngọc nhìn con gái mình ngạc nhiên, còn Lương Uyên thì vội vàng cắt lời:

- Không phải đâu, bác còn ơn cháu ý chứ, nếu lúc ấy không nhờ có cháu chắc bác không được gặp lại nó rồi. Lúc bác nhìn thấy vết thương ở chân cháu chính bác còn sợ nữa là. Giờ Triệt Hàn đã ổn rồi, nếu cháu muốn sang thăm thì nghỉ ngơi một chút, rồi tỷ nữa sang – Lương Uyên không nói đùa, lúc mọi người bỏ chiếc áo bọc chân của Gia Hân ra, cả bà và Trương Ngọc đều không kìm được bật khóc, chân Gia Hân bị cắt đúng động mạch chủ, ướt đầm cả áo, ngoài ra vết thương vì phải vận động quá sức, bị rách thành một vết dài dọa người. Có trách, chỉ trách bà và Trương Ngọc đã quá chủ quan thôi.

- Thật sao ạ? Tốt quá rồi. Con không mệt đâu ạ, bác có thể cho con đi gặp anh ấy được không ạ? – Gia Hân thở phào nhẹ nhõm rồi lại thấy không yên tâm, cô muốn tận mắt xác định anh không sao.

Nhìn thấy vẻ quyết tâm trong mắt Gia Hân, cả Trương Ngọc lẫn Lương Uyên đều không thể từ chối, đành phải lấy xe lăn đẩy Gia Hân qua phòng bệnh của Triệt Hàn.

Khi chỉ còn hai người trong phòng bệnh, Gia Hân nhìn Triệt Hàn, trong lòng không ngừng chửi rủa người đàn ông ngốc nghếch này. Đau sao không kêu một tiếng, sao không nói cô đi gọi, lại ngốc nghếch diễn cái vở tuồng cầu huyết ôm nhau làm gì? Anh tưởng anh làm thế sẽ khiến cô cảm động sao? Giờ thì anh thấy cô đau lòng vì anh, anh thoải mái rồi chứ?

- Đồ ngốc này, đồ đại ngốc, anh bị ăn mất não rồi hả? Anh có biết mình làm người khác lo lắng thế nào không hả. Mau tỉnh lại đi, đồ ngốc này. Lần sau mà còn thế nữa là không thêm nói chuyện với anh luôn đó.

- ...

Hai bà mẹ ngồi ngoài chờ Gia Hân, cũng cùng tâm trạng lo lắng phấp phỏng, nhưng là do không biết cưới bao giờ là vừa. Chuyện Triệt Hàn bảo vệ Gia Hân làm Trương Ngọc vô cùng hài lòng về chàng rể này. Còn chuyện Gia Hân công Triệt Hàn hơn nửa quả núi tìm người giúp cũng làm Lương Uyên vô cùng cảm động. Mà rõ ràng, tình cảm giữa hai đứa là không thể phủ nhận. Chính hai bà cũng cảm thấy chuyện chỉ yêu trong chưa đầy một ngày là vô cùng khó hiểu, nhưng linh cảm của người làm mẹ không thể sai được, con của hai bà rõ ràng rất coi trọng người còn lại. Chuyện vui cũng không nên trì hoãn, hai bà nên chuẩn bị là vừa.

(Nhi Nhi: +____+ hic hai bác thiệt đáng sợ, con hai người còn trong bệnh viện mà... Trương Ngọc, Lương Uyên: tụi ta chờ muốn bạc đầu hết rồi, cô trẻ ranh, biết chi mà xía vô! *lườm* Nhi Nhi: con... *tạm thời á khẩu*)

Gia Hân nhìn Triệt Hàn đang nằm trên giường bệnh lúc này, người anh bị bó toàn thân như một chiếc bánh chưng, chỉ còn khuôn mặt là lộ ra chút ít. Vẫn cái mũi cao cao hoàn hảo tới bậc mình, đôi mày như được khắc luôn trực gây hấn với cô, cái miệng luôn không để cuộc sống của cô trở về quỹ đạo bình yên.

Cô từng không thích chúng, cô hiểu tất cả những điều này đều vượt khỏi tầm với của cô.

Rồi vẫn bị cuốn hút, cô làm mọi thứ để bản thân tránh xa. Còn hiện tại, sự ngốc nghếch của anh làm cô cảm động. Anh thắng. Với cô, có lẽ đã tới lúc bản thân phải trở nên dũng cảm hơn nữa. Nhìn anh, cuối cùng Gia Hân cũng hạ quyết tâm, dù người con trai này có ai trong tim đi nữa, cô cũng nên thử một lần. Cô không muốn dẫm vào vết xe đổ của mẹ, cô cũng tin mẹ mình đủ hiểu để dừng cô lại đúng lúc, khi cô đã không còn đủ tỉnh táo nữa.

Ngồi cạnh Triệt Hàn không biết tới bao giờ thì Gia Hân được mẹ đưa về phòng. Gặng hỏi Trương Ngọc một lúc, cô cũng rõ được thương thế của anh: 6 cái xương sườn gãy, lưng bị rìu đá cửa một vết khá sâu, đầu cũng bị chấn động nhẹ. Ngoài ra tay trái cũng bị bong gân, trầy xước trên dưới đều có cả, may là không bị thương vào những điểm chí mạng. Nhưng bị mất máu khá nặng, nếu không có cô đưa về sớm thì e rằng không kịp.

- Nói thật, lúc hai đứa bị mất tích mẹ muốn rút tim luôn, nếu không có Triệt Hàn cứu con, chắc giờ mẹ cũng không sống nổi nữa, mẹ cảm ơn nó lắm – Ngừng một chút, bà tiếp tục nói, giọng đầy sâu cảm – Chỉ tại hai bà già muốn có cháu bé tới lắm lắm, nên mới bày trò lên núi hái nấm để hai đứa gặp họa như vậy. Có trách cũng là trách mẹ.

- Mẹ à, tại con bất hiếu, đến giờ vẫn để mẹ lo, mẹ đừng trách mình làm gì, hiện tại mẹ đang chữa bệnh nữa, đừng suy nghĩ quá để ảnh hưởng đến bệnh của mình. – Gia Hân an ủi mẹ, cuối cùng mẹ cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

- Con à, chẳng nào mình cũng có ơn với người ta, con cũng không muốn làm mẹ lo lắng, hay là thế này đi, con thử quen với con người ta xem thế nào, mẹ nghe nói thấy cậu ta cũng tử tế lắm đó – Thấy con mình đã “cần câu”, Trương Ngọc cuối cùng cũng đưa ra gợi ý.

- Mẹ!!! Con và Triệt Hàn còn đang ở trong bệnh viện nha! – Gia Hân thật không ngờ, mẹ cô có thể trong tình huống này mà gợi ý. (Nhi Nhi: đến ta cũng không ngờ được... =w=)

- Có sao, bình thường hai đứa đều bận cả, hiện tại như thế này, chắc phải nằm viện ít nhất là 1,2 tháng tới, chẳng nào cũng không thể làm việc, tranh thủ thời gian nhàn rỗi tìm hiểu nhau có phải là nhất cử lưỡng tiện không. Chỉ cần ra viện đừng để hai bà già này chờ quá lâu là được rồi – Trương Ngọc cười với cô.

Từ lâu cô không thấy mẹ mình cười vui vẻ như vậy, Gia Hân có đang định phản đối cũng đành ậm ừ, dù sao cô cũng quyết định sẽ thử với anh một lần, chẳng nào cũng thế.

- Thôi được, nhưng con không dám chắc có thành công không ạ – Gia Hân đồng ý.

- Ủ, thế mới đúng tinh thần chứ, mẹ linh cảm là giữa hai đứa thực sự có gì đó nha. Nếu không cũng không có một màn vừa rồi. Sao, mẹ nói đúng chứ? Có phải là... - Trương Ngọc ngừng lại, Gia Hân thì nín thở, mồ hôi hột rơi ròng ròng, chẳng lẽ mẹ cô đã phát hiện ra rồi? – con... đã ngưỡng mộ Triệt Hàn từ lâu từ lúc mới vào công ty phải không? Không ngờ mẹ cũng có tài năng mai mối lắm nha.

Lần này thì thăm thật rồi, Gia Hân nghĩ, mẹ cô có tài gì cũng được, miễn không phải mai mối.

Lúc này bỗng có người từ bên ngoài đẩy cửa vào, giọng cũng vui vẻ không kém:

- Nếu đã vậy thì tốt quá rồi, thôi tôi với bà cũng nên để cho tụi trẻ nghỉ ngơi một chút, tôi với bà cũng trông chừng cả đêm rồi, cần nghỉ ngơi một chút – Không giấu giếm hành vi nghe lén của mình này giờ, Lương Uyên quay sang nói với Gia Hân – Thôi bác với mẹ cháu về nghỉ, nhằm, mẹ với mẹ con về nghỉ, nếu con cảm thấy khỏe thì tối qua ngó Triệt Hàn một chút xem thế nào nhé, phòng hai đứa cách nhau cũng không xa.

- ...

- Chịu khó tối nay một chút nhé có gì từ ngày mai mẹ sắp xếp cho hai đứa cùng phòng bệnh là được rồi. Thôi hai bà già này về đây, không quấy rầy hai đứa nữa đâu.

Nói xong một tràng, Lương Uyên cũng kéo Trương Ngọc đi, chỉ để lại Gia Hân á khẩu trong phòng bệnh. Thì ra tính cách của Triệt Hàn không phải là rèn luyện ngày một ngày hai mà có...

Tối hôm đó, sau khi ăn tối xong, Gia Hân cũng cảm thấy thân thể tràn đầy năng lượng, cả ngày không làm gì rồi, cô tự nhủ, có sang phòng anh cũng không phải là việc to tát gì. Chẳng nào cô cố suốt một giờ đồng hồ rồi, cũng đâu có ngủ được.

Nghĩ vậy, Gia Hân tập tễnh bước lên chiếc xe lăn ở gần giường rồi qua phòng Triệt Hàn. Anh ở cách phòng cô có một phòng thôi, nên cũng chẳng tốn nhiều công sức để tìm được phòng bệnh của anh.

Hiện tại, anh vẫn như buổi chiều, mắt vẫn nhắm nghiền như một bức tượng vậy. Lại gần chút nữa, lại gần chút nữa xem anh có ổn không thôi, Gia Hân đẩy xe của mình lại gần.

Lúc này anh chỉ còn trong tầm với của cô. Đưa tay ra chạm vào từng đường nét trên mặt người con trai này, cô chợt nhận ra bản thân mình hình như có chút hơi thân mật.

Rút tay lại, cô chạm vào hơi ấm từ tay Triệt Hàn. Anh không phải tượng sáp, anh chỉ là Triệt Hàn thôi. Mà hơi ấm từ anh lúc này thật bình yên, thật êm ái. Gia Hân tham lam, liệu cô có thể dừng lại khoảnh khắc này được không? Chỉ anh và cô thôi.

Mà có hai cái bóng cũng đang rình trong hành lang bệnh viện lúc này, thì thăm với nhau:

- Giờ thì bà yên tâm chưa? Tôi thấy con bà thực sự có tình cảm với thằng con nhà tôi, mà thằng con nhà tôi cũng thế. Không lý do gì mà hôm đấy, mặt nó chuyển từ muốn giết người thành khuôn mặt mẹ là nhất thể đâu. Từ nhỏ tới giờ, chỉ có lần đầu tiên tôi đưa nó thanh kẹo cầu vòng lúc nó 5 tuổi để dụ nó mặc đồ con gái và lần vừa rồi là nó nhìn tôi với con mắt như vậy thôi đấy. – Người này có vẻ hiểu biết, phân tích cặn kẽ tình hình cho người còn lại.

- ... - Cái này, người còn lại thực sự có chút ngạc nhiên, thực sự cảm thông cho nam chính...

- Thôi chúng ta đi về đi, cũng muộn rồi, nghỉ rồi mai vào sớm với chúng nó.

Và thế là hai cái bóng nhẹ nhàng rời khỏi hiện trường.

Lúc Triệt Hàn tỉnh lại, đã là gần sáng hôm sau, anh muốn tựa mình lên thấy bản thân không thể động đậy.

Phải rồi, anh leo núi bị thương.

Còn Gia Hân thì sao?

Đảo mắt nhìn quanh, Triệt Hàn liền thấy người anh muốn tìm, đang ngủ quên bên cạnh anh.

Chúa ơi, đây là thiên đường sao? Rốt cuộc sống lại lần nữa để chết đi, thiệt là vô ích quá. Triệt Hàn thở dài, kệ vậy, đã thế cứ hưởng thụ trước, chuyện sau tính sau. Lâu lắm rồi, anh mới thấy người con gái này, trầm ổn ngồi bên cạnh anh. Cô như đang mơ về chuyện gì đó, không dễ chịu lắm, đôi lông mày nhíu chặt lại. Triệt Hàn cố nhấc ngón tay, chạm vào sống mũi cô. Trong quá khứ, mỗi lần cô gặp ác mộng, chỉ cần anh làm như vậy, cô không còn chầu mày nữa.

Động tay liền thấy thân mình ê ê, Triệt Hàn thầm rửa, thiên đường mà cũng đau sao.

Mà, hiện tại, cô có thể ngủ an lành, anh một chút cũng không thấy khó chịu. Nếu đây là mộng, anh nguyện cả đời không tỉnh lại.

Thẳng đến khi mặt trời tỉnh hẳn, chiếu rọi phòng bệnh, Gia Hân mới bị đánh thức bởi nắng chiếu ngoài cửa sổ. Nhìn sang Triệt Hàn, thấy anh vẫn chưa tỉnh, nhưng lúc này đã nằm quay hẳn người về phía cô, Gia Hân đột ngột thấy căng thẳng, khẽ lay anh:

- Triệt Hàn... anh tỉnh lại rồi hả? – Cô khẽ cười với anh, thực sự không có lời nào tả hết tâm trạng của cô lúc này, bối rối, vui mừng, có chút hồi hộp, cuối cùng đều không thể trộn lẫn, chỉ có thể vụng về biểu lộ ra ngoài.

Lúc trước Triệt Hàn hạ quyết tâm sẽ ngăn cô tới khi nào cô tỉnh thì thôi, hiện tại anh lại được cô đánh thức. Nhẹ mở mắt, anh nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô, ngạc nhiên muốn rớt mắt. Rốt cuộc thế giới đảo lộn từ khi anh ngã xuống núi hay anh thực sự lên thiên đường rồi. Dù thế nào, nụ cười dịu dàng của cô lúc này làm anh mụ mẫm, anh nhẹ nhàng đưa cánh tay không bị bó bột lên chạm vào má cô, xác định cô không phải ảo ảnh, như trước đây, mỗi lần anh uống say.

Thấy anh khẽ đưa tay lên, hướng về phía cô, chạm vào cô giống như đang chạm vào thứ trân bảo quý hiếm, đôi mắt say đắm như muốn hút mọi ánh nhìn của cô, Gia Hân thấy bản thân ngừng thở, cô trầm luân trong ánh mắt của anh.

Lúc này, bằng ánh mắt, họ đang nói rằng họ yêu nhau...

Hai người ở trong tư thế mờ ám như vậy chưa lâu thì có kẻ tới phá đám:

- Xoạch! – Tiếng cửa được kéo ra, cô y tá thần nhiên bước vào.

Hôm nay cô được phân công chuyển bệnh nhân phòng này sang phòng đôi. E hèm, anh ta đẹp trai lắm nha, nghe nói còn vì bảo vệ bạn gái mà chịu thương tích khắp mình. Nếu không vì cô bạn gái này là vợ chưa cưới, bị mẹ cô âm ỉ đòi đổi phòng đôi, có lẽ cô cũng muốn tấn công rồi. Haiz, đúng là trai tốt đều có người xí trước, đời thật bất công mà.

Đúng như ý nghĩ của cô, vừa mở cửa ra đã chứng kiến một màn tình tứ, tàn lửa le lói còn sót lại cũng bị dập bằng hết, không chừa chút nào. Ghét thật đó, mới sáng sớm ra mà, cô hậm hực:

- E hèm, tôi qua chuyển phòng cho bệnh nhân Triệt Hàn, dù hai người có là vợ chồng chưa cưới đi chăng nữa, tôi đề nghị muốn làm gì chuyển qua phòng đôi cho tiện, đừng mới vừa tỉnh dậy đã không kìm chế được. Bệnh nhân nếu vừa tỉnh dậy cũng không nên vận động quá sức.

- ... - Triệt Hàn không nghe được gì từ bốn chữ vợ chồng chưa cưới, còn Gia Hân thì ngượng tới không nghe được gì hết luôn, vừa rồi tư thế của hai người thực sự rất mờ ám nha.

Chỉ còn cô y tá tròn mắt nhìn cặp đôi kì lạ này, cô gái thì cúi gầm mặt xuống đất hồi lâu, còn chàng trai kia thì nhìn cô cười tới biến thái. Aizzzz, cô nhầm, nhầm thật rồi, mình đúng là không hợp, không hợp, hai người trước mắt mới đúng là một đôi.

- Nếu không có gì, tôi đi báo bác sĩ bệnh nhân đã tỉnh lại. Cô kia cũng ở luôn lại đây đi, chắc cô chuyển sang phòng mới cùng bệnh nhân luôn. – Cô cố nói to, cho hai tên có vẻ điên đặc kia nghe được, rồi hài lòng khi thấy người con gái hơi giật mình rồi gật đầu. Ít nhất ra có người nói phải có người nghe chứ.

Nói rồi cô cũng ngúng nguẩy bỏ ra khỏi phòng, để hai con người kia một lần nữa rơi vào im lặng.

11. Chương 11

Đầu óc của Triệt Hàn lúc nhìn thấy Gia Hân trước mặt có thể mô tả đơn giản là: nhìn thấy, nóng máy, cháy IC, nguội lại, hoạt động bình thường. Anh nhận ra đây là hiện thực, không phải mơ.

Hiện tại anh đã hoàn toàn khống chế được suy nghĩ của mình, cực kì đề phòng để hồn phách không bay lên mây lần nữa. Phải như vậy chứ, không thể lãng phí cơ hội này được. Những lời cô nói lúc công anh đi, Triệt Hàn còn nhớ rõ. Lúc này anh hoàn toàn xác định được cô với anh thực sự có tình cảm. Đã thế, phải nhân cơ hội này đem cô tới bên anh thật chặt, không để cô trốn tránh nữa. À, mà trước hết, chân cô đã bị như vậy vẫn cố đem anh đi, không hiểu có sao không nữa:

- Gia Hân, chân em có sao không? Anh nhớ em đâu có bị đập đầu vào đâu, sao hôm đó có thể ngốc nghếch kéo anh đi lâu vậy hả? Đưa chân anh xem – Triệt Hàn định nhổm hẳn dậy, lập tức cơn đau truyền tới, nhắc nhở anh về tình trạng hiện tại của bản thân - “Aida!!!”

- Nằm xuống, ai cho anh động dậy hả, tôi không sao, nhưng hiện tại anh không nên cử động, đau lắm có phải không? – Gia Hân lo lắng hỏi.

- Ừm, đau lắm, đau nhất là sau khi em hứa hẹn bao nhiêu điều với anh mà vẫn xưng anh tôi, tìm anh đau lắm ý – thấy Gia Hân lo lắng cho mình, Triệt Hàn thấy lòng mình đầy tư vị của một đứa trẻ nếm vị ngọt ngào của kẹo viên lần đầu, liền ham muốn một viên nữa, anh muốn Gia Hân gần anh nữa, dù sao, anh cũng đã chờ cô lâu như vậy rồi, dù nhận ra muộn, nhưng vẫn là yêu, anh không muốn cô vì cơ này mà mãi trốn tránh.

(Nhi Nhi: thì ra anh bị dụ như vậy sao... ++.++)

- Anh... anh nghe thấy tôi nói mà không trả lời sao? Đồ đáng ghét, anh có biết lúc đó tôi lo tới thế nào không? Tôi còn tưởng anh... - Gia Hân lúc này thực sự đỏ mặt, cô nói cái gì, chính cô cũng không rõ ràng nhưng lúc đầu, cô nhớ bản thân mình đã hứa... aaaaaa tại sao, lúc đó cô là cuồng quá hóa ngốc luôn rồi mà.

- Chính vì nghe thấy hết, nên dù thần chết xinh đẹp đến đưa anh đi, anh cũng phải trở về đây để gặp em nè. Em không thấy mình cũng cần thực hiện lời hứa của mình sao? – Triệt Hàn vẫn không buông tha.

- Anh không thấy giờ tôi vẫn ở cạnh anh đó sao? – Cái tên này, đúng là được voi đòi tiên, nếu không vì hân đang bị thương nặng, hiện tại hân sẽ biết thế nào là thần khẩu hại xác phàm.

- Cơ mà, nếu chúng ta không chia tay, lấy quan hệ trước đây mà nói, chúng ta nên xưng vợ chồng chứ nhỉ? – Bản chất sói trong ai đó bắt đầu lộ ra – Anh cho em hai lựa chọn, một là lập tức xưng vợ chồng, hai là nể tình em công anh, em chỉ cần xưng anh em thôi. Hiện tại anh rất đau, thuốc tê cũng không có tác dụng,

mà anh nhớ lúc em xưng anh-em với anh trên núi, dù anh rất đau liên thanh tỉnh, cũng cảm thấy đỡ đau hơn nhiều. Em không muốn anh khỏe hơn sao?

Về cơ bản, hai cách xưng hô này có khác gì nhau, nhưng bạn Triệt Hàn của chúng ta vô cùng khéo léo dẫn Gia Hân vào bẫy, để cô cắn câu mà không hề biết:

- Anh cảm thấy đỡ đau thiệt không? – Gia Hân cũng không quen với cách gọi này, nhưng lúc này, tiếng hô đau của anh không phải là giả, anh thực sự rất đau. Nếu gây vài cái xương sườn, thực sự cảm giác là vô cùng đau đớn.

- Anh nói thật, anh còn có cảm giác sau khi em đổi xưng hô, anh liền có thể xuống giường chạy nhảy nữa cơ – Triệt Hàn tình nghịch mà vẫn có chút thâm tình nhìn Gia Hân.

Đến nước này cô liệu còn có thể từ chối, anh tuy miệng nói đùa mà bên trong thực sự muốn xác định rõ mối quan hệ của hai người. Cô cũng đã quyết tâm không chạy trốn nữa.

- Được vậy anh nghe em nói đây, Triệt Hàn. Chúng ta hãy thử lại một lần nữa đi. Nhưng lần này chậm thôi nhé. Và nếu em thấy anh có bất cứ trăng hoa gì, dù là nhỏ nhất, cũng sẽ không chấp nhận đâu. Em nhỏ nhen vậy đó, nếu anh cảm thấy trái tim của mình không thuộc về em nữa, hãy nói thẳng với em... Em đảm bảo lúc đó mình sẽ trả lại tự do cho anh. – Gia Hân hít một hơi thật sâu, lấy toàn bộ dũng cảm nói ra những lời trong lòng.

- Vậy là em chấp nhận? – Triệt Hàn vẫn không thể tin được.

- Đúng, em chấp nhận, chúng ta làm lại từ đầu đi – Gia Hân khẳng định. – Em cũng không muốn trốn chạy nữa.

- Gia Hân à, anh thật muốn ôm em, ngay lúc này – Triệt Hàn đúng là định nhổm dậy, nhưng cuối cùng lại bị Gia Hân ấn xuống giường – Ái!

- Em chạm vào chỗ nào làm anh đau sao? – Gia Hân lo lắng hỏi – Để em đi gọi bác sĩ, sao giờ này vẫn chưa tới vậy.

- Kệ đi, bác sĩ còn có trăm công ngàn việc, khi nào đến khắc đến. Còn giờ em cho anh một liều thuốc giảm đau là được rồi – Nói xong, ai đó vô cùng tự nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trả lời lại anh là một cái nhéo má rõ đau.

Đang định mở miệng phản đối, anh liền cảm nhận được một đôi môi anh đào mềm mại nhẹ nhàng phủ lên môi mình. Đúng như tưởng tượng của anh, nó thật say đắm, thật cuốn hút.

- Bà xích ra một chút để tôi xem nào! – Chợt có tiếng người xì xào ngoài cửa.

- Tôi cũng muốn xem nữa! Tiến nhanh như vậy, là lúc ra viện có thể làm đám cưới luôn rồi – Giọng người còn lại vô cùng thỏa mãn.

Gia Hân cứng người, không ngờ lần đầu cô chủ động lại bị mọi người nhìn thấy như vậy, da mặt cô dù sao vẫn không dày được bằng mấy người còn lại nha. (Nhi Nhi: con gái chủ động dễ thương mà, không phải sợ, t cũng được coi phim chữ bộ *nhai bông ngô*=^OO^=, Gia Hân: *lườm tóa điện*, Nhi Nhi: *chạy*)

Và thế là chuyện tốt giữa hai bạn nào đó bị gián đoạn. Triệt Hàn vô cùng không thỏa mãn, nhưng hai người sắp được chuyển qua phòng mới, tất nhiên anh vẫn còn nhiều cơ hội. Không vội không vội, không nên làm mất điểm trước mặt mẹ vợ, anh thầm tự nhủ.

Chỉ tiếc là, sau đó hai người bị tấn công liên tiếp bằng mẫu thiệp cưới, váy cưới danh sách khách mời,... Hai bà mẹ đã chờ lâu lắm rồi nha. Chỉ hận một điều là vết thương không thể lành mau hơn được thôi. Hai bạn “trẻ” Gia Hân và Triệt Hàn, một người hoa mắt chọn đồ cũng mọi người, người còn lại cũng bận không kém tập trung giải quyết chuyện công ty chờ ra viện là có thể “trực chiến” chờ ngày kết hôn mà vào lễ đường.

Gia Hân bị xoay như chong chóng, chính cô cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ tiến triển một cách thần tốc như vậy. Nhưng bị vây bởi hai vị mai mối đáng kính, cô cũng không còn hơi sức phản kháng.

Cứ như vậy, thời gian một tháng nháy mắt được vút qua khung cửa sổ, chân của Gia Hân cũng được tháo bột, Triệt Hàn cũng nhìn đỡ giống bánh chưng hơn. Một tháng vừa rồi chung phòng mà không làm được gì, bạn nào đó vô cùng bức xúc. Thế nên, dù đã không còn cần bó bột nữa, bạn Gia Hân vẫn bị giữ lại, là thành phần được theo dõi đặc biệt hậu chấn thương.

Đêm đó khi hai bà mẹ vừa về, Gia Hân liền hỏi Triệt Hàn:

- Anh thấy liệu chúng ta có tiến quá nhanh không? – Dù kiếp trước từng là vợ chồng, nhưng cô vẫn thấy chuyện giữa hai người dường như được thúc đẩy bằng một quả tên lửa.
- Em không thích anh sao? – Triệt Hàn hơi lo lắng hỏi lại.
- Không, em thích anh, rất thích. Nếu không em đã không ngồi ở đây với anh – Gia Hân trả lời, cảm giác trong lòng cô, tuyệt đối không thể sai được.
- Gia Hân, em thật là vô trách nhiệm nha, ăn anh em cũng đã ăn qua, giờ em không muốn chịu trách nhiệm với anh sao? – Triệt Hàn đùa nói

Trước giọng điệu vô cùng đều đặn của ai đó, Gia Hân chỉ có thể vờ như không thấy.

- Dù sao tới khi anh khỏi cũng phải 3,4 tháng nữa. Hồi trước chúng mình cưới nhau còn nhanh hơn mà. Tính thời gian anh quen em, có lẽ phải gấp nhiều lần thế rồi. Như thế đâu có thể tính là nhanh, mà là quá chậm thì đúng hơn – Triệt Hàn thở dài, yêu cô thật là vất vả nha, cơ mà như thế này, có cực hơn nữa anh cũng chịu.
 - Em, anh có chắc mình thực sự yêu em? – Gia Hân ngập ngừng hỏi, dù nói thế nào, tên người con gái kia vẫn như một bóng ma trong lòng cô.
 - Em muốn nói tới Mặc Giao? Nhưng sao em biết Mặc Giao vậy? – Triệt Hàn luôn thắc mắc chuyện này.
 - Chính anh nói cho em – Tên này lại đang đánh trống lảng sao – Anh có muốn nói cho em biết không?
 - Nhưng nghe xong chuyện, em sẽ ghét anh. Anh... – Sắc mặt Triệt Hàn trở nên tối tăm.
 - Em không nghĩ mình còn có thể ghét anh hơn sau lần cuối chúng ta gặp nhau với tư cách vợ chồng đâu – Gia Hân làm mặt quỷ hù Triệt Hàn. Rốt cuộc là giữa anh và cô gái tên Mặc Giao đó có chuyện gì?
 - Em nghe cho kĩ này. Mặc Giao... là tên cô gái... 3 năm trước khi gặp em, chính anh đã hại chết cô ấy – Giọng Triệt Hàn đột nhiên trầm xuống, đôi mắt anh cũng trở nên nghiêm nghị, thoáng chút buồn vô hạn. Tay phải của anh lúc này nắm chặt lại, run lên. Anh thở dài – Liệu em còn muốn nghe chuyện này không?
- Gia Hân sững sờ, cô không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến thế. Tâm trạng rối bời, cô nhất thời không biết trả lời thế nào.

12. Chương 12

Hồi lâu, Gia Hân quay ra hỏi Triệt Hàn:

- Vậy từ trước tới nay anh có thú vui biến thái kiểu lấy việc giết người hay động vật làm tiêu khiển không? Triệt Hàn cau mày, anh đang chuẩn bị nói chuyện quan trọng, tối quan trọng của cuộc đời anh đấy, rốt cuộc cô lại nghĩ đi đâu vậy hả. Cau mày, anh vẫn trả lời câu hỏi của cô:
- Anh không có. Rốt cuộc em... - Chưa kịp nói đã bị Gia Hân ngắt lời tiếp.
- Vậy anh có lấy bạo lực làm thú vui không? – Gia Hân vẫn rất nghiêm túc hỏi câu thứ hai.
- Gia Hân... em – Triệt Hàn muốn quay sang bóp cổ người phụ nữ này. Đây là cao trào của câu chuyện, cô dám phá hỏng thế sao? (Nhi Nhi: t cũng đồng ý *gật gật*)

- Nghe phản ứng của anh là không rồi, vậy anh, Triệt Hàn, người bây giờ ở trước mắt em có điều gì giả dối không? – Gia Hân hỏi lần nữa.

- Không có gì cả, từ trước tới giờ, trước mặt em, anh đều là Triệt Hàn – Rốt cuộc thì cô hỏi có liên quan không vậy, Triệt Hàn tự hỏi, nhưng vẫn trả lời cô, chỉ có điều, anh thấy, hai người có vẻ đang lạc đề nghiêm trọng.

- Vậy anh kể đi, vì người em thích là Triệt Hàn trước mặt em. Dù anh có làm gì đi chăng nữa, đó đã là quá khứ rồi, quá khứ trước khi anh gặp em – Gia Hân kiên định nhìn thẳng vào mắt Triệt Hàn.

Cô gái này, thật là. Triệt Hàn đang nghiêm túc bông đùa thoải mái, nhìn cô một cách cứng chiều. Tâm trạng nặng nề của anh cũng vơi nhẹ đi phần nào. Thì ra người con gái anh yêu còn có mặt này nữa. Thẳng thắn, cứng cỏi, sao trước đây anh chỉ nhìn thấy cô yếu đuối nhĩ. Có lẽ anh còn nhiều điều chưa biết về cô. Triệt Hàn ôm cô vào lòng, tự nhủ về sau dù cô có muốn buông tay, anh vẫn sẽ giữ cô lại, ràng buộc cô cho tới hết cuộc đời này. Từ khi nào cảm giác của anh lại trở nên mãnh liệt như vậy?

- Nếu em đã muốn nghe, có lẽ phải kể từ khi anh lên 10, anh nhớ đó là lần đầu tiên anh gặp Mặc Giao – Triệt Hàn bắt đầu kể cho cô quá khứ của anh, kí ức xa xưa bị phủ bụi cũng một lần nữa được khơi ra...

Năm đó Triệt Hàn 10 tuổi, Mặc Giao nhỏ hơn Triệt Hàn một tuổi. Lần đầu tiên cô gặp anh là lúc anh đang đọc sách ở vườn sau. Hôm nay ba cô dẫn cô tới chơi nhà ông bạn cũ, sau khi hai người gặp nhau liền cùng nhau đánh cờ, bàn chuyện công việc, nên cô được phép đi thăm thú ngôi nhà rộng lớn này. Mà trong chuyến khám phá địa bàn mới lạ, cô đã tìm được hoàng tử của đời mình, Triệt Hàn. Người con trai da trắng như tuyết cùng đôi mắt màu đồng đang chăm chú lật giở từng trang sách trở thành một kí ức in đậm vào trí nhớ của Mặc Giao như chấm mực đen trên trang giấy trắng vậy.

Mặc Giao, yêu, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời cô.

Từ ngày ấy, cô tận dụng mọi cơ hội lúc ba cô sang Triệt gia để được gặp anh. Sau một mùa hè, cô và anh liền trở thành bạn thân.

Cứ như vậy mà 6 năm trôi qua. Nhưng người con trai ấy đã không còn như thửa nào. Ở cái tuổi không biết bản thân thực sự muốn gì trộn lẫn với sự nổi loạn, Triệt Hàn đã hoàn toàn đi trệch hướng. Năm 15 tuổi anh phát hiện ra mình là con nuôi của ba mẹ. Nhưng không phải theo cách bình thường. Người mẹ ruột nát rượu của anh tới tìm anh, bà ta gần từng tiếng:

“Chỉ tại mày mà đời tao ra nông nổi này! Vậy mà hiện tại mày sống sung sướng, còn tao thì sống đầu đường xó chợ, mày thấy có công bằng không???”

Ngày hôm sau, có tin trên báo về một người phụ nữ gieo mình từ tầng cao nhất của khách sạn. Nguyên nhân: do say rượu không làm chủ được bản thân. Triệt Hàn cảm thấy mọi thứ từ trước tới nay mình có đều chỉ là những lời nói dối, và một ngày kia, có lẽ anh cũng có số phận giống mẹ mình.

Nói tới đây Triệt Hàn thực sự cảm nhận bản thân đang run lên. Hình ảnh người phụ nữ năm ấy tóc tai tả tơi, đôi mắt thâm đen hần học nhìn anh. Cảm giác bản thân phải chịu trách nhiệm cho cái chết của một người khác là quá lớn, dù anh có 15 tuổi hay 29 tuổi, có lẽ vẫn như nhau. Triệt Hàn cảm thấy mình như đang lật từng mảng kí ức anh đã chôn sâu đào nó lên, xát muối vào chúng. Chợt anh cảm thấy một luồng ấm áp đang chạm vào má mình, trên tay anh hiện tại có vài giọt nước lạnh lạnh mà ngọt ngào, nhìn xuống, từ trong lòng anh, Gia Hân mỉm cười nói:

- Có thể nào thì, nhờ có bà, anh mới tồn tại trên cõi đời này, nên em thực sự cảm ơn bà – Gia Hân rụt rè nói tiếp – Vì vậy, nếu một ngày nào đó... ừm, anh có cảm giác muốn gặp bà... hãy cho em đi cùng anh.

Không ngờ cô lại nói vậy, trái tim Triệt Hàn, sau bao nhiêu năm vẫn đè nén, hiện tại như nhẹ nhàng hơn. Anh cảm ơn định mệnh lần nữa đã đưa cô đến bên anh, cảm ơn trời anh đã không buông tay. Thì ra cảm giác nói cho một người có thể tốt như vậy. Chuyện này vốn dĩ anh vẫn giấu kín, không nói cho ai biết đến tận bây giờ. Vì vậy, anh luôn mâu thuẫn giữa suy nghĩ, nên hận hay nên thương người phụ nữ kia. Hiện tại, anh thật cảm ơn người đang nghe câu chuyện của anh.

Triệt Hàn im lặng một lát, anh nhẹ nhàng cầm tay Gia Hân, tiếp tục câu chuyện của mình.

Ngày đó, dù anh có đi đâu, vẫn có một người con gái đi theo anh, chăm sóc anh. Triệt Hàn cũng coi cô không khác em gái của mình, luôn quan tâm che chở. Chỉ có một điều anh không thể làm, cũng là điều Mặc Giao mong muốn nhất, yêu cô. Từ lúc nhỏ anh đã phát hiện ra tình cảm của cô, nhưng anh vờ như không rõ. Vì anh hiểu, ngày anh trả lời cô, cũng là ngày mà mối quan hệ giữa hai người sẽ không bao giờ có thể trở về như cũ nữa. Triệt Hàn lựa chọn im lặng.

Gia đình anh không chấp nhận việc anh đột nhiên trở nên lêu lổng, ba anh nhìn thấy anh là tức không nói nên lời, mẹ anh thì chỉ nhìn thấy anh đã khóc. Chỉ có cô vẫn cứng đầu lựa chọn đi cùng anh. Anh luôn coi cô là gia đình những ngày này.

Vì vậy, Triệt Hàn càng quyết định coi như không biết tình cảm của Mặc Giao. Mặc dù sự hèn nhát đó của anh đã phải trả một cái giá khá đắt.

Lêu lổng, ngày càng đưa Triệt Hàn gần hơn với thế giới ngầm. Năm 16 tuổi, Triệt Hàn quyết định bỏ nhà ra đi, hoàn toàn du nhập vào băng phái và đánh nhau. Vì tranh chấp địa bàn thường xuyên, Triệt Hàn gây thù chuốc oán với không biết bao người. Tuy nhiên anh cũng chưa bao giờ nghĩ nhiều tới hậu quả. Cho đến ngày, người bị bắt đi không phải ai khác ngoài Mặc Giao. Lúc Triệt Hàn tới, đã quá muộn. Cô không bị thương quá nặng, chỉ có điều, không chịu tỉnh lại.

Lần đầu tiên trong đời, Triệt Hàn hiểu thế nào là bất lực, anh cứ như vậy làm tổn thương gia đình mình coi trọng, chỉ vì một người phụ nữ từng xuất hiện trong đời mình vài phút kia. Làm vậy có đáng không?

Năm 18 tuổi, Triệt Hàn thay đổi, vì hiện tại anh còn phải chăm sóc Mặc Giao 17 tuổi đang sống thực vật. Anh hoàn toàn ra khỏi thế giới trước đây của mình, toàn tâm bước vào gây dựng sự nghiệp cho mình. Ba mẹ anh thấy anh trở về, không chỉ ủng hộ quyết định này của anh, ông bà còn mời bác sĩ giỏi nhất về chữa trị cho Mặc Giao.

Ngày sinh nhật năm anh 25 tuổi, có lẽ là ngày anh vui nhất. Vì em gái anh đã tỉnh lại. Nhưng trái với sự vui mừng của Triệt Hàn, Mặc Giao chỉ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Triệt Hàn à, em ngủ như vậy đã bao lâu rồi? – Mặc Giao trầm ổn nói.

- Không sao, còn có anh ở đây, Mặc Giao khỏi lo, đã có anh trai ở bên cạnh em rồi, anh cũng không còn như trước kia nữa, sẽ chăm sóc tốt cho em – Triệt Hàn mừng rỡ nói.

- Em ngủ được bao lâu rồi? – Mặc Giao vẫn lặp lại câu hỏi của mình.

- 7 năm, nhưng không sao, hiện tại chờ anh chút để anh gọi bác sĩ đến xem tình hình sức khỏe cho em nhé – Triệt Hàn quay đi, định gọi bác sĩ tới thì bị một bàn tay kéo lại.

Nhìn qua Mặc Giao, anh lại mềm lòng, nói – Thôi được, anh ngồi cạnh em chút nữa nhé.

- ... - Bàn tay kéo anh lại có chút nơi lỏng, khuôn mặt cô cũng giãn ra.

- Mà em không thấy anh kì lạ sao? Như già đi chẳng hạn? Anh công nhận là mình luôn đẹp trai, nhưng 7 năm cũng dài nha – Triệt Hàn đùa đùa.

- Đã là anh Triệt Hàn thì có thành dạng gì, em cũng nhận ra anh – Mặc Giao nói.

- Hic, anh trai của em cảm động tới phát khóc rồi – Triệt Hàn cười, phủ nhận ý tứ trong câu nói của cô.

Từ lúc ấy, Mặc Giao cũng không còn ý cười nữa, cô lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, hỏi Triệt Hàn:

- Đã xảy ra chuyện gì trong lúc em ngủ vậy, mà tại sao em lại ngủ lâu tới vậy? – Mặc Giao hỏi

- Em không nhớ gì sao? – Triệt Hàn ngạc nhiên hỏi lại Mặc Giao

- Em chỉ nhớ hôm đó ở chỗ anh cả, chờ anh về thì đột nhiên em cảm thấy buồn ngủ, nên đi ngủ, đến lúc tỉnh lại đã thấy anh già đi chục tuổi rồi, nên hỏi thôi – So với một người vừa tỉnh từ trạng thái ngủ thực vật, Mặc Giao thực sự quá bình tĩnh. Triệt Hàn đã sợ ý bỏ qua điểm này.

- Vậy để anh kể cho em nghe nhé. Sau khi em ngủ, anh về chỗ anh cả, nhưng bị ba mẹ tới xách cổ về nhà, không kịp đem theo đồ đạc gì cả, chỉ kịp kéo theo em. Mà em cứ ngủ suốt tới tận bây giờ mới thức dậy – Triệt Hàn liền viết lại kí ức cho cô – Bảy năm qua, có hàng loạt chuyện xảy ra nhé....

Cứ như vậy, Triệt Hàn ngồi nói chuyện với cô tới lúc cô đi ngủ thì nhẹ nhàng đứng dậy, gọi bác sĩ tới kiểm tra. Chính ông cũng không ngờ, cô gái này, sau 7 năm ngủ còn có thể tỉnh lại, đúng là kì tích. Còn việc mất trí nhớ, có lẽ là liên quan tới nguyên nhân cô ngủ lâu tới vậy. Cô đã tự động khóa kí ức làm mình ngủ sâu, nên hiện tại tỉnh dậy cũng là bình thường.

Hai tuần sau, Mặc Giao xuất viện, kể từ lúc đó, cô lại như hình với bóng, lúc nào cũng lặng lẽ đi theo Triệt Hàn. Anh cũng không cảm thấy lạ, từ nhỏ cô luôn cuốn lấy anh, hiện tại sau giấc ngủ 7 năm, dù thế nào cũng còn bờ ngỡ, không quen biết nhiều. Cứ để cô như vậy cho cô hòa nhập dần dần với mọi người cũng được. Dù thế nào, vẫn là vì anh cô mới lâm vào tình cảnh hiện tại.

Cho tới khi, Triệt Hàn quyết định tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ 24 cho Mặc Giao. Vì muốn cô giao du với nhiều bạn hơn, anh để ý mời rất nhiều tiểu thư cũng như bạn học cũ của Mặc Giao tới.

Tối hôm đó, anh tới trễ do có chút việc công ty, đến nơi đã thấy Mặc Giao cuống cuống tìm anh. Vừa thấy anh, cô đã lúi anh qua một góc, chủ động kiễng chân định hôn anh. Nhưng như một phản xạ tự nhiên, Triệt Hàn đưa tay gạt cô ra. Mắt Mặc Giao tối sầm lại:

- Bao nhiêu năm nay, anh vẫn chỉ coi em là em gái tốt? – Mặc Giao không thể kiên nhẫn được nữa, cô quyết định đối mặt với anh.

- ... - Triệt Hàn không nói gì cả, nhưng vẻ mặt của anh lúc này đã trở thành câu trả lời lớn nhất cho Mặc Giao.

- Có phải là vì năm ấy... - Mặc Giao lẩm bẩm với chính mình, nhỏ tới mức Triệt Hàn cũng không nghe thấy gì.

- Mặc Giao, nghe anh nói, em là một cô gái tốt... - Triệt Hàn đang định nói thì Mặc Giao ngắt lời.

- Nhưng anh chỉ coi em là em gái thôi phải không? Em không cần, anh có biết từ ngày đầu tiên gặp anh, em đã thích anh rồi không? – Mặc Giao hét lên – Anh đi về đi, hôm nay em không muốn gặp anh nữa.

Rồi Mặc Giao bỏ đi, để lại Triệt Hàn ở đó...

Một tuần sau, người ta tìm thấy cô cắt cổ tay tự vẫn trong nhà tắm của một khách sạn nhỏ, ở ngoài luôn treo biển không làm phiền, nên chỉ tới ngày trả phòng, người ta mới phát hiện ra. Trên bàn phòng khách là một tấm thiệp gửi cho Triệt Hàn:

“Giờ em có thể ở trong trái tim anh vĩnh viễn – Mặc Giao”

(Nhi Nhi: còn một ngoại truyện về Mặc Giao, tới lúc ấy mọi người sẽ hiểu tại sao cô ấy lại làm vậy nhé ^^=)

13. Chương 13: Ngoại Truyện 1

Lần đầu tiên cô thấy tim mình rung lên là năm 9 tuổi, khi cô gặp cậu bé có tên Triệt Hàn. Làn da trắng, dáng người thanh mảnh, cậu đọc sách say sưa giữa vườn hoa mùa hè khiến cô có cảm giác cậu như một hoàng tử bước ra từ câu chuyện mỗi tối mẹ hay kể cho cô.

Cô muốn gặp cậu, mỗi lần gặp cậu, cô lại chăm chú nghe cậu nói. Cậu biết rất nhiều thứ, lại luôn cười với cô, làm cô có cảm giác mình cũng là một cô công chúa vậy. Mùa hè năm đó là mùa hè đẹp nhất của cô.

Sau đó cô dùng mọi cách nịnh nọt *dụ dỗ* cha mình để được vào học chung với Triệt Hàn. Nhưng khi đi với anh, cô luôn có cảm giác xa cách. Cô lơ mơ nhận ra quan niệm về gần gũi của anh và cô khác nhau. Lúc đó cô chỉ nghĩ đơn thuần, có lẽ bởi Triệt Hàn là hoàng tử. Mà để xứng với hoàng tử, cô phải là một công chúa. Đến lúc đó, anh cũng sẽ thay đổi cách nhìn của mình về cô.

Nhưng em của hoàng tử cũng được gọi là công chúa.

Từ lúc hạ quyết tâm thay đổi bản thân, cô bắt đầu chú ý nhiều hơn tới ngoại hình cũng chăm chỉ học hành. Thành tích của cô chỉ thua Triệt Hàn. Sau bao nỗ lực, cũng trở thành mỹ nhân trong mắt mọi người, trong trường có không biết bao người con trai gửi thư tỏ tình cho cô. Mặc Giao luôn khéo léo từ chối, cô mong chờ lời nói đó, nhưng từ một người con trai khác. Cô luôn đặt mình trong tầm mắt của anh, dẫu vậy, chưa bao giờ tìm được phương cách nào để hiện diện trong tim anh.

Cô yêu anh, thế giới của cô luôn chỉ có anh, Mặc Giao tin tưởng, một ngày nào đó, anh sẽ quay lại nhìn mình.

Lớp 8, lần đó quên đồ, đang quay lại lớp, Mặc Giao đột nhiên thấy dáng người quen thuộc trước mắt, vốn định núp rồi hù anh chơi, lại vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa Triệt Hàn và Tiêu Thanh:

- Hôm nay không đi cùng em gái nhỏ sao? Hai người được đồn là cặp đôi tình tứ nhất của trường đó, lúc nào cũng cuốn lấy nhau, làm người ta ghen tỵ chết đi được – Tiêu Thanh nhún nhó.
- Không phải cậu cũng có người yêu tưởng tượng còn gì? – Triệt Hàn đáp – Còn tớ và Mặc Giao chỉ là anh em thôi, từ năm lên 10 đã vậy rồi, không có gì khác cả.
- Giờ thực phổ biến mốt nuôi bao em gái làm người yêu đấy – Tiêu Thanh trêu chọc. Anh và người trước mặt từng đối địch gay gắt, nhưng từ lúc trò chuyện với cô bé kì lạ kia, tâm lý căng thẳng cũng biến mất. Hiện tại, hai người là chiến hữu, mọi tranh đua ghen ghét trước kia đều chỉ là quá khứ.
- Mặc Giao tốt, nhưng từ trước tới nay, ngoại trừ em gái, chưa bao giờ tớ có ý khác cả - Triệt Hàn khẳng định.
- Thăng này, có biết tình cảm của Mặc Giao không đấy? – Tiêu Thanh hỏi, anh nghĩ một việc cả trường đều biết, chắc cũng không lọt khỏi mắt Triệt Hàn.
- ... Ồ, nhưng vẫn là không thể – Triệt Hàn ngập ngừng rồi trả lời – Hôm nay nhiều chuyện vậy? Mới yêu nên muốn ngo ngoe khoe hiểu biết hả. Cần cố gắng nhiều. – Muốn dạy dỗ anh hả, Tiêu Thanh còn phải học dài dài.
- Nhưng làm thế không thấy tội lỗi với Mặc Giao hả, cái đồ... - Tiêu Thanh còn nói gì đó, nhưng Mặc Giao thấy tai ù đi, nghe cũng không rõ nữa.

Hai cậu bé bỏ đi, để lại một mình Mặc Giao chết lặng đứng sau bức tường...

Không rõ bao lâu sau, cô cầm đầu chạy thẳng về nhà. Khóc. Tự giam mình trong phòng. Triệt Hàn qua nhà cô trả cặp sách, thăm hỏi, cô đều không trả lời. Nước mắt rơi mãi cũng cạn, cô cảm thấy tình cảm của mình cũng cạn dần.

Mặc Giao cô hận Triệt Hàn!!! Đồ khốn vô tâm kia đã rõ tình cảm của cô, có thể dùng dằng ở giữa, muốn cô chỉ làm em gái sao? Muốn chơi đùa với Mặc Giao cô? Xem anh còn có hứng không, đối mặt với sự trả thù của cô.

Từ đó, cuộc sống của Mặc Giao có một ý nghĩa mới, bằng mọi cách, tước đoạt những thứ thuộc về Triệt Hàn.

Thực ra, Triệt Hàn có một bí mật, chính anh cũng không biết. Mặc Giao cũng chỉ vô tình biết được. Cô từng nghe lỏm bố mẹ nói về việc Triệt Hàn chỉ là con nuôi. Lúc đó, khi nghe xong, Mặc Giao chỉ thấy thương anh, còn hiện tại, cô biết, mình nắm trong tay một quân cờ cực kì quan trọng để phá hủy Triệt Hàn.

Mặc Giao trở lại trường sau đó, vẫn hòa đồng, nhưng khoác lên chiếc mặt nạ mới để che giấu việc mình đã thay đổi. Cô thân thiết với Triệt Hàn hơn bao giờ hết, tìm mọi sơ hở để trả thù anh. Hay ít ra, cô nghĩ như vậy. Cô vẫn chưa nghe câu nói càng yêu bao nhiêu, càng hận bấy nhiêu.

Gần như vậy cũng không phát hiện ra điểm gì hết. Ngày càng mất kiên nhẫn, Mặc Giao liều mạng kiềm chế bản thân không bùng phát. Một buổi chiều, chán nản, cô nói anh về trước, lấy cơ bản thân cần ở lại chuẩn bị chút công việc của lớp. Giữa lúc cô đang nản chí, Mặc Giao lại thấy số phận mỉm cười với bản thân. Vì chiều hôm đó cô thấy một người đàn bà rách rưới, lén nhìn Triệt Hàn từ ngoài cổng trường. Mọi ngày, về cùng anh, cô cũng ít khi để ý tới xung quanh. Chỉ hôm nay, khi theo sau Triệt Hàn, cô mới có cơ hội thấy

người phụ nữ này. Bà ta nhìn Triệt Hàn một cách chăm chú, đôi mắt trầm nâu sâu thẳm hướng về anh, làm cô có cảm giác, tình cảm của bà ta không hề bình thường.

Mặc Giao không phải là một cô gái mù mờ, thậm chí so với những cô gái cùng trang lứa, còn sắc sảo hơn bội phần. Cô có linh cảm người đàn bà này sẽ giúp được cô.

Sau đó, mượn việc phải tham gia hoạt động ngoại khóa của trường, cô thăm quan sát Triệt Hàn và người phụ nữ đó lúc tan trường. Bà ta luôn cố định, hai ngày một tới nhìn Triệt Hàn lúc tan học. Mặc Giao mỉm cười, cuối cùng cô đã nắm được điểm yếu chí mạng có thể thay đổi cả cuộc đời Triệt Hàn.

Không khó để thuê người tới khống chế người đàn bà đó. Trò chuyện cùng uy hiếp một lúc, cuối cùng bà ta cũng nhận mình là mẹ đẻ của Triệt Hàn. Cười lạnh, cuối cùng, Mặc Giao cũng có thể trả thù Triệt Hàn được rồi. Lừa ả đàn bà này cũng thật dễ dàng. Mẹ ta biết cô rất thân thiết với Triệt Hàn, luôn đi cùng anh. Cô nói anh đã biết chuyện mình không phải con đẻ, còn gây mâu thuẫn giữa anh và gia đình. Nếu còn tiếp tục có thể bị đuổi khỏi nhà, sống cảnh lang thang như bà. Dù sao, để Triệt Hàn hận một người chưa bao giờ hiện diện trong cuộc sống của anh vẫn tốt hơn.

Không ngoài dự liệu của cô, người phụ nữ đó run run đồng ý với thỏa thuận. Bà ta đã làm đúng như những gì cô dặn, có điều, bà ta vì chịu đả kích quá lớn mà nghĩ quẩn, gieo mình tự tử từ nóc nhà khách sạn.

Ngày đó, đọc tin tức trên báo, Mặc Giao có cảm giác đau nhói, rồi đột nhiên thấy trống trải trong lòng vô hạn. Cô hại chết mẹ của Triệt Hàn. Nhưng sao cô không cảm thấy vui mừng, không thấy thỏa mãn.

Đúng như dự định của Mặc Giao, Triệt Hàn thực sự đi trệch hướng.

Mà cô, không ai khác, lại đóng vai người cứu rỗi Triệt Hàn, luôn đi theo anh. Dù gia đình anh có quay lưng lại, luôn có một người bên cạnh Triệt Hàn, đó là cô, Mặc Giao.

Lại 3 năm nữa trôi qua, quan hệ giữa hai người vẫn không thay đổi. Anh vẫn coi cô như em gái, cô vẫn luôn tìm cơ hội để trả thù, khiến cuộc sống của anh thêm khốn khổ. Làm cho người mình hận sống không bằng chết, đó mới là phương thức tàn độc nhất. Vì vậy, Mặc Giao kiên trì ở bên người đàn ông này. Mà Triệt Hàn, ánh mắt anh nhìn cô khi cô 9 tuổi và hiện tại, vẫn chưa bao giờ đổi khác.

Cho đến một ngày, cô bị băng nhóm đối địch bắt cóc. Thấy Triệt Hàn bất chấp hết tất cả, Mặc Giao cũng cảm động. Không bị thương nặng, cô tỉnh lại vài ngày sau đó. Hận thù cùng cố chấp làm chính cô cũng không nhận ra tình cảm của mình. Mặc Giao tranh thủ cơ hội này, dựng lên một kế hoạch khác. Cô sống, vờ là người thực vật, trong vòng 7 năm trời. Cô muốn anh phải dần vật, cô muốn anh mất tất cả. Cô muốn anh chỉ còn là một kẻ cô độc trên cuộc đời này. Cô muốn trái tim Triệt Hàn phải khắc sâu hai chữ Mặc Giao trong đó.

Lần này, Mặc Giao đã tính nhầm.

Thấy cô trên giường bệnh, trong vòng 7 năm, Triệt Hàn quyết tâm làm lại cuộc đời. Mọi chuyện trệch khỏi tính toán của cô. Cũng giống như việc anh luôn chăm sóc cô suốt 7 năm. Có lúc, Mặc Giao đã từng nghĩ, làm em gái thì sao, ở cùng anh như thế này cũng không tệ. Nhưng mỗi lần nhớ tới sự vô tình của anh, anh biết tình cảm của cô lại vờ như không thấy, Mặc Giao lại không tìm được uất hận.

7 năm, cô “tỉnh lại”, vào đúng sinh nhật của Triệt Hàn.

Cuộc sống của cô sau đó vẫn như trước đây. Vẫn theo sát Triệt Hàn, nhưng mỗi lúc một bối rối, ngày càng không hiểu mình hận hay yêu... Cô không muốn nghĩ tới khả năng sau. Cô căm ghét khả năng ấy.

Sinh nhật của cô, anh tới trễ, cô trở nên lạc lõng giữa bao người quen mà lạ. Bạn học cấp hai thì đã quá lâu không gặp, cấp 3 cô lại bỏ nhà không học theo Triệt Hàn, không có ai thân quen. Những tiểu thư “cùng giới”, toàn những kẻ hưởng thụ không đầu óc, nói chuyện thực sự đau đầu. Một mối với những lời chúc tụng sáo rỗng, cô quyết định đi hít thở không khí, thay đổi khung cảnh một chút. Rốt cuộc lại nghe được cuộc đối thoại của vài vị tiểu thư:

- Aizz không đứng lại phải đi dự tiệc của con nhỏ này, mọi người có biết nhỏ là ai không? – Tiểu thư A nói.
- Không biết sao còn tới? – Một tiểu thư khác chen vào.

- Vậy cô thì biết sao? – Tiểu thư A lườm, vị tiểu thư kia liền im lặng.

- Tôi biết nè, nghe bố tôi nói thì con nhỏ này rất được Triệt Hàn, con của chủ tập đoàn Triệt Thị coi trọng

– Tiểu thư B nói, so với những cô nàng đầu rỗng ở đây, cô vẫn có chút tìm hiểu trước khi tới – Hình như tiệc này là để mở rộng mối quan hệ cho nhỏ đó.

- Oa, tiếc thật đấy, thì ra Triệt Hàn tốt như vậy mà cũng là hoa có chủ, thật buồn a – Một cô nương khác cảm thán.

- Thực ra, tôi thấy cũng không phải đâu, nghe nói, hai người từ lâu ở chung một chỗ mà chưa bao giờ công bố quan hệ cả. Hình như Triệt Hàn luôn coi nhỏ đó là em gái, cơ bản nhỏ đó mặt dày nên bám riết mãi không rời – Tiểu thư D cũng xía vào – Aizzz, nghe nói cũng là lý do tổ chức bữa tiệc đó. Mở rộng quan hệ gì chứ, có mà đuổi khéo thì có.

Bên tai Mặc Giao liền vang lên những tiếng cười chột tai. Mặc Giao muốn tiến ra, hả hê đập cho bầy tiểu thư đó một trận, chửi mắng cho đã. Nhưng kẻ làm cô tới nỗi khốn cùng này không phải họ, mà là kẻ luôn lập lờ mối quan hệ giữa hai người kia. Cầm theo con dao gọt hoa quả lúc đi qua bữa tiệc dẫu vào ống tay áo, Mặc Giao đi tìm Triệt Hàn.

Cuộc đối thoại giữa cô và Triệt Hàn xảy ra. Cô lại gần Triệt Hàn, bị anh đẩy ra, cô chạm phải ánh mắt của anh. Lòng Mặc Giao vỡ vụn. Về tới phòng mình, cô thấy mình vẫn cầm con dao đó, nhưng lúc gặp anh, chưa một lần có ý định làm tổn thương anh. Nhìn con dao trong tay hồi lâu, cô mới hiểu, thì ra, hận thù trong cô, truy tận gốc, cùng chỉ là tình yêu mà thôi.

Nhưng người con trai kia... không yêu cô.

Vậy cô đã phí cả cuộc đời mình làm gì chứ? Làm một chuyện thật vô nghĩa sao? Không thể, dù có chết, cô vẫn muốn anh phải nhớ cô cả cuộc đời này. Phải, dù có chết...

Ngày hôm đó, khi người ta tìm thấy cô, trên môi cô là một nụ cười. Phải, bằng sinh mạng em, ít nhất, em có thể để lại một vết hằn trong trái tim anh...

(Nhi Nhi: thực ra trong tình yêu ai cũng có một chút cố chấp. Mặc Giao tuy làm nhiều chuyện đáng giận thật, nhưng cuối cùng, cũng chỉ là cô gái mù quáng vì tình mà thôi, aizzzz)

14. Chương 14: Ngoại Truyện 2

Chuyện xảy ra trong lúc chân bạn Gia Hân vẫn còn bị băng kín, cơ bản là tác giả đăng trí nên quên mất không cho vào, đành phải bổ sung làm ngoại truyện :”>

(Cảnh báo: vâng, đây chính là cảnh điển hình của tam giác tình yêu được đặt trong một phòng *hi’hi’*; Gia Hân: sao dám đẩy tui vào tình huống biến thái này hả? Nhi Nhi: t vốn biến thái mà :”>)

Hôm đó là một ngày đẹp trời, run rủi thế nào lại có hai người cùng tới thăm Gia Hân vào cùng ngày, cùng giờ (chắc cách nhau tầm chục phút gì đó ^0^). Người đầu tiên gõ cửa phòng bệnh vào sáng hôm ấy là Viễn Trí. Anh cầm trên tay một đĩa hồng đỏ cùng giỏ trái cây, gõ cửa rồi tiến vào phòng. Ngay nhiên tiến về phía giường của Gia Hân và phớt lờ ánh mắt giết người của ai đó, anh nở nụ cười lịch lãm chào cô:

- Chào buổi sáng Gia Hân, em khỏe không, nghe tin em bị ngã không kiềm chế được đành mặt dày tới quấy rầy em tỉnh dưỡng này– Viễn Trí đặc biệt tự tin, nhất là với bó hồng đỏ rực của mình.

- Chào học trưởng, anh bận như vậy còn tới thăm em, em cảm ơn không hết lại còn – Đưa tay đỡ lấy bó hồng, Gia Hân xuất xoa – Oa hoa đẹp thật, anh chu đáo quá.

- E hèm, e e hèm – có giọng đằng hắng rõ to vang từ giường bên cạnh, vẻ khó chịu ngày càng không kiềm chế.

- Mấy hôm nay thời tiết không được tốt lắm, em nhớ giữ gìn sức khỏe cẩn thận nha, đợt này anh thấy có nhiều người ốm lắm đó, bị ho suốt thôi. Chân em đã đỡ chút nào chưa? – quyết tâm lừa gạt người nào đó đang ra sức ra hiệu sự tồn tại của mình, Viễn Trí tiếp tục trò chuyện.

Viễn Trí đã đành, Triệt Hàn không ngờ, người còn lại cũng tiếp tục mạch của câu chuyện, cố ý coi anh thành bức tường.

- Cảm ơn học trưởng đã tới thăm, chân em cũng đỡ nhiều rồi, hiện tại em còn có thể đi chậm hoặc nhảy lò cò nữa – Cô đang giận nha, hôm qua lúc đề cập chuyện cưới hỏi của hai người, Gia Hân còn chưa kịp phản đối thì Triệt Hàn đã gật đầu như già tởm, còn liên lạc luôn với thư kí, đem việc quan trọng trong vài tháng tới đến giải quyết thật nhanh. Cuối cùng cô muốn phản đối cũng không được. Giờ tới lượt cô lo anh đi, để xem anh thấy khó chịu không – Chỉ tiếc là em lỡ mất cuộc tuyển dụng vào công ty của học trưởng rồi, cuối cùng cũng có cơ hội làm dịch thuật viên mà em lại bỏ lỡ, còn phụ cả lòng tốt của học trưởng nữa – Gia Hân buồn buồn nói, cái này là thật, cô thực sự rất thích công việc dịch thuật kia.

- Cái đó em không cần phải lo đâu, công ty anh vẫn tuyển thường xuyên mà, khi nào em ra viện, nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, cứ gọi cho anh, anh sẽ hỏi bộ phận tuyển dụng chỗ anh – Viễn Trí nghĩ thầm, tất nhiên, giám đốc là anh, anh muốn tuyển ai chẳng được – Người tài như em, lúc nào công ty anh cũng luôn chào đón.

- Công ty anh cũng “lớn” nhỉ, còn tuyển dụng cả người đang dưỡng bệnh nữa – Cuối cùng có người cũng không chịu được bầu không khí quá mức thân mật giữa hai người, đành phải tự động chen vào cuộc nói chuyện.

Kết quả hiệp hai giữa Viễn Trí và Triệt Hàn:

- Thật thế thì tốt quá, em không biết cảm ơn học trưởng thế nào cho phải nữa – Gia Hân làm như không nghe thấy gì, tiếp tục nói chuyện với Viễn Trí.

Keng keng!! Viễn Trí K.O. Triệt Hàn

Bạn trẻ nào đó đang sắp sửa nổ tung:

- Gia Hân à, mấy mẫu bánh hôm trước mẹ mang tới, em có thấy mẫu nào ổn không. Anh không chắc về khẩu vị của mình lắm, nên để em chọn là được – Triệt Hàn nói câu này nhưng mắt lại liếc qua Viễn Trí, tia điện bỗng lóe lên trong không khí.

Chẳng ngờ, Gia Hân lại nói một câu làm anh rụng rời:

- Em chưa có đồng ý cưới nha, là mọi người chưa cho em cơ hội phản đối, anh không thấy mình còn không thêm hỏi ý của anh hả - Cô nhăn mặt, anh còn dám mạnh miệng nói với cô chuyện đám cưới hả.

Lúc này, Triệt Hàn có cảm giác mình vừa bị một cú “Finish him” trong Mortal Kombat. Anh quay sang Gia Hân:

- Em nói gì cơ? – Thực sự là đồng bột này quá vướng, nếu không anh có thể trực tiếp nhảy vào bóp cổ cô luôn rồi.

Giữa lúc chiến sự đang căng thẳng, có một tiếng “Xoạch” đẩy cửa cực kì vô tư:

- Chào cựu thủ trưởng, em đến thăm chị đây – Mặc Giang tới cùng một giỏ trái cây đầy ụ. Hi, trước khi tới cô đã tính, mua trái cây, nhân lúc nói chuyện có thể gọt ra cùng ăn với Gia Hân luôn, cô cũng được ăn chút bộ. Nên mua nhiều nhiều một chút. Chỉ có điều cô quả thật xui xẻo đã chọn nhầm thời điểm.

Tâm trạng đang phoir phoir, nên chỉ khi nói xong, Mặc Giang mới ngửi thấy rõ mùi thuốc súng cùng cháy khét trong phòng.

Hiện tại, trong phòng bệnh là thủ trưởng cũ của cô, người ở giường bên cạnh, ừm, khuôn mặt này tuy dính chút vết thương nhưng cô vẫn nhận ra, là tổng giám đốc của chỗ cô làm nha. Chờ chút, TỔNG TÀI SAO? Trong đầu Mặc Giang bỗng nổ tung. Vội nhìn sang người còn lại trong phòng để trấn tĩnh bản thân, hy vọng đó sẽ là một người bình thường, lần này, đúng là não Mặc Giang trở về trạng thái bình thường. Nhưng cô lại nghe một tiếng “phập” ở tim mình (ý Mặc Giang là bạn ý trúng nhầm mũi tên của thần tình yêu

ấy mà :”>). Đại não của Mặc Giang liền không chỉ tụt xuống mức bình thường, mà còn dưới cả mức bình thường nữa. Cô đứng đơ ra, trơ mắt nhìn người con trai còn lại.

Trên đời này, có hai thứ dễ bị người đời ném đá nhất, phát ngôn trước khi suy nghĩ và hành động mà không cần não.

Mà Mặc Giang, lại không nở bỏ sót bất cứ điểm nào trong hai điểm trên. Vì thế, từ lúc sinh ra tới giờ, số lần Mặc Giang muốn đào lỗ chui xuống là không đếm xuể.

Hiện tại cũng là một ví dụ điển hình cho những lần ấy của Mặc Giang.

Chỉ tới lúc cảm giác được một dòng nước ấm ấm xuất hiện từ miệng xuống cổ, Mặc Giang mới ý thức được hành động hiện tại của mình cỡ nào đáng xấu hổ. Bị tiếng đằng hắng của người bị cô nhìn không sót một li kia kéo từ cung trăng xuống, Mặc Giang có cảm giác muốn đánh chết bản thân.

Thật mất mặt quá đi, mà hiện tại anh đẹp trai kia vẫn đang nhìn cô, biết trốn đâu bây giờ. Nhìn qua hai người còn lại trong phòng, cô đột nhiên nhớ ra tại sao bản thân lại xuất hiện chốn này. Hic, ánh mắt tổng giám đốc nhìn cô cũng đủ giúp Mặc Giang hiểu bản thân vừa rồi có bao nhiêu kì quái.

Mặc Giang à, lần này thảm, thảm thật rồi!!!! Tuyệt vọng, cô quay sang Gia Hân cầu cứu.

Nói chuyện nhiều cùng Mặc Giang, Gia Hân biết có hai điều luôn phá vỡ mọi cực hạn của cô nhóc này: ăn và trai đẹp. Hạn một nỗi là không có nghề nào như vậy, nếu không, Gia Hân có thể đảm bảo, Mặc Giang sẽ luôn là nhân viên xuất sắc nhất tháng. Mà hiện tại, nhìn phản ứng của Mặc Giang cùng ánh mắt như muốn mọc rễ trên người Viễn Trí, Gia Hân phải liều mạng kiềm chế bản thân không phát ra tiếng cười. Nhịn nữa, chắc cô tổn thọ mất. Gia Hân lên tiếng giải vây cho Mặc Giang, cũng là giúp mình khỏi chết vì nín cười.

- Mặc Giang hôm nay cũng rảnh tới thăm chị hả. Làm bà chị thủ trưởng cũ này cảm động muốn khóc nha. Vừa hay, em giúp chị ra ngoài rửa trái cây cho mọi người cùng ăn được không? – Nói rồi Gia Hân quay sang Viễn Trí – học trưởng chờ em chút nha, có gì hai anh em mình lại hàn huyên tiếp.

Bạn nhỏ Mặc Giang đang luống cuống như gà mắc tóc cũng được cứu, luống cuống gật đầu chào rồi vào giúp Gia Hân xuống giường, trước khi đi không quên ném lại một câu:

- Vậy em đưa chị Gia Hân đi trước, chào Triệt Tổng, chào anh đẹp trai... ý, chào anh – nói xong câu này, Mặc Giang nghiêm túc cân nhắc việc mình nên cẩn lười để ngăn chặn bản thân lỡ lời thêm lần nữa. Hic, ai kêu khi nhìn qua anh, đầu cô lập tức biến thành bã đậu chứ.

Nhưng trái với sự lúng túng của Mặc Giang, Viễn Trí lại nở nụ cười, không chỉ có anh, cả Gia Hân và Triệt Hàn cũng không giữ nổi bộ mặt mang đầy thuốc súng của mình nữa. Không khí trong phòng lập tức trở nên dễ chịu hẳn.

Mà Mặc Giang lúc này, lại nghe thấy tiếng choang trong đại não. Thiên sứ cười với nó!!!

Tránh cho Mặc Giang biến thành tượng sáp rở dãi một lần nữa, Gia Hân lắc tay cô, giúp cô về hiện thực.

Lúc này, Triệt Hàn cũng lục được cái tên Mặc Giang trong trí nhớ của mình. Sao cô ta lại ở đây? Anh nhìn cô nghi hoặc. Lúc này, Mặc Giang cũng vừa quay sang, chạm vào ánh mắt sắc như băng của Triệt Hàn, đầy nghi ngờ cùng cảnh giác, cô chợt đổ mồ hôi lạnh. Sao cô có thể quên nhìn biển tên trước phòng bệnh vậy? Từ sau phải cẩn thận hơn mới được. Hôm nay thật đúng không phải ngày của cô.

Thần kinh của Mặc Giang từ lúc đẩy cửa phòng bệnh tới giờ luôn trong trạng thái căng cứng, chỉ đến lúc đẩy Gia Hân ra ngoài, cô mới dám thở dài một cái. “Ông trời ơi, từ sau con sẽ nghiêm túc đi chùa, thành khẩn theo người, chỉ cần đừng đặt con vào tình huống như vậy lần nữa a~” – Mặc Giang ngẩng mặt lên trời, nói chuyện đàm đạo với các vị thần thánh ở trên cao.

Nhìn người đằng sau đang ngửa mặt lên trời hận không thể vãi tất cả các vị thần thánh làm bậc bề trên, Gia Hân lại tưởng Mặc Giang gặp Viễn Trí là nhất kiến chung tình mà một lòng muốn xin thần chúc phúc, cô cười khê, trong lòng muốn tác hợp cho hai người. Nói chuyện nhiều với Mặc Giang, lâu dần cô cũng sinh lòng cảm mến với cô bé hồn nhiên, lương thiện này

- Anh vừa rồi tới thăm chị là Viễn Trí, học trưởng của chị - Nháy mắt với Mặc Giang, Gia Hân giọng đầy ẩn ý nói – Anh ấy vẫn còn độc thân nhé.
- Chị này, em mới gặp anh ấy, sao đã quan tâm anh ý còn độc thân hay không? – Mặc Giang bị nói trúng tim đen, lúng túng trả lời.
- Em gái à, vừa rồi em chỉ thiếu nước tháo mắt ra đặt trên người Viễn Trí thôi – Gia Hân không ngần ngại trêu Mặc Giang tới cùng.
- Chị... - Mặc Giang bối rối – hic vừa rồi em biểu hiện mất mặt lắm đúng không? Em muốn tìm lỗi chui xuống quá.
- Không sai, em đúng là thấy trai đẹp quên mất trời đất điển hình – Gia Hân gật gù – nhưng rất dễ thương, chị thấy Viễn Trí cũng không phải là không có ấn tượng tốt với em. Đừng lo.
- Mà vừa rồi em còn... - nhớ lại biểu hiện xấu hổ của bản thân Mặc Giang muốn độn thổ.
- Hi không sao, vừa rồi mọi người còn căng thẳng, mà em tới liền vui đó – Gia Hân vui vẻ nói – Chị chắc chắn học trưởng có ấn tượng tốt với em – Với lại, có chị ở đây, em còn lo gì nữa?
- Mà chị với Tổng Tài là thế nào vậy, sao anh ý chung phòng bệnh với chị thế - Chợt nhớ một chuyện quan trọng, Mặc Giang liền hỏi Gia Hân.
- À, cái này, chị với anh ý... đang quen nhau – dù sao cô cũng quyết định bỏ việc, hơn nữa, không muốn giấu Mặc Giang, Gia Hân nói thật.
- Aaaaaaa, tin giật gân như vậy, chị quen tổng giám đốc mà không nói cho mọi người sao? Chuyện thế nào vậy – bỏ ngay chuyện của mình ra sau ót, Mặc Giang dồn toàn bộ tập trung cho tin tức nóng hổi này.

Ở một góc trong bệnh viện, thỉnh thoảng lại có tiếng la ó xúc động vang lên...

Lúc Gia Hân và Mặc Giang quay lại phòng, bệnh, mùi thuốc súng đã nồng nặc trong phòng. Nói vài câu hòa hoãn với cả hai, Gia Hân đưa phòng bệnh trở lại trạng thái bình thường. Tớ nữa bác sĩ còn vào khám cho Triệt Hân nữa nha, cô không muốn dọa bác sĩ chạy hết đâu. Mà Viễn Trí sau khi nói chuyện một lúc, liền phải về cơ quan. Gia Hân cũng không giữ lại, còn gửi gắm Mặc Giang cho anh, nhờ anh chở cô về cùng nữa.

Có điều, vừa vào trong xe, Viễn Trí đã quay sang, lạnh lùng nói với Mặc Giang:

- Tôi biết cô có ý gì, câu trả lời của tôi là không. Tôi chúa ghét phụ nữ lằng nhằng – con người anh lúc này và khi ở trong phòng bệnh dường như đối nghịch với nhau. Viễn Trí hiện tại, chỉ là một khúc gỗ vô tình không hơn không kém.
- Anh yêu chị Gia Hân? – quá ngạc nhiên, Mặc Giang chỉ có thể nói suy nghĩ của bản thân ra.
- Đúng. Và tôi không có hứng thú với ai khác cả - Viễn Trí lạnh lùng khẳng định lại lần nữa.
- Nhưng chị ý và Triệt Tổng đang quen nhau. Họ định ra viện sẽ cưới – Mặc Giang không hiểu bản thân đang nói gì nữa. Nhưng cô cảm thấy rất khó chịu nếu anh không biết chuyện này.
- Tôi đã biết – Vừa rồi, trong phòng bệnh, vẫn là tên đáng ghét kia lên mặt với anh.
- Anh không định bỏ cuộc? – Mặc Giang nghe giọng mình thoảng mùi giấm chua. Cô cũng không hiểu sao mình lại hành động như thế.
- 30 chưa phải là tết, mà kể cả cô ấy đã lấy chồng, cũng có thể ly hôn, tôi không quan tâm, cô ấy chắc chắn đang bị tên kia lừa. Tôi tin mình có thể làm cô ấy thay đổi.
- Vậy sao? – Mặc Giang im lặng, không nói gì nữa.

Tới nhà cô, trước khi vào nhà, Mặc Giang liền quay lại, nói với Viễn Trí:

- Em tin là em có thể yêu anh nhiều hơn anh yêu chị ý. Và làm anh thay tâm đổi ý yêu em – Dùng nụ cười tự tin nhất có thể của mình, cô vội vàng thổ lộ với Viễn Trí rồi chạy một mạch vào nhà. Phải, anh không bỏ cuộc, cô cũng nhất quyết không.

Vì sau hơn 20 năm sống trên đời, tim Mặc Giang đập mạnh dữ dội. Không phải lần đầu nhìn Viễn Trí, mà khi nghe anh thổ lộ về tình cảm của mình. Một người con trai như vậy, sao có thể không yêu chứ?

15. Chương 15

Cuối cùng anh và cô cũng làm đám cưới.

Cô vốn không thích phô trương, nên cuối cùng cũng thỏa thuận được chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ, mời vài người bạn thân nhất đến.

Trong buổi tiệc đó Triệt Hàn nhẹ nhàng nắm tay Gia Hân, anh nguyện trói buộc cả đời mình bên cô. Người mà anh mất bao năm mới thuộc về anh, cuối cùng anh cũng có cô trọn đời rồi.

Mà hiện tại, cô không còn thờ ơ với anh nữa, cô yêu anh. Anh nhận ra cô cũng như một người con gái bình thường, có giận hờn, có nhõng nhẽo, có trêu đùa. Không phải là cô gái chỉ có một biểu cảm như trước nữa. Cũng không phải người con gái nhàn nhạt với cách hành xử khác với những cô gái anh từng gặp trước đây. Cô không còn cách biệt với anh nữa.

Ngày anh và cô chính thức công bố lời thề hẹn của mình với mọi người, anh cảm thấy, sống cùng một Gia Hân bình thường thế này cũng không tệ.

Những lúc hai người không phải đi làm, đều là ở cùng nhau một chỗ. Cô nấu vài món mới cho anh, tay nghề cô ngày càng khá nha. Anh được cô nuôi tới béo hồng. Anh luôn đùa cô thế. Những lúc đó Gia Hân cười ngọt ngào rồi khẽ chui vào vòng tay anh, như một chú mèo nhỏ lười biếng.

Anh gọi cô là mèo nhỏ, vì cô rất thích ngủ trong vòng tay anh. Như thiếu hơi ấm của anh, cô sẽ không còn ngủ yên bình như vậy nữa.

Mẹ cô cũng đã được những tế bào ung thư cuối cùng trong cơ thể ra ngoài. Ồn trời, anh sợ ăn thực đơn bổ máu lắm rồi. Ngày đón bà, Gia Hân còn muốn dọn về cùng bà luôn. Tất nhiên là mẹ phản đối kịch liệt, anh cũng biết ơn bà lắm lắm. Hình như đợt này anh cũng ngày càng thích thú với việc tiêu tốn thời gian của mình vào vài chuyện trước đây anh cảm thấy khá vô bổ như đi dạo trong công viên hay xem phim tình cảm dài tập.

Thực ra thì anh không thích việc thứ hai lắm, nhưng mỗi lần nhìn cô đỏ mắt xem một mình trên ghế sofa, anh lại không nhịn được mà ngồi cùng cô.

Sau đó, thấy tội lỗi vì biến áo anh thành nùi giẻ lau nước mắt cùng nước mũi, cô sẽ nướng bánh trứng cho anh. Anh luôn thích bánh cô làm, không quá ngọt ngấy như ở ngoài mà vừa phải, khiến anh nhịn không được ăn một cái rồi lại một cái nữa. Lần nào cũng vậy. Trước đây, sau khi không còn cô ở bên cạnh nữa, anh luôn cố đi tìm hương vị này, nhưng không thành. Hiện tại lúc nào muốn anh đều có thể thưởng thức, anh thực sự cao hứng a~.

Giây phút này, đối với anh mà nói, cực kì yên bình.

Còn với Gia Hân thì sao? Từ trước tới nay, thế giới của cô luôn bó hẹp, chỉ có cô và mẹ. Nhưng Triệt Hàn giúp cô nhận ra mình cũng có tình cảm, cũng biết giận hờn đau khổ. Thì ra, trước đây không phải cô bị bệnh lãnh cảm, chỉ là cô không đủ tin tưởng người khác, không đủ tự tin để mở trái tim của mình. Chỉ đến khi cô mở lòng với Triệt Hàn, cô mới đủ dũng khí đối mặt với cảm xúc của chính mình. Hiện tại, với cô, cuộc sống hàng ngày cùng anh thực sự yên bình nha. Sáng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, sau đó cùng anh đi làm. Tan tầm anh đón cô về, hai người cùng vào bếp, anh trở thành máy thái thịt, nhặt rau, rửa bát còn cô đảm nhiệm khâu chế biến cực kì nhíp nhàng ăn ý trong bếp.

Những chiều thứ 7 chủ nhật với Gia Hân phải nói là phi thường dễ chịu. Nếu không phải về nhà thăm ba mẹ thì cũng là thời gian của cô và anh. Hạnh phúc đôi khi chỉ cần dành thời gian nhàn rãi, làm việc ngớ ngẩn nào đó với người thân, với anh.

Nhắm mắt một cái, hai năm đã trôi qua. Hai người vẫn sống với nhau thật yên bình. Họ có mọi sở thích dở hơi của đôi vợ chồng già, chỉ thiếu một đứa con. Tại sao ư? Vì anh vẫn chưa muốn có một tiểu tam thứ

ba tới phá đám. Anh vẫn chưa hưởng thụ được cuộc sống với cô nha! Mà cô, trước sự trẻ con của anh cũng chỉ cười trừ. Ai kêu Gia Hân cô yêu anh cơ chứ.

Chỉ có gia quyến hai bên là sốt ruột đến mức bắt cóc cả con của Tiêu Thanh nhận làm cháu ruột, làm bảo bảo nhà họ Tiêu hoa mắt không biết nên theo ai nữa. Cuối cùng đành giương mắt vô tội cầu cứu cha mẹ. Có điều, đối mặt với 7 cặp mắt ngó qua, Tiêu Thanh và Tiểu Yến chỉ còn cách ngậm ngùi xin lỗi bảo bối đáng yêu. Đệ đệ thứ hai mới sinh cũng không thoát khỏi số phận của tỉ tỉ mình. Thực ra thì Tiêu Thanh cũng không thấy tệ lắm, mấy lần đón tụi nhỏ về nhà, cô đều xếp anh một góc, chỉ một mực để ý đến hai bạn nhỏ. Anh cũng cần được quan tâm nha! Vì thế, anh cũng đồng lòng với Triệt Hàn.

(Nhi Nhi: nếu bạn nào không muốn chứng kiến bạn Triệt Hàn tha hóa, cứ coi chương này là chương kết cũng được. Ai muốn chửi bối nam chính có thể hóng chương kế tiếp : ">)

16. Chương 16

Một ngày kia, bạn Gia Hân quyết định muốn sinh tiểu bảo bảo!

Vì chuyện này mà Triệt Hàn cùng Gia Hân không nhìn mặt nhau tới một tuần, không ai chịu nhường bộ hết.

Trước đây cũng có một lần họ trực trực như thế này, lúc Gia Hân quyết định qua công ty Viễn Trí làm việc.

Triệt Hàn cho rằng Viễn Trí có tình cảm đặc biệt với cô, còn cô lại muốn theo đuổi ước mơ của mình. Cô từng sống những tháng ngày không có ước mơ, cô không muốn trở lại bản thân trước kia. Công ty của Viễn Trí là cơ hội hiếm có để cô làm lại từ đầu.

Dù sao thì, chuyện này cũng liên quan đến tương lai của cô, anh không thể vô lý như vậy được. Chưa kể Viễn Trí và Mặc Giang đã quyết định bắt đầu qua lại với nhau.

Còn linh tính mách bảo Triệt Hàn rằng hai người kia hoàn toàn đang diễn kịch với nhau!

Chỉ đến khi trước hai người, Viễn Trí giới thiệu Mặc Giang là người yêu cuộc chiến tranh lạnh mới ngã ngũ. Gia Hân tới chỗ Viễn Trí làm việc.

Tuy làm hòa, nhưng từ đó trong lòng hai người bắt đầu xuất hiện một bóng ma vô hình. Gia Hân không hài lòng việc Triệt Hàn luôn muốn giữ cô bên cạnh như thú kiểng, còn Triệt Hàn thấy cô còn tin tưởng người ngoài hơn bản thân anh.

Hai tuần trước

Gia Hân ra ngoài dạo phố với Mặc Giang, từ ngày cô trở thành thư kí của Triệt Hàn, hai người ít có cơ hội gặp mặt hơn. Vì thế trong những ngày rảnh rỗi hiếm có của cả hai người, Triệt Hàn đều bị xếp qua một bên.

- Đợt này em và Viễn Trí vẫn tốt cả chứ, khiếp yêu vào có khác, nhìn xinh hẳn ra thế này – Gia Hân cảm thán, đợt này cô thấy cô bé Mặc Giang này như lột xác, đầm thắm hơn hẳn, bớt đi tự tính nghịch tự nhiên của ngày xưa.

- Chị đừng đùa em nữa, dạo này em bị chồng chị đi dợt cho bù đầu, làm gì có thời gian với anh Viễn Trí. Hic tại sao lại đưa em lên làm thư kí cho anh ấy chứ - Mặc Giang than thở - Chị à, chị có thể khuyên ông xã đại nhân hộ em không. Em nhớ phòng hành chính quá.

- Chị và anh ấy đã có thỏa thuận không can thiệp vào công việc của nhau rồi, hơn nữa em làm thư kí lương cũng được tăng không ít còn chị – Gia Hân an ủi.

- Không biết đâu, tất cả tại chị chuyển qua công ty khác làm á, hôm nay chị phải đền bù cho em – Mặc Giang quay sang nhõng nhẽo.

Giang sơn khó dời bản tính khó đổi, cô vừa khen Mặc Giang chín chắn hơn cô bé này liền chứng minh cô khen bậy liền. Lắc đầu cứng chiều, cũng khó trách, sở dĩ cô thân với Mặc Giang như vậy vì cô bé này luôn cho cô cảm giác làm chị mà cô chưa từng có, Gia Hân bắt đầu dĩ đồng ý:

- Thôi được, lần này em muốn đi đâu đây?

- Em nghe nói quán Nguyên Tiêu mới mở có thức ăn vô cùng ngon, muốn tới ăn thử. Hôm nay chị chủ chỉ nha – Mặc Giang mắt liền long lanh nhìn cô.

- Đi thì đi, may là chị cũng vừa lấy tiền từ chỗ bạn trai em xong – Gia Hân nháy mắt tinh nghịch với Mặc Giang.

Đáy mắt Mặc Giang vội ánh lên một tia phức tạp, tranh thủ lúc Gia Hân gọi taxi liền móc máy điện thoại, nhấn một tin nhắn gửi: “Xong, làm đi”

Sau đó hai người tới quán vừa ăn vừa tranh thủ nói xấu Triệt Hàn cùng Viễn Trí:

- Tên đó lạnh lùng thấy ghét, em không thích khuôn mặt lạnh ngàn năm của hắn chút nào – Giống như men say đã ngấm, Mặc Giang bắt đầu nói về Viễn Trí – Mỗi lần em hạ quyết tâm bỏ hắn, không hiểu sao hắn luôn có cách kéo em về.

- Như thế chẳng phải Viễn Trí xử sự rất đặc biệt với em sao. Chị chưa bao giờ thấy anh ý lạnh lùng cả - Gia Hân ngạc nhiên – Hay là, tại anh ý ngượng, haiz con trai khi yêu hay thế lắm.

- ... - Mặc Giang im lặng, trong lòng thực sự rối loạn, Gia Hân à, chị có quá ngây thơ hay không?

- Triệt Hàn cũng vậy mà. Chị thấy anh ý những lúc đó dễ thương vô cùng. Đôi khi cũng vô lý khủng khiếp – Gia Hân ngừng một lát – Em cũng biết anh ấy cứng đầu thế nào về chuyện sinh con rồi đó... Nhiều khi chị cũng muốn có bảo bối, nhưng luôn bị từ chối. Cũng chẳng biết thế nào em ạ.

- Em nghĩ chỉ cần chị thẳng thắn nói với anh ấy là được – Mặc Giang nói – Nếu anh ấy thực sự yêu chị, em nghĩ là anh ấy sẽ đồng ý thôi.

- Chị cũng mong thế - Gia Hân đột nhiên cảm thấy không khỏe – Chị vào nhà vệ sinh một chút nhé.

- Vâng, chị vào đi, để đồ đạc lại đây em trông cho – Mặc Giang chờ bóng Gia Hân khuất hẳn, lôi điện thoại nhấn một tin nữa “một mình, WC”

Mỗi lần nhắc tới chuyện có bảo bối hay không, Gia Hân luôn cảm thấy xúc động. Vợ chồng sống với nhau gần hai năm mà chưa có con, thực ra cô không thấy quá muộn. Nhưng trước sự mong chờ của ba mẹ, cô cũng thấy có một phần trách nhiệm. Triệt Hàn luôn tìm cơ thoái thác khiến cô thấy sự việc cũng không hề đơn giản, dường như anh còn gì giấu cô thì phải.

Đúng lúc này, cô thấy có tiếng người vang ngoài phòng vệ sinh. Hai người phụ nữ nói chuyện gia đình, cũng khá to tiếng nên cô không chú ý vẫn nghe được nội dung họ nói gì.

- Chồng chị dạo này thế nào rồi, vẫn còn cầu nhau chuyện có con chứ?

- Cũng ít rồi, lão yêu tôi nhiều hơn mà, tất nhiên là phải hoãn thôi.

- Hòa hoãn được tới 3 năm, chị cũng giỏi nhỉ?

- Trời, lão ý yêu tôi như thế mà, hơn nữa, có con làm chi, tôi cũng đâu nghiêm túc yêu lão. Hôn nhân này chẳng qua là tôi nợ lão một ân tình nên mới thế.

- Dù thế nào hai người cũng là vợ chồng còn gì, vẫn nên sinh hài tử mới phải.

- Vợ chồng chỉ là ký vào một tờ giấy, lúc nào cần đều có thể ly hôn. Con cái thì khác. Nhờ đâu tôi hết hứng thú với anh ta thì sao?

Tiếng hai người phụ nữ sau đó nhỏ dần, nhưng những từ như “ân tình” hay “ly hôn” đều lọt vào tai Gia Hân cả. Chẳng lẽ anh vì cô từng cứu anh mà yêu cô? Dù không can hệ với hai người đàn bà kia, cô cũng khó bỏ ngoài tai câu chuyện của họ.

Vì thế Gia Hân quyết định nói thẳng với Triệt Hàn một lần. Cô tin lời của Mặc Giang, nếu anh thực sự yêu cô, anh sẽ đồng ý với cô!

Kết quả, anh và cô cãi nhau một trận long tai lỗ óc.

Lần này, Triệt Hàn đổi liền bỏ nhà đi công tác hai tuần liền, cũng không báo trước với Gia Hân một tiếng, cô chỉ được biết khi gọi điện cho thư kí của anh.

Anh cứ như thế đi mà không báo trước hả? Gia Hân thấy thất vọng. Vợ chồng mà không báo được nhau một tiếng sao?

Thực ra, không phải Triệt Hàn không muốn báo trước. Chỉ là chi nhánh bên Hồng Kông đột ngột xảy ra chuyện, anh đang họp cũng phải dừng lại qua xử lý mọi việc trước. Lúc hòm hòm mọi chuyện cũng là 2 tuần sau.

Mà trong ba tuần này, cô cũng không hề gọi điện cho anh. Triệt Hàn nhăn mày nhìn điện thoại. Lần này cô là người sai, vậy mà cứ đầu. Hai người vẫn đang vui vẻ, không dừng lại muốn một đứa bé làm chi? Lần trước anh đã nhường cô chuyện cô đi làm rồi. Lần này anh không nhân nhượng nữa, cô cũng đâu quan tâm 3 tuần qua anh làm gì.

- Triệt Tổng, có ngài John hẹn gặp anh lúc 8h tối nay. Về chuyện phân xưởng bị cháy, ngài ấy nói có thể tiếp nhận đơn hàng đang thực hiện của chúng ta – Mặc Giang bình tĩnh đọc lịch trình. Cô đã làm ở vị trí này được gần hai năm rồi.

Chưa bao giờ cô nghĩ bản thân có thể được trọng dụng tới mức này. Năm xưa, lúc Triệt Hàn gặp riêng cô chất vấn chuyện chị cô là Mặc Giao, cô còn nghĩ bản thân bị đuổi việc tới nơi.

Không ngờ, lúc cô nói, mình không thù địch cũng không có ý định tổn hại Gia Hân, anh liền bỏ qua cho cô.

Đúng là Mặc Giang không hề có ý định trả thù. Cô coi đó là ân oán giữa chị cô và Triệt Hàn. Cô vốn chỉ là con của vợ lẽ, nên cũng không thân thiết với người chị cùng cha khác mẹ này của mình. Với Mặc Giao, cô chỉ là một vết nhơ không hơn không kém vào cuộc sống vốn hoàn hảo của chị mình. Vì thế nên cô và Mặc Giao chưa bao giờ có cơ hội nói chuyện quá 5 phút.

Sau đó, cô liền được thăng chức lên thư kí giám đốc. Bản thân cô cũng không ngờ mình được trọng dụng như vậy.

Có điều ngày biết cô được thăng chức, người kia cũng liên tục gây áp lực. Cô biết là không nên, nhưng... cô không muốn mất anh. Cô có thể thay đổi được anh, cô tin là như thế.

8h sáng, Hồng Kông,

Triệt Hàn thức dậy, giật mình khi thấy bên cạnh mình là một thân thể đầy đặn, trắng hồng, đang ngủ vùi trong chăn. Mà người đó, không phải vợ anh.

Anh khẽ xoay người kia lại, cô “ưm” một tiếng, hai mí mắt khẽ động.

Mặc Giang!!!

Triệt Hàn mặt lạnh như băng, lần này không phải là khẽ xoay nữa mà đẩy xuống. Vô tình, cô kéo luôn chăn xuống, lộ ra một vết đỏ hồng chói mắt.

Mà Mặc Giang lúc này đang ngơ ngác, lơ mơ tỉnh dậy.

- Cô định làm gì? – giọng nói đột ngột hạ xuống âm độ, Triệt Hàn đầy đe dọa hỏi Mặc Giang.

Không ngờ, Mặc Giang chỉ nhìn xuống thân thể trần trụi của mình, đỏ mặt trả lời:

- Không có gì hết, Triệt Tổng yên tâm, tôi sẽ không nói với Gia Hân. Coi như tối qua chưa xảy ra chuyện gì hết. Anh không cần lo cho tôi. – Sau đó, cô mau chóng bước vào phòng tắm.

Phản ứng của Mặc Giang hoàn toàn không nằm trong dự tính của Triệt Hàn. Ở kiếp trước, cũng có vài người to gan dám thiết kế anh lên giường cùng họ. Kết quả là không trối buộc được anh, chỉ rước thiệt vào người. Vừa rồi anh còn tưởng Mặc Giang sẽ làm âm lên, nhưng cô không như thế. Nhìn vết máu trên ga giường, anh khẽ nhăn mày. Chẳng lẽ là thật?

Tối qua anh gặp ông chủ John để bàn việc tiếp nhận hợp đồng, không ngờ, ông ta quyết chỉ ký kết với người nào hạ được tủy lượng của mình. Cả một bàn đầy đối tác, cuối cùng mình Triệt Hàn trụ được hơn ông ta một chút. Không lẽ sau khi uống rượu, anh lại làm càn sao? Lại còn là Mặc Giang nữa.

Nghĩ tới đây anh thật muốn đánh bản thân!

Đang bối rối chợt Mặc Giang kéo cửa phòng tắm ra, dù sao vẫn phải đối mặt với chuyện này:

- Tôi qua đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy vẻ mặt hòa hoãn hơn rất nhiều của Triệt Hàn, Mặc Giang hiểu, kế hoạch của Viễn Trí đã bắt đầu, cô vội đáp ứng:

- Không, không có gì hết, Triệt Tổng cứ yên tâm đi ạ.

- Không phải sợ, ít nhất tôi cũng muốn biết bản thân đã làm gì – thấy cô dường như khá sợ sệt, anh liền hỏi tiếp.

- Hôm qua, Triệt Tổng say quá nên...

- Không cần phải nói gì nữa, tôi hiểu rồi. Cô chịu thiệt thòi, yên tâm đi, nếu hợp lý tôi sẽ không để cô thiệt. Cô muốn gì? Cần séc bao nhiêu?

- Em... Em, không cần gì cả - Mặc Giang đột nhiên cảm thấy mình thật rẻ mạt, như một món đồ được mua bán ở chợ vậy.

- Cô cứ nói, tôi ghét nhất nợ ai thứ gì. Tốt nhất là nên giải quyết xong trước khi tôi về nước. Cô cần bao nhiêu, cứ nói – cô không phải cố ý như những người khác. Hơn nữa, đây lại là bạn thân của vợ anh, tất nhiên anh không thể để cô thiệt được;

- Em có một yêu cầu thôi, anh muốn cho em bao nhiêu cũng được. Em muốn dùng nó để đổi lại một tiếng thời gian của anh – Mặc Giang ôn nhu như nước nói.

- Cái đó... - Triệt Hàn nói, anh đã quá phạm một lần, hiển nhiên không muốn kéo dài lần hai.

- Nếu không được... thì thôi ạ... em cũng không muốn gì hết, chỉ cần anh đừng quên đã từng dành một đêm cho em là được – Đêm lời đã chuẩn bị từ trước nói ra, cô tin lần này Triệt Hàn sẽ động lòng.

- Xin lỗi, tôi không thể - Triệt Hàn khẳng định – Tôi là chồng của Gia Hân, bạn thân nhất của cô. Đừng quên điều đó. – Đừng coi anh vô tâm tới mức không nhận ra ẩn ý của cô chứ.

- Em... chưa bao giờ quên, chỉ là em... thôi đã thế cứ coi như chưa có chuyện gì đi ạ, em sẽ không nói với bất cứ ai đâu, anh yên tâm. – Mặc Giang không nản, cô có thể làm được. Cô tự nhủ như thế.

17. Chương 17

Cô không thấy có lỗi với Viễn Trí sao? – Triệt Hàn hỏi cô, không muốn bản thân bị dắt mũi dễ dàng như vậy.

Không ngờ, Mặc Giang nhìn thẳng vào mắt anh, tuyệt không phải giả dối mà nói:

- Anh và Viễn Trí vô cùng giống nhau, anh có biết không? – Mặc Giang vô cùng thật lòng, hai con người này thật giống nhau, đều vô cùng xuất chúng, đều mê hồn... đều yêu một người.

Nhận thấy ánh mắt đau khổ của Mặc Giang, Triệt Hàn cũng không nghĩ ngờ gì nữa.

Nhưng dù sao, người anh yêu vẫn chỉ có Gia Hân mà thôi.

- Vẫn là không thể, cô Mặc Giang – Triệt Hàn buồn buồn nói – Tiền cô muốn bao nhiêu cũng được. Chỉ có thứ đó là không.

Tâm của anh vốn không thuộc về ai khác, có cường cầu cũng vô ích.

Nếu cuộc sống ổn thỏa như lúc trước, có lẽ Triệt Hàn đã sớm mang chuyện này để ra sau óc.

Nhưng thực tế không như vậy. Từ khi anh trở về, Triệt Hàn liên tục tranh luận với Gia Hân về chuyện nên hay không nên có con.

Gia Hân như thay đổi hẳn, với Triệt Hàn cô trở thành một người vô lý, hay dỗi dằn, luôn yêu cầu anh làm chuyện mà anh không muốn.

Lần cuối hai người nói chuyện, Gia Hân cho rằng anh không thương cô, không muốn cho cô có một gia đình hoàn chỉnh.

Triệt Hàn lại có cảm giác cô coi anh như lợn giống vậy, cô thực ra không yêu anh, chỉ cần có một cái máy thụ tinh để đẻ cũng được. Tuy không thể lý giải nổi, mỗi lần nghĩ tới chuyện có con, anh đều cảm thấy lồng ngực như vỡ ra, vô cùng áp lực. Đường như anh có một nỗi sợ vô hình với nó vậy. Anh cũng không nói chuyện này với cô. Anh sợ bản thân mình trở nên yếu đuối trong mắt cô, hủy đi hình tượng vốn có của anh trong cô. Triệt Hàn lựa chọn im lặng.

Sau đó là chiến tranh lạnh. Có tuần 7 ngày thì 5,6 ngày Triệt Hàn ở lại chỗ làm.

Anh cảm thấy chán nản, anh luôn nhường nhịn cô, nhưng cô muốn một lại được hai. Ở lại chỗ làm nhiều quá cũng không xong, về nhà lại cãi nhau. Triệt Hàn cảm thấy tù túng, gò bó, áp lực.

- Triệt tổng, anh có chuyện gì không? – Mặc Giang hỏi, không khó để phát hiện khi hiện tại mặt anh ghi ba chữ “cắm lại gần”

- Có liên quan gì tới cô không? – Triệt Hàn bực bội hỏi.

- Không, nhưng nếu anh không tập trung vào công việc, cần câu cơm của tôi cũng bị ảnh hưởng – Ngừng một chút, cô nói tiếp – Nếu anh muốn, có thể coi em là bức tường mà chia sẻ cũng được. Em sẽ không nói với ai hết.

Lúc này, không khó để Mặc Giang “tự nhiên” tiếp cận Triệt Hàn.

Cô trở thành chỗ để cô chia sẻ. Anh cảm thấy cô thực sự là người con gái tốt. Coi cô là tri kỷ, anh cũng cảm thấy tâm đầu ý hợp với cô hơn, không chỉ trong công việc mà còn trong tình cảm. Ban đầu anh muốn thăng chức cô làm thư kí để thuận tiện theo dõi cô, nhưng hiện tại, Triệt Hàn nghĩ có lẽ mình đã nhầm. Cô gái này vô cùng thiện lương.

Mặc Giang bên anh lúc nào cũng ôn nhu hòa nhã, lúc nào cũng an ủi anh, còn không ngừng nói tốt về Gia Hân với anh. Cả lúc trên bàn anh chỉ toàn ảnh của Gia Hân và Viễn Trí đi chung một chỗ. Lúc Gia Hân không liên lạc một tiếng cũng vì mãi đi cùng một người đàn ông khác ư? Mọi chuyện đã rõ như vậy, nhưng Mặc Giang vẫn ra sức bênh vực cô. Nếu cô đã có tình cảm với anh, cô có biết làm vậy là ngốc nghếch lắm không? Một người con gái như cô sao có thể mù quáng mà đẩy đưa một chỗ với anh chứ?

Vì thế, Triệt Hàn dần dằn lên cảm giác không đành lòng với người con gái này.

- Một giờ đồng hồ của tôi, tùy cô sắp xếp. Dù sao, cô là thư kí của tôi, cũng rõ lịch làm việc của tôi hơn, Mặc Giang – Cuối cùng thì cảm giác tội lỗi với Mặc Giang cũng thắng cảm giác tội lỗi với Gia Hân. Hay nói chính là hảo cảm với Mặc Giang đã chiến thắng sự bướng bỉnh của anh với Gia Hân.

- Anh... có chắc không? – Mặc Giang không tin được, hỏi lại người đàn ông trước mặt, trong lòng dâng lên chút thất vọng.

- Dù sao tôi cũng không muốn nợ ai gì hết, nhất là cô – Triệt Hàn tự an ủi, dù sao cũng chỉ là 1 giờ đồng hồ thôi.

- Được, vậy ngày giờ, em sẽ báo anh sau. – Mặc Giang hơi do dự, cô cũng không buông bỏ hiệp ước giữa cô và anh ấy được. Cô đồng ý.

- Có yêu cầu gì đặc biệt hôm đó không? – Triệt Hàn hỏi.

- Thực ra là, em muốn... – Mặc Giang ngập ngừng nói, cô đã lún quá sâu rồi, giờ có muốn rút ra cũng vô ích.

- Cô có chắc là không hối hận chứ? – Nghe xong nguyện vọng của Mặc Giang, Triệt Hàn trầm mặc nửa ngày rồi nói.

- Em không chắc... - Mặc Giang ngập ngừng – Nhưng đây là chuyện em muốn làm – Cô nghiêm túc nhìn vào mắt Triệt Hàn.

Ngay lúc đó, anh cảm thấy người con gái trước mặt anh thật cố chấp, như hình ảnh của Mặc Giao vậy, Triệt Hàn càng cảm thấy có lỗi với cô.

Lúc đó, trong đầu Mặc Giang chỉ còn một ý nghĩ.

Kế hoạch của bọn họ sắp thành công!!!

18. Chương 18

Tay Gia Hân còn cầm chiếc hộp chứa đầy tình cảm của mẹ Triệt Hàn trên tay, cô không ngờ bản thân cũng có ngày chứng kiến một bộ phim tới lần thứ hai.

Triệt Hàn không phải là người duy nhất cảm thấy mệt mỏi vì liên tục cãi nhau, cũng không khó để mẹ Lương nhận ra cô và Triệt Hàn đang chiến tranh lạnh:

- Con à, thực ra, Triệt Hàn không muốn có gia đình cũng có lý do của nó. Có một bí mật mẹ vẫn giấu con... Triệt Hàn không phải là con đẻ của mẹ - dù sao chuyện này bà cũng thấy bản thân có một phần trách nhiệm, nếu bà không ép cô nhiều quá, Gia Hân cũng không chịu nhiều áp lực sinh con mà cãi nhau với Triệt Hàn, bà quyết định nói với cô.

- Mẹ, thực ra chuyện này con đã biết, chính Hàn nói với con – Cô ngập ngừng nói, nhưng cô cảm thấy chỉ vì lý do này mà không muốn có con thật nực cười – Thực ra anh ấy rõ mọi chuyện từ hồi anh ấy 15 tuổi rồi ạ.

- Vậy hả... Cái này mẹ cũng đoán được từ lâu. Con nói là nó biết từ hồi 15 tuổi sao? – ngừng một chút, Lương Uyển nói tiếp – Lần đầu tiên mẹ gặp Triệt Hàn là lúc nó lên 5... Lúc đấy, khắp người nó là vết thương, từ vết roi da đến tàn thuốc lá, đều đủ cả...

- ... - Gia Hân ngạc nhiên, cô không ngờ Triệt Hàn lại từng trải qua chuyện như vậy.

- Lúc đó, mẹ và ba biết chúng ta không thể sinh con, nên đến trại mồ côi nhận nuôi. Hôm chúng ta đến cũng là ngày đầu Triệt Hàn được đưa tới trại trẻ. Ngay giây phút nhìn thấy ánh mắt của thằng bé, bản năng làm mẹ như được thức tỉnh. Chiều hôm đó bố mẹ làm thủ tục nhận nuôi Hàn. Mẹ chỉ nghe qua nó bị cha bạo hành, mẹ ruột nó chịu không nổi phải lên gửi nó tới trại, mong có người hảo tâm nào đó nhận nuôi Triệt Hàn.

Nói tới đây, Lương Uyển lại nghẹn ngào, lúc nhìn thấy đôi mắt trong veo buồn vô tận của Triệt Hàn, bà liền muốn ôm chầm lấy anh, che chở bảo vệ anh cả đời.

- Tuần đầu tiên về nhà, nó luôn hướng mắt ra ngoài cửa, chờ mẹ nó tới đón. Cơm cũng không ăn, đêm cũng không ngủ, chỉ sợ lúc mẹ nó tới mà không biết.

- ...

- Lúc đó mẹ vẫn còn trẻ, vẫn còn bông bột, mẹ đã làm một chuyện thực sự thất đức. Mẹ không muốn nó quay lại ngôi nhà đã mang tới cho nó nhiều vết thương như thế.

-...

- Mẹ nói với Triệt Hàn, mẹ ruột nó không còn yêu nó nữa nên bỏ nó đi. Đó là lý do 1 tháng vừa rồi mẹ nó không tới đón nó – Mắt Lương Uyển đỏ hoe – Không, dù còn trẻ đi nữa, mẹ cũng không nên nói với một đứa bé mẹ nó không yêu nó. Mẹ... đã quá nhẫn tâm với nó.

-

- Dĩ nhiên Hàn vẫn tiếp tục chờ. Một tuần sau đó, thằng bé nhăm giờ giải lao ở nhà trẻ trốn đi. Mẹ cũng không biết nó đi đâu, lúc tìm được nó, Hàn không còn chờ mẹ nó nữa. Cũng không nhớ chút ký ức nào trước lúc nó 5 tuổi cả. Nó phong bế mọi ký ức về mẹ nó, về những năm tháng đó. Chắc hẳn nó đã đau khổ lắm về những lời mẹ nói lúc đó, tới mức nó đem chôn chặt toàn bộ hồi ức của mình.

-

- Mẹ từng có ý định nói với nó. Nhưng mẹ sợ, một khi nó nhớ lại, nó sẽ bỏ đi. Mẹ vẫn luôn giấu nó chuyện này – Lương Uyển run lên, đây là người đầu tiên ngoài chồng bà biết chuyện này - Nó như hiện tại là do mẹ, con đừng trách nó được không?

Gia Hân im lặng, cô không nói gì cả. Thì ra, quá khứ của Triệt Hàn có nhiều điều như vậy.

- Gia Hân à, có điều này mẹ nhờ con được không? – Lương Uyển nói tiếp – Con có thể coi là mẹ quá đáng, nhưng đừng nói cho Hàn biết được không, mẹ sợ... - bà không dám nói tiếp khả năng đó – Dù có phải là con mẹ hay không, thì kể từ ngày mẹ gặp nó, mẹ đã xem nó như con mẹ đứt ruột đẻ ra. Nếu nó hận mẹ, mẹ không biết phải sống sao nữa.

- ... - Gia Hân lần nữa không nói được gì – Con sẽ không nói ạ... Vì con nghĩ vẫn là mẹ nên thành thật với anh ấy.

- ... - Lần này đến lượt Lương Uyển im lặng.

- ...Mẹ ruột của anh ấy đã mất từ lâu rồi – ngừng lại một chút, Gia Hân biết chuyện mình đang nói là cực kì quan trọng với Triệt Hàn - anh ấy hiện tại vẫn có hiểu lầm rất lớn với mẹ ruột... Con chắc chắn, với tính cách của Hàn, anh ấy sẽ không trách mẹ đâu.

Lương Uyển không nói gì nữa, Gia Hân cũng xin phép cho cô về sớm.

Trên đường về nhà, cô không ngừng nghĩ về Triệt Hàn, về cô, về cả hai.

Đôi khi, đứng ngoài cổ tình không muốn nhìn, sẽ thấy mọi thứ giống nhau, cũng không rõ mình bỏ qua những gì. Không liên can, không vẩn vương tình cảm, tự nhiên cũng không có cảm xúc. Chỉ đến lúc mở phong bế trong lòng, mới nhận ra thứ mình đã lỡ. Gia Hân không ngờ đến giờ cô mới thấu rõ. Trước kia cô không thân thiện với bất cứ ai không phải vì bản thân không có cảm xúc, chỉ đơn giản cô sợ, một khi mở lòng, cũng là cho người khác cơ hội để tổn thương mình. Hiện tại Triệt Hàn cũng thế.

Trước kia, anh là người cứu cô khỏi thế giới cô độc đó, hiện tại cô sẽ là người giúp anh.

Gia Hân tìm hiểu những gì có thể về mẹ Triệt Hàn. Thăm hỏi không biết bao lâu, cô cũng biết chút tin tức về mẹ anh. Bà tên là Dương Liễu, từng là diễn viên, nhưng lấy nhầm phải chồng nát rượu, đành gác lại để nuôi gia đình. Một lần do không để ý, bà bị lạc mất con.

Chỉ chút manh mối này khiến cô lao tâm khổ tứ không ít. Mà người giúp cô không đắn đo lại là Viễn Trí, không nhờ có quan hệ của anh, cô không thể tìm được ngân đó. Cô cảm thấy người học trưởng này thực sự rất nhiệt tình. Cô giúp Viễn Trí và Mặc Giang thành một đôi thực sự không sai nha. Hôm nay từ sáng Viễn Trí đã gọi điện tới cho cô, nói đã tìm được tin tức về mẹ Triệt Hàn. Cô thật cao hứng, vội vàng thay quần áo rồi tới nơi ở cũ của bà.

Bà quỳn sinh, không để lại nhiều đồ đạc, chỉ có một chiếc hộp đựng vài mẫu báo cũ kĩ. Chủ nhà bà thuê trước đây rất thích phim bà đóng, thấy bà luôn coi chiếc hộp như bảo bối, cũng không nỡ vứt đi. Nay thấy cô nhận họ hàng, liền giao lại cho cô.

Mở chiếc hộp, Gia Hân vô cùng ngạc nhiên. Bên trong toàn những mẫu báo được sắp xếp cẩn thận. Toàn bộ về một người con trai có tên Triệt Hàn.

Thì ra, bà vẫn luôn dõi theo anh.

Cô không thể đợi để nói chuyện này cho Triệt Hàn. Anh luôn hiểu lầm bà, việc này sẽ loại bỏ bóng đen tâm lý trong anh.

Vì thế, hôm nay cô gọi điện cho Mặc Giang, hy vọng biết được anh rảnh lúc nào.

Trên đường trở về, ngồi trong xe cô thật vui vẻ trò chuyện với Viễn Trí, anh thực sự rất tốt nha:

- Cảm ơn anh, học trưởng. Đột trước đúng là em không nhầm, giới thiệu học trưởng cùng Mặc Giang. Anh phải thật hạnh phúc với cô ấy nha – Gia Hân cười nói, cô thực sự hy vọng hai người thân với cô có thể sống thật vui vẻ.

Không ngờ, Viễn Trí liền không cười nữa, trầm mặc nói:

- Là em giới thiệu cô ấy cho anh, bọn anh chỉ là bạn – Viễn Trí không nóng không lạnh nói. Lúc này tuyệt đối quan trọng. Kế hoạch 2 năm của anh hiện tại là thời điểm mấu chốt.

- Trời, em cũng làm nhân viên của học trưởng được 2 năm rồi, anh còn ngượng sao? – Gia Hân tưởng Viễn Trí da mặt mỏng, anh liền tiếp lời:

- Thực ra chưa bao giờ anh có ai khác, từ năm hai đại học, anh đã yêu em rồi – Viễn Trí đột ngột dừng xe, quay sang nghiêm túc nói với Gia Hân. Lời này, hơn hai năm qua, anh đã thành thực tới mức, cả nhịp độ ngữ điệu tới biểu cảm đều hoàn mỹ. Bởi, anh với cô là chân thành, không phải như tên kia.

- Học trưởng, chồng em là Triệt Hàn, chẳng phải anh cũng cùng Mặc Giang 2 năm rồi sao? – Gia Hân không tin nổi vào tai mình nữa. Cô đã phạm phải sai lầm gì thế này? Giới thiệu anh cho Mặc Giang ư?

- Đừng lo, cô ấy biết điều đó, rằng anh vẫn luôn yêu em, và chồng em là một tên đểu cáng – Viễn Trí không ngại vạch mặt Triệt Hàn.

- Em không biết chuyện anh và Mặc Giang là gì, nhưng Hàn không phải là người như thế - nghe Viễn Trí nói, cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Không phải em và tên đó cãi nhau vài tháng rồi chưa nhìn mặt nhau sao? Anh nghe nói hẳn 1 tuần thì 6 ngày không ở nhà. Em có chắc hẳn ở cơ quan? – Viễn Trí khôn khéo gợi mở trí tưởng tượng của Gia Hân.

- Là anh ấy bận, không phải như anh nghĩ – cô cũng luôn lo lắng mỗi lần anh không về, nhưng tuyệt đối không phải khả năng này.

- Hai người cưới nhau 2 năm rồi vẫn chưa có con – dừng lại một chút vì không muốn bản thân đi quá giới hạn, trong hôn nhân, lời hứa hẹn không chỉ là chữ kí trên giấy, nó là việc người con trai có muốn gia đình hay không. Anh đảm bảo mình phù hợp với nhu của Gia Hân.

- Em...

- Không nên trả lời bây giờ, anh đã nghiêm túc thổ lộ, hy vọng em cũng có thể nghiêm túc trả lời anh – Viễn Trí nhìn thẳng vào Gia Hân đang bối rối. Anh không hy vọng cô sẽ đồng ý, chỉ mong sau này khi cô và Triệt Hàn chia tay, có thể thoát khỏi mối quan hệ học trưởng học muội thôi.

- ...

- Thôi anh về đây, hôm nay chỗ anh có chút chuyện, em cũng về nhà đi. Nhớ cân nhắc thật kĩ nha. Nên nhớ, em đang chuẩn bị từ chối một khuôn mặt đẹp trai như thế này đấy – Viễn Trí nháy mắt cười với anh, cô đang dần vật, đang đau khổ, anh không muốn cô như vậy – Cho em hẳn 3 ngày nghỉ phép để suy nghĩ đó.

Không chịu nổi về tấu hài của Viễn Trí, Gia Hân chỉ có thể đầu hàng, cô cười. Nếu cô gặp Viễn Trí trước, sẽ như thế nào nhỉ?

Có suy nghĩ cũng vô ích, hiện tại người cô muốn ở bên nhất vẫn là Triệt Hàn.

Bắt một chiếc taxi, Gia Hân hướng về phía công ty Triệt Hàn, không đợi được giây phút gặp anh. Cô hy vọng nó có thể hàn gắn hai người. Chuyện của Viễn Trí, cô sẽ chờ vài ngày như anh nói rồi từ chối.

Cô rất rất muốn gặp anh.

...

Không ngờ, trong văn phòng của Triệt Hàn là một màn kịch tình nóng bỏng.

Mà cô, nhìn không thiếu một cảnh nhỏ.

19. Chương 19

Gia Hân chứng kiến tất cả, tại sao cô luôn ngây ngốc, tin người đàn ông trước mắt, để anh lừa gạt hết lần này đến lần khác?

Còn nực cười muốn anh ta hạnh phúc nữa chứ?

Liệu một người muốn bị ngã tới bao giờ mới có đủ tỉnh táo để không vấp ngã lần nữa?

Đặt hộp kỉ vật của Dương Liễu xuống, cô không nén nổi tiếng cười lạnh.

Mà nghe thấy tiếng cười, thần trí của Triệt Hàn cũng hoàn toàn thanh tỉnh, anh nhìn ra cửa, Gia Hân đã đứng ở ngoài từ lúc nào. Không ngờ, dù có lặp lại quá khứ, ngày này vẫn xảy ra, hai người rốt cuộc vẫn không thể có một cuộc hôn nhân như ý muốn sao?

- Chị, thực ra là... - Mặc Giang luống cuống nhìn cô – Em...

- Mặc Giang, làm vậy có vui không? – Thế giới bình yên của Gia Hân hai năm qua bỗng chốc tiêu tan, sao cô có thể mù quáng tới mức không còn rõ gì nữa chứ. Cảm thấy một lỗ hổng lớn trong lòng, hô hấp của cô cũng trở nên đặc biệt khó khăn, cô lạnh lạnh nói từng chữ với “người em tốt” này.

- Chị...thực ra...em – Mặc Giang lắp bắp, ánh mắt đau đớn của Gia Hân, lòng cô trở nên hỗn loạn. Những kí ức cùng Gia Hân trước đây lần lượt hiện về. Sao cô có thể không nhìn thấy kết cục này chứ?

- Tôi không quen Mặc Giang trước mặt – Rốt cuộc cuối cùng cô cũng không thể nhảy vào mà can xé, đâm đả người trước mặt được. Gia Hân ước muốn biết bao người con gái này là kẻ xa lạ nào đó. Để cô có thể hóa một người đàn bà chanh chua mà chửi rửa, nhưng thật trở trêu, đó lại là Mặc Giang. Mọi lời nói đều không thể thoát khỏi cuống họng... - Đừng bao giờ nhìn mặt tôi nữa.

- ... - Mặc Giang sững sờ, cô không nghĩ một ngày Gia Hân có thể nói với cô những lời này. Thì ra, trước kia cô bị Gia Hân chiều đến hỏng rồi. Cảm giác khổ sở lan tỏa, cô đã sai rồi sao? Cô tưởng giúp anh hạnh phúc, cô còn thấy hạnh phúc hơn, hiện tại, sao trái tim cô lại bị bóp nghẹt thế này? Nhìn nỗi đau lòng cùng thất vọng của Gia Hân, cô có cảm giác ai đánh mạnh vào tim mình. Mặc Giang chạy vội ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Triệt Hàn cùng Gia Hân, không khí như đông cứng, quánh đặc giữa hai người:

- Gia Hân, nghe anh nói đã... - Triệt Hàn mở lời trước.

- Được, anh nói đi, em nghe anh đây, yên tâm, em sẽ không trốn chạy như lúc trước đâu – Gia Hân cảm thấy thất vọng tột độ, anh nghĩ trái tim cô làm bằng đá chắc? Nó cũng có thể bị tổn thương chứ?

- Em mới là người cần giải thích, tại sao Tiêu Thanh lại nhìn thấy em đi với Viễn Trí, cả tháng nay em và anh ta đều cặp kè cùng nhau – Triệt Hàn không im lặng nữa, cô có tư cách gì mà giận đối với anh chứ?

- Anh chỉ cần một người nói, nhìn thấy Viễn Trí đi cùng em một vài lần là đủ lý do để lên giường cùng người đàn bà khác ư? – Gia Hân cười chua chát, cô vì ai mà làm thế chứ?

- Em cũng không giải thích được đúng không? – Triệt Hàn cười giễu cô – Em nghĩ anh không biết gì sao? Học trưởng em tôn kính tới mức muốn làm bồ của em luôn đúng không?

Một tiếng “chát” vang lên:

- Anh không tin em tới vậy sao? Anh đã hỏi tại sao em lại đi với học trưởng chưa? Hay anh chỉ suy diễn lung tung? – Gia Hân thật quá thất vọng, có lẽ cô đã sai ngay từ đầu, khi quyết định cùng anh dễ dàng như thế - Em muốn cho anh quà sinh nhật bất ngờ, nên mới đi cùng học trưởng. Anh còn gì để nói nữa không?

- Anh... - Triệt Hàn im lặng, thực ra lần này anh hoàn toàn không hề có sự bào chữa nào hết.

- Được anh không nói, em nói. Triệt Hàn à, anh còn nhớ vở kịch em thích nhất không? – Gia Hân đột nhiên hỏi.

- Ừm... – Xem với cô quá nhiều lần, anh biết cô đang muốn nói gì.
 - “Đôi khi, thứ chúng ta muốn tốt cùng lại là thứ không nên có” (Sometimes the things you most wish for are not to be touched). Anh bắt đầu vì dằn vặt, vì muốn trả ơn em nên mới ở cùng một chỗ với em – Gia Hân chậm rãi nói.
 - Không phải như thế... - Triệt hàn phủ nhận, tình cảm của anh tuyệt đối không phải mang ơn.
 - Có là gì, cũng không còn quan trọng nữa. Cái em cần, cơ bản anh không có, Triệt Hàn. Cái anh cần chỉ là sự thỏa mãn của thú vui chinh phục mà thôi, anh muốn em, vì em là người con gái đầu tiên anh có trong tay mà như không có, người con gái đầu tiên dám hờ hững với anh. Đến khi có được, em trở thành những cô gái trước, những chiếc cúp trên giá mà anh không bao giờ chạm tới lần thứ hai.
 - ... - Triệt Hàn định nói gì đó, vẫn là bị Gia Hân chặn lại.
 - Chúng ta đều biết điều này nhưng mù quáng lờ đi mọi sự khác biệt ấy. Anh không nhận thấy chúng ta đến với nhau quá nhanh ư? Nền tảng cho cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là rung động. Anh rung động vì em là người con gái đầu tiên đem tới cho anh cảm giác mới lạ, em rung động vì anh là người con trai đầu tiên mở cửa vào thế giới của em.
 - ...
 - Thú thật, nếu không vì mẹ mong ngóng, em cũng thấy bình thường khi không có con. Chúng ta không muốn bị ràng buộc thật sự. Hợp với nhau cũng vì tính cách ấy– Liều mạng kiểm chế nước mắt, Gia Hân nói tiếp – Anh còn nhớ thỏa thuận lúc trước của chúng ta, khi em nói đồng ý ở cùng anh không?
 - ... - Triệt Hàn lặng người, anh đã quên hẹn ước đó...
 - ...Anh biết điều kiêng kị nhất với em rồi – Cô nói ra điều mình không muốn nhất - Em thấy, chúng ta cần là xác định lại tình cảm của mình, em không rõ trong trái tim chúng ta có nhau nữa không – Gia Hân không hề nói sai, toàn bộ cảm xúc trong người cô, từ lúc nhìn thấy cảnh trong văn phòng, đã tê liệt đến mức, cô không rõ mình là đau khổ thất vọng hay gì nữa. Giờ, thứ duy nhất cô biết, là trống rỗng, trống trải tới mức, cô cố gắng tới cỡ nào cũng không kiểm lại được cảm xúc của mình nữa.
 - Lần này anh... - Triệt Hàn như muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt nên lời – anh muốn giữ cô lại, anh biết mình phải giữ cô lại. Nhưng anh từng bị Mặc Giang làm phân tâm, anh biết mình đã lạc mất tình cảm dành cho cô...
- Nhìn thấy nụ cười đau khổ của cô, anh hiểu sai lầm mình phạm phải lớn như thế nào. Chính anh đã tự tay giết chết tình cảm của cô dành cho mình. Không có bất cứ lý do gì biện minh, Triệt Hàn cảm thấy trí não của mình thật vô dụng. Nghe cô nói, chính anh cũng cảm thấy mông lung về tình cảm của mình. Có phải vì vậy mà anh rung động với Mặc Giang?
- Trên bàn kia... quà sinh nhật của anh – Tim cô đã vỡ vụn vì anh, có thêm chút nữa, chắc cũng không có vấn đề gì, coi như đây là dứt điểm cho mọi ân huệ, mọi ràng buộc, kiếp này không ai nợ ai nữa – Từ giờ, cả đời này đừng gặp lại nhau nữa.
- Gia Hân rời đi, bỏ lại Triệt Hàn lạc lõng trong văn phòng cùng chiếc hộp cũ kĩ.

20. Chương 20

Giọng Gia Hân run lên, cái cảm giác tự tay vứt bỏ hạnh phúc của chính mình giống như lấy mảnh dao cùn cứa vào tay vậy. Không thể biện minh rằng mình vô ý. Chỉ có can tâm tình nguyện xé toạc bản thân ra, bằng phương thức tra tấn bản thân lâu nhất, đau đớn nhất.

Giờ cô đã hiểu, tại sao Mặc Giao trước đây tự kết thúc cuộc sống của mình. Có lẽ cảm giác đau một lần rồi thôi tốt hơn nhiều cứ dằn vặt thế này. Có trách, là cô yêu nhầm một người không có trái tim.

Tần ngần nhìn món quà cô tặng trên tay, Triệt Hàn không nói gì. Chính anh cũng không thể gọi tên thứ tình cảm trong lòng dành cho cô. Anh muốn ở bên cạnh cô. Cô cho anh một cuộc sống thanh bình yên ả. Nhưng liệu đó có phải thứ anh muốn? Sau lời cô nói, chính anh cũng không chắc về bản thân nữa. Nhìn lên lịch, anh chưa xốt mỉm cười, có những thứ, dù quay lại thời gian, cũng không thể thay đổi chẳng?

Lần thứ hai, Gia Hân lặng lẽ rời khỏi căn hộ hai người đã từng chung sống. Lần này, anh không đuổi theo cô, cũng không giữ cô lại. Ngày đó, cô ngã xuống cầu thang nên không biết, trời mưa rất nhiều, cứ tầm tã dù đã bước vào tiết thu. Đến ông trời cũng muốn khóc cùng cô chẳng?

Gia Hân ngồi lại hồi lâu trong căn hộ nhỏ của mẹ và cô. Mẹ đang đi du lịch với mẹ Lương nên giờ căn hộ chỉ trống trơn mình cô. Gia Hân ngồi khóc thật lâu, cái trùng sinh chết tiệt này, làm cô luôn nhạy cảm tới mức hơi chút là khóc. Nếu là lúc trước có phải hay không? Cô không chút cảm nhận, cảm giác đó còn tốt gấp vạn lần lúc này.

Nên cảm ơn Triệt Hàn chẳng? Chính anh là người đã dạy cho cô những cảm xúc này. Anh cũng từng mang tới nụ cười cho cô. Chỉ tiếc... cô không phải “người duy nhất” của anh, chỉ như một cơn gió thoảng qua đời anh. Con người vẫn cố chấp như vậy, họ luôn tin rằng, họ sẽ khác, chỉ tới khi thất bại thảm hại, mới nhận ra, bấy lâu vẫn chỉ mình ôm mộng tưởng.

Nghĩ tới đây, cô bắt tay viết thư gửi lại mẹ và mẹ Lương. Cũng điền đầy đủ phần của mình trên đơn ly hôn. Cô không ngờ, ngày trước tới cục đăng ký, tiện tay cầm theo đơn ly hôn, cuối cùng có ngày cũng cần dùng tới. Chẳng lẽ, từ trước cô đã có linh cảm? Cười, giờ cô thấy bản thân có khác nữa cũng chỉ đau mắt thêm, nên Gia Hân thay vì khóc, lại cười. Nhìn bản thân phản chiếu trên gương, nụ cười của cô thật xấu xí. Cô muốn lưu giữ lại nụ cười này, nhớ thật kĩ. Vì cô muốn làm nó thay đổi, không phải nhờ một ai đó, mà là tự mình làm nó thay đổi.

Xong xuôi, cô lên mạng check chuyến bay sớm nhất có thể, xem lại sổ tiết kiệm của bản thân, chuyển hơn phân nửa qua tài khoản tiết kiệm của mẹ. Sắp xếp lại toàn bộ công việc cần làm, gửi bàn giao vào email cho Viễn Trí. Cô sắp xếp chút hành lý rồi sửa soạn ra sân bay.

Gia Hân thực hiện những điều này trôi chảy tới mức ngạc nhiên. Cô không biết là tự bao giờ, có lẽ là từ khi có sự xuất hiện của Mặc Giao, cô đã thầm chuẩn bị tinh thần để ra khỏi cuộc đời của Triệt Hàn. Mỉm cười như tự giễu, bản thân cô vẫn hèn nhát thôi. Ít nhất thì, Gia Hân hiểu, mình cần buông tay, cô không muốn trở thành một người vợ luôn chìm trong đau khổ và tuyệt vọng như mẹ. Đàng nào cũng buông tay, sớm hay muộn cũng có khác gì?

Ra tới sân bay, cô gọi điện cho Viễn Trí:

- Chào anh, em là Gia Hân đây, em phải đặc tội với anh rồi – Gia Hân nói, cảm thấy tội lỗi, người đàn ông này luôn đối tốt với cô, nhưng cô lại luôn phụ anh.

- Có chuyện gì vậy em? – Viễn Trí hỏi, anh cũng đoán được cô đã nhìn thấy gì ở văn phòng, anh cảm thấy có chút tội lỗi.

- Em xin lỗi anh, mà em muốn xin nghỉ việc, những gì cần bàn giao, em đã viết và gửi vào email cho anh. Thời gian qua đã làm phiền anh nhiều. Em thực sự có lỗi với anh... Viễn Trí... câu trả lời của em vẫn là không. Cảm ơn học trưởng đã dành tình cảm cho em. – Gia Hân nói xong liền cúp máy, cô không muốn cho anh chút hy vọng nào hết. Chỉ như vậy, Viễn Trí mới có thể tiếp tục một mối tình khác được.

Viễn Trí nhìn ống nghe hồi lâu. Thì ra, trên đời này, có những thứ có cố cũng không thể cưỡng cầu. Đang chìm trong suy nghĩ thì có tiếng Mặc Giang gọi anh về thực tại:

- Anh Viễn Trí, em đến chào tạm biệt – Cô không chịu nổi nữa rồi, người đàn ông này, thực sự là đòn chí mạng của cô. Cô tưởng, cô có thể làm mọi thứ về anh, nhưng khoảnh khắc cô làm tổn thương Gia Hân, Mặc Giang hiểu, cô không yêu anh như cô vẫn nghĩ... Mỉm cười với người đàn ông từng nắm giữ trái tim của mình, Mặc Giang nói tiếp – Hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc của mình.

- Em đi đâu? – Viễn Trí nhú mày, anh không tin người phụ nữ này có thể bỏ anh. Cô luôn bám theo anh, kể từ lần đó. Không hiểu sao, trong lòng anh có chút mất mát.

- Em hy vọng, chúng ta từ sau có thể coi như chưa từng quen biết – Mặc Giang nắm chặt tay, quyết không cho bản thân chút do dự nào hết. Cô biết, nếu để nước mắt rơi xuống, cô sẽ không rời khỏi người đàn ông này được – Em chỉ nhận ra, mình không yêu anh như bản thân vẫn nghĩ thôi. Chúc mừng anh, anh đã thắng ván cược này rồi.

- ...

- Vĩnh biệt anh, Viễn Trí – Mặc Giang bước ra khỏi văn phòng của Viễn Trí, thần thờ trên đường về nhà.

Mặc Giang còn nhớ rõ hôm đó, cả Triệt Hàn và cô đều bắt đầu, nhưng đến khâu quyết định đều không hện mà dừng lại... Họ hiểu, nếu vượt qua ranh giới cuối cùng này, họ sẽ làm tổn thương ai.

Câu trả lời thực ra chỉ có một, vô cùng rõ ràng.

Chỉ không biết có nên khen Gia Hân tới quá đúng lúc không nữa...

Mở máy điện thoại soạn một tin nhắn dài, chuẩn bị ấn gửi, Mặc Giang không để ý đèn xanh cho người đi bộ đã chuyển đỏ từ lúc nào. Một tiếng “kết” vang lên...

Trước chuyến bay 5 phút, Gia Hân nghĩ nên gọi điện cho Triệt Hàn, dù sao, cô cũng từng hứa nếu có đi đâu sẽ nói với anh:

- Triệt Hàn hả? – Gia Hân hít thật sâu, dùng giọng từ tốn nhất để nói với anh.

- Ủ, em... gọi cho anh hả... Thực ra thì anh – Trong đầu Triệt Hàn lúc này là một mảnh hỗn loạn.

- Sáng mai qua nhà mẹ em, em đã điền vào giấy ly hôn cũng đã để lại nhẵn... Suy nghĩ lại, em... đã có tờ ly hôn đó từ ngay ngày đầu khi chúng ta mới cưới. Có lẽ, lúc ấy, em cũng hiểu, anh không thuộc về em... Em chỉ muốn nói... em chúc anh hạnh phúc... dù cô ấy có là ai đi nữa. Mà không, hiện tại em không muốn nói như vậy đâu. Nhưng em tin... một ngày em có thể mỉm cười nói với anh điều đó.

- ... - Triệt Hàn nín thở, anh không tin cô đang nghiêm túc, cô chỉ giận dỗi thôi phải không. Tận sâu trong trái tim mình, anh cảm thấy nhói đau.

- Thôi, em phải đi rồi, chúc anh... mà thôi... chào anh, Triệt Hàn. – Gia Hân kiềm chế tiếng nức nở của mình, nhất quyết dập máy.

Cuối cùng thì Triệt Hàn cũng không níu giữ cô. Anh biết, có giữ lại cũng vô ích. Nếu cô muốn đi đâu đó vài ngày cho khuây khỏa, anh cũng không nên ngăn cản.

Sáng hôm sau, nhìn thấy thư của cô gửi cho anh, Triệt Hàn mới hiểu, cô hoàn toàn không có ý định quay về. Anh điên cuồng tìm kiếm cô, nhưng đã quá muộn...

21. Chương 21

Ba tuần sau, Liêu Ninh, Trung Quốc.

Một người con gái nhỏ bé nằm giữa thảm cỏ đỏ, trên mặt là chiếc mũ rơm che nắng. Đang thư giãn nghỉ trưa liền nghe láo nháo tiếng hỏi

- Excuse me, do you know English?

Gia Hân đang nghỉ trưa yên bình nha, sao lại quấy rầy cô như vậy. Chậm chạp mở mắt, qua khe mũ, hiện lên bóng một người con trai ngoại quốc cao to, giọng Anh Anh đặc biệt trầm bổng.

- I don't, can you ask someone else? (từ giờ tớ sẽ để hội thoại bằng tiếng Việt cho mọi người dễ hiểu nha^^)

- Còn vô cùng ngái ngủ, cô khẳng khái từ chối, hơn nữa, từ trước tới nay cô vốn không thích làm việc với người Anh gốc, chẳng thấy sợ.

- Cô gì ơi, ở đây chỉ có mình tôi và cô thôi, tôi đã đi bộ hơn 2 tiếng rồi mà vẫn không gặp được ai nói tiếng Anh cả, làm ơn đi mà – Anh ngạc nhiên một lúc mới có thể trả lời cô. Cô gái này thật kì lạ, rõ ràng có thể đáp lại vô cùng trôi chảy, đâu phải không hiểu anh nói gì chứ. Kệ đi, ở nơi này, gặp được người biết tiếng là may mắn rồi, anh quyết không tha cho cô đâu.

- Phiên phức muốn chết, anh không thấy tôi đang ngủ hả - Gia Hân tiếp tục cầu nhàu, tâm trạng cô đã vô cùng tồi tệ, muốn ở một mình, lại có người tới hỏi chuyện, hiện tại cô đang kiểm chế hết sức rồi. Nhăn mặt, chiếc mũ của cô lệch ra sau, khiến khuôn mặt cô thoáng ẩn hiện sau vành chiếc mũ rộng.

- Vậy, tôi chờ tới khi cô ngủ xong rồi nói chuyện cũng được – Người con trai kia sáng khoái đáp, không để ý mình bị khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng nhuận kia hút hồn. Anh cảm thấy cô thật thú vị, không như những người khác lúc nhìn thấy anh, người thì trầm trồ như quan sát thú lạ trong sở thú, người lại làm thân quá mức, khiến chính anh cũng không cảm thấy tự nhiên.

Gia Hân không có hứng thú đáp lại với người còn khùng hơn cả mình, anh ta thích chờ thì cứ để anh chờ, cô giờ chỉ có một ý nghĩ muốn ngủ a~.

Lúc cô tỉnh lại, trời đã nhá nhem tối. Nhỏm dậy định về nhà trọ, tim cô suýt nhảy ra ngoài, một bóng đen với hai chấm sáng thấy cô tỉnh liền lấy tay khều khều cô.

Ma!!! Trong lòng Gia Hân hét loạn, ngoài mặt lại không thốt nên lời, chỉ trân trân nhìn cái bóng khổng lồ trước mặt.

- Cô gì ơi, là tôi đây mà, cô dậy rồi hả?

Giọng này, hình như lúc nằm mơ có nghe qua thì phải? Không phải cô mộng sao?

- Anh là thật hả? Ặc, nhầm – Thấy có gì đó không đúng lắm, cô đành hỏi lại – Anh vẫn đợi tôi hả, sao không tìm người khác?

- Tôi thấy ngủ ở đây cũng dễ chịu mà, nên ngủ cùng cô luôn, tôi lạc đường, hơn nữa xung quanh cô thấy vắng vẻ như vậy, làm gì có ai? – Anh nhún nhún vai, cô bắt anh chờ nên phải chịu trách nhiệm cho anh nha.

- Dù sao trời cũng tối rồi, nếu anh muốn tôi có thể dẫn anh về khu dân cư ở gần đây, anh có thể tìm nhà trọ và hướng dẫn viên – Gia Hân áy náy nói, thôi được, lần này là cô sai.

- Vậy cũng tốt – Nhìn cô không có vẻ gì là dân địa phương, anh đoán cô sẽ dẫn anh về gần nơi cô trọ, như thế là ngày ngày có cơ hội gặp lại cô rồi – Nói chuyện đã lâu mà không biết tên để cảm ơn, ngại quá.

- Tôi tên Trương Gia Hân, tên tiếng anh là Hana, anh muốn gọi tôi như thế nào cũng được – Gia Hân nhàn nhạt đáp.

- Tôi là Jayden, vô cùng hân hạnh được làm quen. Vậy tôi gọi cô là Hana nhé, tên đẹp lắm. – Thấy cô như không có hứng thú nói chuyện, anh liền hỏi tiếp – Cô đang đi nghỉ hay là người bản địa vậy?

- Tôi đang đi nghỉ thôi

- Trùng hợp vậy, tôi đang trong “gap year” nên đi du lịch nè – Anh cười – Cô định ở đây tới bao giờ?

- Tôi cũng rõ, chưa định kế hoạch gì hết – Dù sao đường về nhà cũng còn dài, trò chuyện với anh không phải là ý tồi.

- Tôi cũng thế, hay chúng ta đi cùng nhau nha – Anh hào hứng – Dù sao tôi cũng lạ văn hóa, có cô đi chung sẽ vui hơn nhiều.

- Ừm, cái này, để tôi suy nghĩ thêm chút được không? – Gia Hân định giành thời gian để suy nghĩ thấu đáo, giờ lại thêm một người, có phần khó nghĩ. Hơn nữa, anh và cô cũng không có quen biết gì.

Thấy bản thân có vẻ đường đột, anh cũng không ép cô nữa, liền nói sang chuyện khác. Anh kể cho cô về những vùng đất mình đã đi qua, chuyện mình gặp phải, cô luôn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn chen vài lời bình phẩm hóm hỉnh. Hai người sắp tới nơi, bỗng từ đâu xuất hiện vài người đàn ông to con trước mặt:

- Hi, chào cô em, cô em xinh đẹp đi đâu thế này?

Mặt Gia Hân vội lạnh đi vài phần, mấy tên chặn đường này đảm bảo không có ý tốt. Jayden tuy không hiểu người đàn ông trước mặt nói gì, nhưng nhìn biểu hiện của Gia Hân cũng có linh cảm không hay, anh tăng thêm vài phần cảnh giác.

- Sao lạnh lùng vậy, cô em? – Gã nhìn thấy độ cảnh giác của hai người tăng cao, càng cảm thấy kích thích – Được thôi, cô em và anh bạn ngoại quốc này muốn qua đường, chịu khó nộp anh ít phí đi. Đi chơi với người tình ngoại quốc thế kia, chắc em cũng dư dả lắm ha.

- Tránh qua một bên, từ đây tới khu dân cư không xa, có làm loạn cũng phải chọn chỗ chứ - Gia Hân bình tĩnh nói, cô cũng ở đây được 4-5 ngày rồi, cũng rành rẽ địa hình, nơi đây đúng là gần với chỗ trọ của cô thật, chỉ gần chạy được, cô có thể trốn thoát. Nhưng còn tên Jayden này. Đúng là cái rủi gặp cái rủi hơn. Cô cũng không muốn để anh lại đây. Cứ liệu đã, tính tiếp.

Tên cướp như bị câu trả lời của Gia Hân tát vào mặt, cô dám ám chỉ hấn ngu sao, hấn đã làm cướp đường thâm niên 30 năm trong nghề rồi đó! Giận dữ trước lời của Gia Hân, hấn bất ngờ giơ tay định giáng cô một cái tát trời đánh. Không kịp né, cô chỉ còn cách rụt vai lại, giảm độ tiếp xúc của bản thân và cú tát đến mức tối thiểu. Một khắc mở mắt, liền thấy bàn tay ấy bị chặn giữa không trung.

- Không được đánh phụ nữ, càng không được phép động vào cô ấy – Jayden không thể nói tiếng bản địa, lúc này chỉ có thể nói tiếng anh, vô tình kích động những gã còn lại, hấn tưởng anh định đánh tên kia, liền giơ cây gậy chuẩn bị sẵn phang xuống.

- Jayden! – Lúc Gia Hân nhìn thấy quá muộn, cô chỉ có thể thét lên cảnh báo anh, nhưng vẫn không kịp, cú đánh khiến anh ngã ngửa mất một lúc.

Anh lao lên chặn mấy tên còn lại, kẻ cầm gậy kẻ đang giương dao lên, rồi quay lại nói với cô, chưa bao giờ anh cảm thấy may mắn mấy tên kia không biết tiếng anh đến thế:

- Tôi sẽ giữ chúng lại. Cô đi báo người khác tới cứu. Mau!

- Nhưng...anh – Gia Hân do dự.

- Tôi không sao, nếu giờ không có người về báo, sẽ còn nguy hiểm nữa. Nhanh lên

Lúc Gia Hân quay lại, mặt Jayden đã bầm dập không ít, chỉ có điều, lúc nhìn thấy cô anh cười vô cùng rạng rỡ, nói:

- Cô không sao, vậy là tốt rồi – Nói xong không hiểu vì bị đánh nhiều quá hay sợ quá, anh liền ngất đi.

Sau lần đó, Jayden rất hạnh phúc vì anh có người bạn đồng hành mới.

Cô quyết định dừng chân, anh cũng tạm gác “năm tạm gác” (gap year) của anh lại, tâm tâm niệm niệm ở cùng cô.

Ngày đầu năm đầu tiên cạnh nhau, nơi đất khách quê người, họ chia sẻ nụ hôn đầu tiên cùng nhau. Chính thức trở thành bạn trai bạn gái từ đó.

Hôm đó, anh tỏ tình, trời lâm thâm mưa, tập tành cả tháng mới có thể tỏ tình bằng ngôn ngữ của cô:

- Tôi thà làm một hồn ma, ở bên em như một linh hồn vất vưởng, hơn là lên thiên đàng mà không có em.

Cô nghe xong, vô cùng bình tĩnh, nhận xét một câu:

- Ý anh là số em chết đi chỉ có thể xuống địa ngục?

Anh ngớ người, không biết mình đã nói sai chỗ nào, thì cô thì thảo với anh một câu:

- Nghĩa là, dù có xuống địa ngục em cũng kéo anh theo cùng – Gia Hân tỉnh nghịch nhìn anh, người con trai này đôi khi thật ngớ ngẩn, đến mức cô thực sự không dám từ chối anh nữa.

Dù ở cùng anh cô vẫn thấy trống rỗng, nhưng ít nhất, anh mang lại cho cuộc đời cô hơi ấm.

Chỉ là, không hiểu sao giữa cô và anh luôn có một khoảng cách vô cùng gần, mà cũng vô cùng xa. Đôi khi, anh hỏi về gia đình cô, về cuộc sống của cô trước đây, cô đều cười rồi chuyển qua chuyện khác.

Lúc đầu, anh cũng không bận tâm, nhưng linh cảm trong anh ngày càng lớn...

Một ngày đẹp trời, giữa sân trường đại học Hokkaido, một màn tỏ tình và hoa vô cùng lãng mạn, nam chính hoàn toàn không kém cực phẩm nam nhân chút nào. Chỉ có điều, nữ chính xin hãy cho cô thêm thời gian.

Tối đó, cô kể với Jayden về cuộc đời mình, trừ truyện trọng sinh, còn lại đều kể, chuyện kiếp này.

- Em nói đúng, anh có cảm giác người con trai đó lúc đầu không thích em, chỉ muốn trả ơn em thôi – Jayden lặng lẽ nói – chính vì vậy anh ta mới có thể tuyên bố lời ràng buộc em dễ dàng như thế.

- ...

- Nhưng sau hai năm, anh cũng không rõ tình cảm của anh ta nữa.

- Không thể nào, anh ta còn làm ra chuyện như vậy – Gia Hân phản đối

- Anh không biết em trước đây thế nào, nhưng người con gái trước mặt anh, thực sự vô cùng khả ái, đáng yêu. Em luôn quan tâm chăm sóc tới người khác. Nhiều lúc là cố chấp. Mọi người đều thấy hành động của em vô cùng khó hiểu.

- ... - Cô không ngờ Jayden lại hiểu cô tới vậy, Gia Hân chỉ lặng im nghe anh nói.

- Em còn nhớ, ngày đầu chúng ta gặp nhau, lúc chạy đi gọi người tới, em có biết, đầu gối cùng tay của em đều chảy máu không, cả đầu em cũng u lên một cục. Câu đầu tiên em thốt lên với anh là “Đồ ngốc, không tự lượng sức mình, sao lúc nào cũng như vậy?”

- ... - Gia Hân bàng hoàng, cô không hề biết bản thân mình đã nói như vậy.

- Gia Hân à, lúc đó em nhìn thấy ai?

- Em, không phải, chỉ là...

- Em có biết, hàng đêm nằm cạnh anh, em vẫn khóc gọi tên “Triệt Hàn” không? – Jayden đau lòng nhìn cô, anh vốn biết mình chỉ là người thay thế.

- Em...

- Anh đã đặt vé về nước. Nếu em nguyện ý theo anh, thu dọn đồ đạc, mai về ra mắt gia đình cùng anh – Jayden trầm trầm nói, khuôn mặt của anh lúc này không rõ là vui hay buồn nữa – Thôi, em đi nghỉ đi, mai trả lời anh.

Jayden quay đi, thầm nghĩ trong lòng “Gia Hân à, em coi anh là người thay thế, nên vĩnh viễn anh không nói cho em biết, anh ta yêu em, nếu không sẽ không vì thế mà buồn phiền, không vì thế mà chỉ cần vài tấm hình đã đủ để anh ta cảm thấy bất an. Anh ta là điên cuồng yêu em, chính anh ta cũng không biết, không dám thừa nhận, sợ em không yêu anh ta. Anh ta sợ nếu biết em không còn yêu anh ta nữa, liền không thể trụ nổi mà gục ngã nên mới làm ra chuyện ngu ngốc như thế, chỉ để gây sự chú ý của em.”

Gia Hân không ngủ cả tối đó.

Sáng hôm sau, khi cô xuống nhà, đã thấy đồ ăn sáng Jayden làm. Hai năm sống cùng nhau, đều là cô làm đồ ăn sáng, nên nhìn một bàn đầy đồ ăn, Gia Hân không khỏi ngạc nhiên. Trên bàn, một bức thư ngay ngắn đặt trên đĩa:

“Gia Hân,

Anh đi đây. Cảm ơn em về quãng thời gian vừa rồi. Anh thực sự vô cùng hạnh phúc.

Nhớ ăn uống đầy đủ, đừng làm việc quá sức.

Tạm biệt em, có duyên sẽ gặp lại,

Jayden,

P/S: Bữa sáng này đảm bảo sẽ làm em hối tiếc cả cuộc đời về quyết định của mình >:))))))”

Gia Hân lặng lẽ khóc, thì ra trong lòng cô đã sớm có câu trả lời. Jayden cũng đã rõ. Anh luôn là người hiểu cô nhất, còn hơn cả chính bản thân cô nữa.

Nếu hôm qua cô chọn anh, cô đã hỏi giờ chuyển bay, cũng như anh ở đâu.

Mà cô, trừ bỏ việc anh nói giọng Anh Anh, đi bụi qua rất nhiều nước, ở lại cùng cô nơi này, mọi thứ đều không rõ.

Cảm ơn anh, Jayden. Cũng vô cùng xin lỗi anh.

Jayden nói đúng, bữa ăn hôm đó, thực sự vô cùng ngọt ngào, nhưng dư vị để lại, có chút đắng, có chút chua. Một người đàn ông nữa lại rời bỏ cuộc đời cô.

22. Chương 22

Đặt va li xuống sân bay, Gia Hân hít căng một ngực không khí xung quanh. Lúc chưa tới, trái tim cô như đánh lô tô, đến nơi rồi, cảm giác lo sợ kia cũng dần mất đi. Một lần nữa quay về quê hương, chưa bao giờ Gia Hân cảm thấy thoải mái như lúc này.

Thì ra, quen thuộc là thứ xúc cảm vô cùng dễ chịu.

Cho mình hai tuần để bước về chốn cũ, tạm quên đi công việc, tạm quên đi Jayden, hiện tại cô muốn ôm mẹ hơn bao giờ hết. Vượt qua cả cảm giác sợ hãi ngẫu nhiên gặp lại ai đó.

Nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ, xoay một vòng, tiếng tách báo hiệu ổ khóa mở vang lên. Không hiểu sao Gia Hân cảm thấy vô cùng ấm áp. Đường như dù bao lâu trôi qua, căn nhà này, cánh cửa này vẫn đợi cô. Mẹ cô vẫn luôn đợi cô trở về. Khóe mắt ẩm ẩm, cô thực sự cảm thấy hối hận trước đây đi mất cũng không nói trước với bà một câu.

Mẹ à, con đã về rồi đây!

Mở cửa chào lớn, cuối cùng chỉ thấy nhà trống.

Cũng không trách được, vì cô về đột ngột, chưa nói đã vội về, mẹ cô không có nhà cũng phải. Ngược lại, cô còn thấy vui vui, vì như vậy bà không sống quanh quệ một mình quá nhiều. Cô đã làm đứa con bất hiếu rồi.

Vỗ mạnh vào má, Gia Hân như muốn ngăn toàn bộ dòng cảm xúc tiêu cực của bản thân.

Lúc mẹ cô ra ngoài, hẳn đã chuyển qua chế độ nhấn tin thoại, nên tiếng nhấn thoại liền vang lên: “Thím Trương à, chuyện hôm trước hai chúng ta nói với nhau ý, cháu tôi năm nay 16 tuổi, tuần sau thi học kì xong, chúng ta hẹn ngày đi”.

Tức thì, Gia Hân thấy mồ hôi lạnh lan khắp toàn thân. Tuần trước lúc gọi về, mẹ cô có nhắc nhở chuyện ổn định... Mẹ cô, không phải là... Không được, bà tái giá sẽ thành tảo hôn, mà cô, nếu có đi xem mắt cũng không thể trẻ như vậy chứ. Cháu người ta mới 16 thôi mà, mẹ mai mối cho cô, cô sẽ phạm tội, phạm tội đó. 16 tuổi, còn chưa đủ tuổi kết hôn mà. Mắt cô nhất thời không chính được tiêu cự, Gia Hân lao đảo bước đến máy ghi tin thoại, xác nhận một lần nữa, không phải tai cô nghe nhầm 36 thành 16, cô lập tức lấy tay vuốt trán. Lần này phải nghiêm túc thuyết phục mẹ mình, dù cô có cả đời ế cũng không thể đối quá làm càn được. Muốn mẹ cô đồng ý cân nhắc cũng cần hồi lộ nữa. Ngạc nhiên bản thân quá bài bản trong việc thuyết phục mẹ mình rồi mỉm cười nhớ lại chuyện xem mắt trước kia, cô chợt nhận ra, mình đã về nhà.

Sau 2 năm, lần đầu tiên Gia Hân trở lại.

Cô quyết định sẽ tạo bất ngờ đến cùng cho mẹ mình. Thay bộ quần áo màu hồng ngọt ngĩnh có in hình chú mèo kitty to đùng, cô vui vẻ ra ngoài mua đồ. Sống cùng người Nhật lâu, liền bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ trẻ trung của họ, cô cũng thấy mấy đồ này hoàn toàn bình thường. Chỉ đến lúc nhận được ngày càng nhiều ánh mắt vô tình bị hút bởi màu hồng chói bắt mắt, má cô mới hơi ửng đỏ lên. Nhưng rất nhanh, Gia Hân lấy lại bình tĩnh, phớt lờ ánh mắt của những người qua đường.

Trong hai năm vừa rồi, cuộc sống nơi đất khách khiến cô trưởng thành lên rất nhiều. Tự lập ở nơi mình sinh ra và lớn lên khác nhiều lắm với tự trang trải nơi xa xứ. Văn hóa khác, tập tục khác, Gia Hân tự làm quen lại từ đầu. Ngã không ít, nhưng mỗi lần đứng dậy, cô như chai sạn thêm chút xíu, để dễ dàng tiếp nhận lần thất bại khác. Qua 2 năm, dù không công nhận, nhưng ánh mắt đố dèn của mọi người không còn làm cô bối rối lo sợ như trước nữa.

Oan gia ngõ hẹp, người cô gặp đầu tiên khi trở lại không phải mẹ, mà là Tiểu Yến, tất nhiên, đi chợ cùng chồng là Tiêu Thanh.

- Chị! Chị Gia Hân có phải không?

- Chào em, dạo này xinh hẳn ra nhé, em không gọi lại chị cũng không nhận ra nữa hì – Tia bối rối rất nhanh xẹt qua đáy mắt Gia Hân, cô khéo léo cười đáp lại Tiểu Yến, tỉ mỉ che dấu sự lúng túng của bản thân.

- Chị vẫn như xưa, mới vậy đã nhận ra em rồi – Tiểu Yến hơi ngạc nhiên, rồi buồn buồn nói tiếp - mà chị đi hơn hai năm không nói không rằng, làm mọi người một phen náo loạn...

- Chị xin lỗi nha, lúc đầu chị định đi đâu đó vài tháng rồi quay lại. Nhưng chuyện này chuyện kia, cuối cùng thành ở dài hạn. Cũng chưa có gì chắc chắn nên vẫn im lặng thôi. Để mọi người phải lo lắng nhiều rồi – Thấy vẻ rầu rầu của Tiểu Yến, Gia Hân cũng không đành giương lên mặt nạ giả tạo của bản thân. Cô vốn luôn có cảm tình tốt với cô bé này – Hôm nay em đi chợ một mình hả?

- Không ạ, em đi cùng anh Thanh, anh ý đang cất đồ, nên em đứng chờ ở đây... Mà...ừm...thực ra, náo loạn là vì Triệt Hàn, một thời gian sau khi chị đi, anh như nổi điên, lục tung thành phố lên kiểm chị - Nhưng một chút, Tiểu Yến nói tiếp – Chị à, em ủng hộ chị, Triệt Hàn làm vậy là quá sai luôn... Nhưng nhìn anh ý như vậy, không hiểu sao em thấy tội tội...

- ... - Gia Hân im lặng. Lần trước anh cũng vậy, cũng đến tìm cô, nhưng kết quả thế nào, cô còn không rõ sao? Hai lần đã là quá đủ.

- Gia Hân! Về hồi nào vậy? – Tiếng Tiêu Thanh vang lên sau lưng hai người.

- Tiêu Thanh. Tôi mới về sáng nay. Anh đến rồi tôi cũng xin phép không làm phiền hai người nữa.

- Không phiền không phiền. Rảnh không? Chúng ta nói chuyện chút đi. Lâu ngày chưa gặp mà – Tiêu Thanh cười cười, quyết tâm lờ đi thái độ hờ hợt của Gia Hân với anh.

- Thực ra, tôi cũng đang có chút chuyện – Gia Hân kiên trì phát ra tín hiệu từ chối tiếp xúc.

- Không rảnh sao, vậy ba chúng ta vào quán cà phê đối diện, nói chuyện nhanh rồi đi! – Không để Gia Hân tiếp tục khước từ. Tiêu Thanh một tay ôm lấy Tiểu Yến, một tay kéo Gia Hân về phía quán cà phê gần đó.

Gia Hân cảm thấy hành động này của Tiêu Thanh vô cùng giống người nào đó, vô thức bước theo. Thật không hổ danh họ là bạn thân của nhau.

- Gia Hân, thực sự xin lỗi! – Tiêu Thanh đột ngột cúi người xin lỗi Gia Hân trong quán khiến cô bất ngờ, có phần không biết phản ứng sao cho phải.

- Anh Tiêu, có gì từ từ nói, không cần làm vậy – Lấy lại bình tĩnh, Gia Hân hỏi lại Tiêu Thanh – tôi cũng không nhớ anh làm gì sai cả, nếu có gì, chuyện to coi là nhỏ, chuyện nhỏ như không có, được không?

- Chuyện giữa hai người như vậy, lỗi ở anh. Nếu không nhiều lời nói chuyện linh tinh, cô và cậu ấy cũng không có ngày hôm nay – Tiêu Thanh buồn buồn nói rồi kể lại chuyện lúc trước cho Gia Hân.

Nghe xong, cô trầm mặc một hồi rồi chậm chạp nói:

- Chuyện của tôi và anh ấy, là khúc mắc giữa hai tụi em, chuyện của anh chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi. Anh cũng không cần xin lỗi gì hết.

- Chuyện này...

- Lúc đó anh đâu có súng vào đầu, ép Triệt Hàn phải ngoại tình với người khác?

- Gia Hân, dù sao thì, chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của Triệt Hàn.

- Có làm gì đi nữa, chuyện đã xảy ra, cũng không thể thay đổi. Anh Tiêu, tôi nghĩ anh cũng hiểu điều này
- Gia Hân có phần lạnh lùng hơn, nhắc tới chuyện giữa cô và người đàn ông kia.

- ... Gia Hân, cô thực sự không có chút cảm xúc nào nữa sao?

- Tôi còn chuyện phải làm, xin phép được đi trước.

- Cô luôn lạnh lùng như vậy, tuyệt tình như vậy, mãi không mở tim mình ra. Không chịu hiểu người khác, càng không muốn họ hiểu mình. Cô có tư cách giữ trái tim của người khác sao? Tôi cũng không rõ tại sao tới giờ tên ngốc kia còn tình cảm với cô nữa! – Thất vọng trước phản ứng của Gia Hân, Tiêu Thanh trở nên căng thẳng, liền bị thiết liên chương của Tiểu Yến dưới chân bàn phóng tới.

Câu hỏi của Tiêu Thanh, từng chữ như mỗi hồi chuông, đánh mạnh vào tim Gia Hân. Mười đầu ngón tay cô cắn sâu vào da thịt, kéo lý trí trở lại, nhắc nhở cô phải duy trì mặt nạ thờ ơ ngàn năm không đổi của mình.

Cô lạnh lùng đứng lên, quay sang mỉm cười chào tạm biệt Tiểu Yến rồi nhanh chóng rời khỏi quán.

Hít một hơi trấn tĩnh, cô nhận ra bản thân có bao nhiêu yếu đuối trước người đàn ông kia. Có mang lên ngàn lớp mặt nạ, chỉ cần hai chữ Triệt Hân được xướng lên, lớp nguy trang của cô liền bị lung lay. Rốt cuộc tới khi nào cô mới quên được anh?

Không thể xóa đi cũng không thể tiếp tục.

Nếu lúc này là Jayden, anh sẽ làm mặt dăm chiêu chọc cô: “Chắc chắn kiếp trước em vẫn còn thiếu nợ anh ta đây mà”

Tưởng tượng khuôn mặt suy luận bất chước Sherlock của Jayden, Gia Hân không nhịn được kéo môi. Anh tốt với cô như vậy, mà trái tim cô thật không biết điều. Lấy lại chút tinh thần, Gia Hân đi một lượt khác chợ, chọn mua mấy món định chuẩn bị từ trước. Hai năm này, cô thường xuyên cùng Jayden đi khắp Nhật Bản, trù nghệ nấu ăn cũng tăng lên không ít. Món Nhật thoát nhìn đơn giản nhưng hương vị lại vô cùng tinh tế, dư vị tỉ mỉ đọng lại đầu lưỡi làm người ta ấn tượng mãi không quên. Giống những con người cô gặp từ lúc đặt chân tới xứ sở này vậy. Vô cùng ấm áp, nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim, từng bước chiếm được thiện cảm của cô.

Mùa đông lạnh như vậy, ăn gì nóng là tốt nhất. Ăn mì nabeyaki là ổn nhất. Vừa ấm bụng lại được thưởng thức những đồ ngon nhất của mùa đông. Khâu quan trọng nhất là chế nước dùng. Mua rong biển, cá khô cùng sườn và nấm về chế nước, vừa đun vừa hớt bọt cho nước vẫn giữ được màu trong, mà vị vẫn đậm đà. Thêm sườn vào nước dùng là bí quyết cô học được của bác đầu bếp già cạnh nhà. Bình thường mì nabeyaki, để tiết kiệm thời gian, mọi người hay nấu nước dùng chế sẵn. Nhưng để nước ngọt tự nhiên cùng vị mà không cần mì chính hay đường, tự nấu từ nước sườn vẫn là tốt nhất. Sườn cũng phải lọc mỡ nếu có, tránh váng mỡ nhiều nhất có thể. Nhiều người thích bỏ nước đầu đun sườn vì nếu không cẩn thận, nước dùng dễ bị đục, nhưng thực ra, chịu khó đứng canh nước lúc đầu, vị nước dùng sẽ sâu hơn, thanh hơn nhiều so với nước đun lần hai. Chế xong nước dùng cơ bản, thay muối bằng xì dầu rồi thêm mirin là có nước dùng cho mì. Các nguyên liệu còn lại chỉ cần chế biến qua, rồi cùng mì cho vào đun với nước dùng. Lúc gần chín, cho thêm một quả trứng bên trên cùng rau thơm. Mì được dùng ngay sau khi bắc xuống bếp, ăn kèm với tempura tôm hoặc rau củ.

Vừa chuẩn bị, Gia Hân vừa khẽ ngân nga hát trong bếp, bỏ qua tiếng mở cửa lạch cạch bên ngoài.

23. Chương 23

Cảm thấy có ánh nhìn từ phía sau, Gia Hân vui mừng quay lại, lời chào mẹ trong miệng sắp bật ra thì tiếng cạch nhanh hơn vang lên. Đối diện với người trước mặt, cô ngạc nhiên tới mức quên việc nắm chặt muống canh trên tay.

Triệt Hàn!!!

Người kia nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên không kém, sau đó sự bất ngờ dần lắng xuống, ánh mắt anh chất chứa tia phức tạp, tay xiết chặt bịch đồ trên tay.

Người ta thường nói, ghét của nào trời trao của ấy. Quả nhiên, nhưng cô càng không ngờ, mới ngày đầu tiên về nơi này, cô lại gặp anh, ở nơi mà cô ngỡ chỉ thuộc về mình cô. Nơi cô nghĩ bản thân sẽ an toàn trước sự hiện diện của người đàn ông tên Triệt Hàn kia.

Cô đã quá nhảm, gặp lại anh ở đây, cảm giác khó chịu nhức nhối lại trào lên. Vết thương anh để lại 2 năm trước vẫn còn, hình ảnh anh in trong đáy mắt cô làm chúng như sống lại, mãnh liệt, gào thét. Tới mức lý trí của cô bỗng chốc trở nên nhạy bén, toàn bộ phòng bị được kéo cao, khuôn mặt lạnh lạnh của cô không mất nhiều thời gian để hiện lên

- Anh làm gì ở đây? – Lấy giọng lạnh lùng nhất hỏi người đối diện, nhưng anh như muốn trả lời bằng im lặng.

- ...

- Triệt Hàn, cháu cứ để đồ ở đó, cô vào làm luôn đây – Giọng mẹ cô từ ngoài vọng vào, phá đi bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

- ...

- Ủa, Gia Hân, con về hồi nào vậy? Con quỷ này, mày về mà không báo mẹ một tiếng hả - Trương Ngọc vừa vào bếp thấy con ngạc nhiên tốt độ - Về rồi sao không nghỉ ngơi còn vào bếp làm gì?... À, Triệt Hàn giúp mẹ xách đồ, con không ngại thì mời cậu ấy ở lại cùng ăn luôn.

- Con không ngại, nhưng cảm thấy vô cùng khó chịu. Cảm phiền anh, tôi không tiếp anh được, cũng chỉ nấu đồ cho hai người – Ý tứ đuổi khách vô cùng rõ ràng trong lời nói của cô, không cho Triệt Hàn bất cứ lý do nào ở lại.

- Gia Hân, con...

- Cháu cũng có chút việc ở công ty, cô Trương, cháu xin phép về trước ạ. Gia Hân... anh về trước – Triệt Hàn ngập ngừng nói, giọng lộ ra vẻ buồn buồn không che giấu.

- Dừng lại đã! – Lúc Triệt Hàn quay đi, Gia Hân lạnh lùng lên tiếng.

- ...

- Anh Triệt, chúng ta đã không còn quan hệ, anh cũng nên gọi tôi là cô Trương. Làm bộ thân thiết với người lạ không phải là thói quen của tôi – giọng cô tàn khốc cực điểm, nhất quyết không cho anh một cơ hội quay lại.

- ... Anh hiểu rồi – Triệt Hàn vừa nói vừa quay đi, rốt cuộc mặt anh biểu hiện thế nào, Gia Hân cũng không rõ. Mà cô, cũng không muốn quan tâm quá nhiều như vậy. Để hoàn toàn gạt bỏ anh khỏi cuộc sống của cô, đây là cách duy nhất.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, che lấp bóng lưng của Triệt Hàn. Gia Hân trút ra một tia thở phào nhẹ nhõm.

- Aizzz, con bé này, nếu đã để ý như vậy, sao còn tuyệt tình như thế hả? – Trương Ngọc không nén nổi cảm thán.

- Mẹ à, mẹ đã từng nói với con, mẹ không muốn con giống mẹ. Quay lại với một người từng phản bội con, mẹ à, con... - Gia Hân bối rối nhìn mẹ, không phải bà cũng từng rất đau khổ đó sao?

- Mẹ hiểu rồi...nếu con đã quyết định như vậy, mẹ cũng không gặp Triệt Hàn nữa – Thoáng trầm ngâm, Trương Ngọc gật đầu trả lời – Hai năm vừa rồi thế nào, đi cũng không nói cho mẹ một tiếng, cô vô tâm vừa thôi chứ.

- Con xin lỗi mẹ, đã đi đột ngột như vậy - Gia Hân nói, rất nhanh chôn chuyện vừa rồi xuống – Mà giờ con về rồi, mẹ không vui sao – Cô vừa nói vừa cười cười lấy lòng mẹ.

- Còn nấu cho mẹ nữa cơ à, để xem tài nghệ của cô tiến bộ tới đâu rồi? – Trương Ngọc cũng cười với cô, đứa con gái này của bà, vất vả nhiều rồi.

Hai năm, hay dài hơn nữa, có những tình thương vẫn mãi không đổi. Đó là điều chắc chắn. Không cần ôm nhau thắm thiết, không cần khóc lóc, đôi khi, chỉ cần gần nhau đủ để nhìn thấy nụ cười của người kia là được. Một nụ cười đó, có giá trị hơn hàng trăm cái ôm, hàng ngàn giọt nước mắt.

Khỏi cần nói, tối hôm đó Gia Hân cũng tường tận cuộc hẹn mai mối với “cháu” kém cô cả thập kỉ kia. Trong hai năm cô đi xa, mẹ cô cũng bắt đầu phát triển sở thích của bà. Hiện tại, bà đang là người mai mối số một thành phố B này. Bà chỉ than thở một điều, thầy hay không dạy được con khôn, con bà lại vô cùng hăm hiu trong chuyện tình ái.

Hôm sau, thấy con gái ở nhà quá dỗi rảnh rồi, Trương Ngọc liền điều động cô tới tìm hiểu nơi bà sắp xếp cuộc hẹn ra mắt kế tiếp. Công việc mai mối không chỉ sắp xếp tên người theo sự phù hợp về sở thích, mà quan trọng hơn, tạo cho hai người có thể cởi mở hơn. Không gian hẹn hò là điều cực kì cần thiết. Bầu không khí lãng mạn cùng thoải mái sẽ khiến hai người cũng thả lỏng hơn, làm nên thành công cho cuộc xem mắt. Thực đơn cũng là điều không thể bỏ qua. Thì ra làm mai mối cũng không hề đơn giản. Suốt hai năm qua, mẹ cô đã mai mối hơn 200 đôi thành công thực sự là một kì tích. Nghe Trương Ngọc dặn dò hồi lâu, Gia Hân thấy có chút choáng váng trước lượng kiến thức khổng lồ, liền lấy giấy bút ghi lại một danh sách việc dài cần kiểm tra cẩn thận.

Thảo luận hơn nửa tiếng với nhà hàng về thực đơn của cặp đôi sắp tới, cuối cùng Gia Hân cũng có thể tạm hài lòng về kết quả của mình. Hai người sắp tới đều đã đi làm, một người từng sống ở châu Âu, còn một người vô cùng thích nghiên cứu về ẩm thực châu Âu nên không khó để chọn nhà hàng. Nhưng hai người lại có khẩu vị vô cùng khắt khe, việc chọn món tuyệt đối không thể qua loa. Sau một hồi thảo luận với quản lý, cuối cùng hai người cũng thống nhất được thực đơn gồm 3 món. Món khai vị cho hai người là sò điệp Orkley và mì ravioli nhân sốt cà chua dùng kèm nước sốt, món chính gồm cá tráp Scotland và bít tết Angus, món tráng miệng là soufflé cổ điển và chocolate mousse. Tất cả đều được sắp xếp trước cho từng người, theo sở thích và khẩu vị của họ. Đây là một trong những điểm đặc biệt trong dịch vụ mai mối của mẹ cô. Từng cuộc hẹn đều được lên kế hoạch một cách kĩ lưỡng, cùng với nhiều hoạt động khác nhau để hai người có thể tìm hiểu tường tận về đối phương. Vì thế nên trong vòng hai năm, trường hợp thất bại là vô cùng hiếm. Mẹ cô nói, có lẽ cũng nhờ cuộc hôn nhân không thành công của bà và cô mà bà có nhiều kinh nghiệm, nhìn người thấu đáo hơn.

Dù thế nào, cô cũng mừng cho bà, hai năm vừa rồi, cô luôn sợ bà cô đơn ở nhà. Trước đây, cuộc sống của bà luôn chỉ xoay quanh hai chữ Lưu Khiết, xoay quanh gã đàn ông vô tình kia. Hiện tại, thấy bà hoàn toàn thoát khỏi bóng ma ấy, còn gây dựng được cuộc sống riêng, Gia Hân cũng an tâm phần nào.

- Ui da!

Mãi suy nghĩ, Gia Hân không cẩn thận va phải người đàn ông đi tới từ phía đối diện. Bộ vest xám cùng chiếc áo sơ mi trắng của anh ta giờ đang loang lổ màu cà phê, cú va chạm không mạnh, nhưng tiếng hét, có lẽ là từ độ nóng của cốc cà phê vừa đổ lên người anh ta.

- Chết, thật xin lỗi, anh có làm sao không? – Gia Hân vội xin lỗi, cà phê còn rất nóng, chỗ da vừa bị đổ liền hiện lên màu ửng đỏ. Cô lục trong túi xách chiếc khăn tay của mình vội vàng đưa cho người con trai đối diện – Anh lấy tạm, tiền giặt ủi hoặc mua đồ mới tôi sẽ gửi trả đầy đủ.

- Không kịp rồi! – Người kia nhướng mày nhìn cô một lúc – Cô đi theo tôi!

- Anh cần gì cơ?

- Cô đã va vào tôi phải chịu trách nhiệm. Tôi cần cô! – Không để Gia Hân có cơ hội phản đối, anh ta liền cầm tay cô kéo đi.

24. Chương 24

Anh gì à, tôi biết là mình phải chịu trách nhiệm, nhưng...

- Cô gây chuyện rồi, cũng phải giải quyết chứ - Không cho Gia Hân bắt cứ quyền từ chối nào, người đàn ông kia tiếp tục kéo cô đi - Chờ tôi!

- Ừm, cái này...

- Thế này thì sao? Mà thử mới biết vừa hay không chứ?

- Anh kéo tôi đi cả nửa ngày chỉ để làm việc nhàm chán này sao?

- Quần áo là do trợ lý tôi chọn, anh ta đang có việc, cô lại là người khiến tôi phải chọn lại quần áo, tôi làm gì sai sao? - Người đàn ông kia lạnh lùng đáp lại, rồi nhanh chóng mở máy điện thoại, ngồi xuống, giọng ra lệnh - Cô có 15 phút, chọn nhanh lên!

“Gã khốn này!” Gia Hân chửi thầm trong bụng. Dù cô có sai đi nữa, thái độ của hắn cũng thật đáng đánh. May mắn là trước đây cô thường xuyên chọn đồ cho Triệt Hàn đi làm, nên việc này cũng không khó khăn gì.

Lướt mắt nhìn quanh cửa hàng, giờ Gia Hân mới nhận thấy cửa hiệu mình đang chọn đồ để biểu tượng A|X (Armani Exchange). Nuốt nước bọt nhìn lại người đàn ông kia, bộ áo trên người anh ta có tới 8,9 phần giống với mẫu man nơ cạnh nam đang mặc. Trời, quần áo trong này đều tính giá hàng ngàn đô nha. Quá quen thuộc phong cách của A|X do Triệt Hàn từng ưa thích nhãn hiệu này, Gia Hân không khó khăn để ước tính giá của bộ áo trên người đàn ông kia. Nhẹ nhàng tiếp cận anh ta lần nữa, bằng thái độ thay đổi 180 độ so với 1 phút trước, Gia Hân chọn giọng nói dễ nghe nhất có thể:

- Anh này, chúng ta có thể qua bên kia không? - Đáng tiếc, nụ cười của Gia Hân chỉ có thể đối lấy ánh nhìn khó chịu từ người kia.

- Tại sao?

- Bên kia đồ cũng đẹp, lại bền nữa, mẫu mã cũng đa dạng, hay chúng ta qua bên kia đi - Thấy anh ta có vẻ khó chịu, Gia Hân đành chỉ bừa qua bên đối diện.

Không ngờ, nhìn theo hướng Gia Hân chỉ, anh ta còn nhướng mày ngạc nhiên hơn, rồi quay lại cười đồng ý với cô:

- Được thôi!

Sang cửa hàng bên cạnh, cô mới hiểu tại sao anh ta nhìn mình với ánh mắt quái lạ. Đồ hiệu Issey Miyake này từ trên trời rơi xuống còn đắt gấp mấy lần A|X. Lần này thì cô thấm rồi. Quay qua nhìn người đàn ông kia tư thế quỵn rũ nhất có thể, Gia Hân còn chưa kịp đề nghị thì người bán hàng đã nhanh nhẩu mời chào:

- Xin mời quý khách xem mẫu này ạ, đây là kiểu mới nhất của năm nay. Tuy mới thành lập từ năm 1970, nhưng trang phục của chúng tôi làm là chất lượng có thể sánh ngang với những hãng có nền tảng lâu đời - Cô gái bán hàng tuôn một tràng, ánh mắt không hề rời khỏi người đàn ông đứng trước mặt cô. Không phải ngẫu nhiên nha, anh ta thực sự vô cùng bắt mắt. Người bán hàng lâu năm như cô chỉ cần dùng mắt cũng có thể ước lượng được, tỉ lệ chân tay mặt của anh ta hoàn toàn rơi vào tỉ lệ vàng - Anh có thể tham khảo mấy mẫu này.

Nhìn theo mắc giá lủng lẳng treo trên cổ áo, mồ hôi trên trán Gia Hân ngày càng nhiều, không phải là lừa đảo tổng tiền trong truyền thuyết đó sao?

Còn người kia liếc thấy vẻ mặt muốn thành hóa thạch của cô gái bên cạnh, theo sau là ánh mắt đầy cảnh giác khóe môi khẽ nhếch lên:

- Cô chọn, tôi trả, không cần lo - Anh ta nhìn nhanh xuống chiếc đồng hồ đeo tay - Nhanh lên, tôi sắp hết thời gian rồi!

- Được rồi, tôi chọn, tôi chọn.

- Cô còn 8 phút. Nhanh lên.

Lướt qua vài mẫu được giới thiệu, không mất nhiều thời gian, Gia Hân nhanh chóng chọn vài kiểu ưng ý cùng giày, cúc cài áo và caravat cùng kiểu.

- Tôi là Trương Gia Hân, anh là... - Vừa chọn nhanh kẹp caravat Gia Hân vừa mở lời, dù sao hai người không nói năng vào chọn quần áo cũng kì.

Đáp lại vẫn là ánh mắt thờ ơ liếc qua đồng quần áo trên tay cô. Không mất tới năm giây, anh ta đỡ lấy bộ đồ, đi thẳng vào phòng thay áo.

- Cũng không tồi. Đồ của tôi, cô có thể gọi số này để trả vào ngày mai – Đẩy đồng đồ dây cà phê cho Gia Hân cùng tấm card có ghi Tình Minh Điền – Tổng giám công ty Thiên Vân, anh ta nhanh chóng quẹt thẻ thanh toán rồi đi.

- Boss em hử, chẹp, có chủ đẹp trai vậy mà mắc bệnh kiêu chảnh, khổ thân em rồi.

- Dạ không ạ.

- Bạn trai sao?

- Càng không ạ.

Gia Hân nhìn xuống đồng quần áo trên tay, dù sao cũng là cô có lỗi, chẳng qua xui xẻo gặp phải người kì lạ như vậy. Đưa đồ qua chỗ giặt ủi, Gia Hân quyết định sẽ tới trả đồ cho anh ta vào sáng hôm sau.

...

Trước mắt Gia Hân là tòa nhà chọc trời cao tới mỗi cổ. Không ngạc nhiên gì, anh ta kiêu ngạo thế kia cơ mà. Hơn nữa cũng ít người cô biết có khả năng chi trả một số tiền lớn như vậy mà mặt không đổi sắc. Chỉ ít là có một người. Xua đi cảm giác ngớ ngẩn vừa nảy sinh, Gia Hân bước vào sảnh lớn.

- Tập đoàn Thiên Vân hân hạnh đón tiếp, chị cần gặp ai ạ? – Nữ tiếp tân ở quầy nở một nụ cười vô cùng công thức với Gia Hân.

- Cho tôi gửi đồ cho người trong tấm card này – Gia Hân cũng không muốn dây dưa nhiều với loại người khó chịu như anh ta, liền đưa túi quần áo cùng tấm thiệp gửi cho cô gái kia.

- Chị, chị gì ơi, chị cần gặp giám đốc của chúng em phải không? – Không ngờ cô gái kia lúc nhìn thấy tên trên tấm thiệp vội vàng nín cô lại.

- Không, tôi chỉ cần gửi quần áo của anh ta thôi – Gia Hân ngạc nhiên, có chuyện gì mà cô gái kia mang vẻ mặt như bắt được quỷ nhân thế kia.

- Chị ơi, giờ em phải trực sảnh, không tiện lên, có gì chị mang lên hộ em nhé ạ - Nữ tiếp tân nhìn cô bằng vẻ mặt vui vẻ chưa từng có, bộ mặt công thức cũng bay biến.

Không đợi Gia Hân đồng ý, cô đã bị đẩy đến trước cửa thang máy.

- Phòng giám đốc ở tầng 18, chị ra khỏi thang máy, rẽ phải, đi thẳng là tới – Nữ tiếp tân cười tới xán lạn, nhanh tay ấn số 18 trên bảng thang máy.

- Em à, chị là người ngoài, sao có thể tùy ý lên cơ quan của em được? – Gia Hân cố khuyên nhủ cô gái kia.

- Không sao, chị à, mà chị cứ từ từ không cần vội đâu – Cô gái kia càng niềm nở nói, cửa thang máy khép lại còn hét với theo – Cố lên nhé chị!

“Đình” tiếng thang máy đóng lại, chậm chậm đưa Gia Hân lên tầng 18, đầu hiện lên đầy dấu chấm hỏi. Công ty này thật kì lạ, từ giám đốc tới nhân viên.

Nữ tiếp tân kia đứng trước thang máy thật lâu, cảm động nhìn theo, thầm nhủ trong bụng: “Cố lên chị ơi! Suốt 5 năm em làm ở đây, chưa bao giờ em và bạn trai được về sớm cả. Gã giám đốc chết tiệt kia không chịu có bạn gái hay người tin hay bất cứ thể loại nào giống thế. Bạn trai em là trợ lý ngày nào cũng bị bóc lột tới gãy khô xác ve. Chị đem đến cuộc đời tốt nhất của em và bạn trai chút ánh sáng đi chị ơi! Em tin chị!”

Thực ra thì sự tin tưởng của nữ tiếp tân kia hoàn toàn có cơ sở. Từ trước tới nay người có thể tên của giám đốc vô cùng ít, con gái thì gần như không có. Hiện tại có người không phải là nam cũng tìm giám đốc không vì lý do công việc, chuyện chưa từng có này thực sự khiến cô tràn trề hy vọng.

Gia Hân gõ lên cánh cửa treo tấm biển “Tình Minh Điền”, tới lần thứ 5 mới có tiếng người vang lên, giọng hơi bực tức “Mời vào”

- Chào anh Tĩnh, tôi tới trả anh quần áo hôm trước tôi làm bẩn – Gia Hân lên tiếng, người kia dường như không nghe thấy vẫn cúi đầu vào đồng tài liệu trước mặt.

- ...

- Không còn gì nữa thì tôi xin phép – Gia Hân đang định bước ra ngoài thì có tiếng vang lên sau lưng.

- Chờ chút!

25. Chương 25

- Cô không định như thế mà đi chứ? – Người đàn ông kia cuối cùng cũng rời mắt được khỏi đồng giấy tờ trước mặt mà lên tiếng.

- Anh còn gì cần nữa, anh Tĩnh?

- Hôm trước cô va vào tôi, làm đổ cà phê lên áo, tôi lại có công chuyện gấp, cần đi luôn nên không tiện nói. Cô là...

- Trương Gia Hân, anh có thể gọi tôi là cô Trương.

- Được, cô Trương, phí mua đồ hôm trước, cô nghĩ nên tính thế nào?

- Cái gì cơ? – Gia Hân có cảm giác tai mình ù đi.

- Lúc đó tôi đoán là cô Trương không mang tiền theo, nên lấy ra ứng trước. Cửa hàng cũng là theo cô giới thiệu, quần áo là cô chọn. Không lẽ cô Trương nghĩ tôi phải trả sao? – Người đàn ông kia nhướn mày hỏi cô.

- Anh!!! – Kiếp trước không biết cô có nợ gì tên này không nữa, biết trước có chết cũng không để cô tiếp tân đó đẩy cô vào thang máy.

- ... - Đáp lại cô là ánh mắt vô cùng thách thức, như thể anh ta là kẻ bề trên đang nhìn cô phía dưới.

- Anh muốn thế nào? – Gia Hân hừ trong bụng một tiếng, đúng là kẻ có tiền, luôn coi mình trên vạn người. Những kẻ như thế này, cô cũng không muốn đối co nhiều, coi như xui xẻo bị chó cắn một miếng thôi.

- Xem cô cũng không phải người có tiền...ạ... - Người đối diện cô lúc này không hề báo trước, ngắt...

- Anh, anh Tĩnh – Gia Hân chạy vội tới, lay lay vai anh ta, đáp lại cô là tiếng rên hừ hừ, trán anh ta cũng lấm tấm mồ hôi, lúc cô khẽ chạm vào bụng, người kia liền cong lại như hình tôm.

“AI ĐÓ MAU GỌI XE CỨU THƯƠNG!!!” Gia Hân kêu lớn.

— — Tôi là đường phân cách một ngày đầy mệt mỏi của Gia Hân—

- Bệnh nhân bị chảy máu dạ dày, làm việc quá độ, không nghỉ đủ giấc, không ăn đủ bữa, trong dịch dạ dày tồn tại nồng độ chất cồn cao, vv...vv – Vị bác sĩ trước mặt Gia Hân tổng kết lại tình hình của người đàn ông đang nằm dài bên cạnh cô – Nói tóm lại, anh ta cần nghỉ ngơi.

- Anh có thể chờ anh ta tỉnh dậy rồi nói lại được không? – Gia Hân lên tiếng hỏi

- Cô không nhớ, yêu cầu của tôi là... - Vị bác sĩ đang định nhắc lại bị Gia Hân ngắt lời.

- Không phải thế, tôi không có liên quan gì tới anh ta hết, nên có gì anh có thể trao đổi trực tiếp với bệnh nhân sau cũng được.

- À... - Vị bác sĩ ồ lên một tiếng, như vỡ lẽ mọi chuyện.

- Dạ vậy xin phép tôi đi trước – Gia Hân thực sự không muốn ở lại với ngôi sao quả tạ này nữa.

- Hai người là yêu nhau, cãi nhau cũng là thường tình, cô có cần phải tuyệt tình thế không? Cô mong bạn trai cô chết mới yên lòng sao? Anh ta uống nhiều rượu như vậy, cô còn không thấy xót hả? – Vị bác sĩ trẻ đột ngột như được thỏa nỗi lòng – Có nhiều lúc anh ta rất muốn làm hòa, nhưng vì sĩ diện bản thân nên mới không mở lời trước được, chắc hẳn phải dằn vặt lắm đấy. Thôi bỏ qua cho anh ấy đi. Tôi sẽ để cho hai người có không gian riêng mà làm hòa.

Vị bác sĩ trẻ kia vô cùng hào phóng đề nghị, để lại Gia Hân dở khóc dở cười trong phòng bệnh.

Chọc chọc người đang nằm trên giường, Gia Hân vô cùng bức xúc kiến nghị:

- Bộ kiếp trước tôi nợ anh hay sao vậy? Anh mà không nằm trên giường bệnh chắc đã ăn đủ dếp của tôi rồi. Hôm đó không hiểu tôi bước xuống giường chân nào lại va phải anh hả? Biết thế này có chết tôi cũng không để cô tiếp tân đó đẩy vào thang máy.

- ...

- Đồ đáng ghét, có đẹp trai cỡ nào, thái độ đó của anh thực sự đòi ăn đập không được mà – Gia Hân hận tới mức không chận anh ta thành trăm mảnh. Người đầu mà gây hết rắc rối này tới rắc rối nọ cho cô.

- ... Thì ra không chỉ keo kiệt, cô còn bạo lực, độc mồm nữa hả - Người nằm trên giường bỗng lên tiếng.

- Anh, anh tỉnh hồi nào vậy? – Gia Hân ngạc nhiên muốn rớt hàm, với một đồng bệnh vừa được chuẩn đoán, hiện tại có thể nói được, quả thật là quái vật.

- Tỉnh vừa đủ - Nói xong Minh Điền lấy tay muốn rút kim chuyền nước.

- Anh định làm gì vậy, bác sĩ kêu anh nghỉ ngơi một tuần mà! – Gia Hân hoảng hốt ngăn lại, liền bị Minh Điền ném một cái nhìn khinh miệt.

- Cô nghĩ ai cũng có thời gian rảnh như mình sao? Mỗi phút của tôi đều được tính bằng hàng vạn đô, cô có thể bù lại cho tôi không?

- Vậy anh hàng vạn của anh có tiêu được nếu mai anh chết không? – Gia Hân hỏi ngược – Dù sao, bác sĩ cũng giao anh cho tôi tới khi anh ta quay lại, đến lúc đó, anh cũng không còn thuộc trách nhiệm của tôi nữa. Muốn đi đâu hay làm đến chết là tùy anh.

- Cô... - Minh Điền cứng họng, lần đầu tiên có cô gái dám trả treo anh lại như vậy, khác hẳn vẻ nhu mì, ít nói lúc đầu.

Hai người chìm vào im lặng trong phòng bệnh.

- Chuyện bộ áo... - Không hiểu sao, Minh Điền muốn trao đổi nhiều hơn với cô gái này. Cứ tưởng cô ta là một quả hồng mềm, nhưng thực ra cô gái này khá thú vị đấy chứ. Không giống với nhiều người con gái khác. Với cô, anh có cảm giác, mình là một người bình thường...

- Cái này tôi cũng đang nghĩ đến – Gia Hân gật gù – Hôm nay tôi là người gọi xe cứu thương, cũng ngồi cùng anh tới đây, bị hiểu lầm là bạn gái anh, làm ảnh hưởng đến thanh danh của tôi. Tổng cộng thiệt hại về cả thời gian lẫn tinh thần của tôi cộng với số tiền hôm trước tôi nghĩ là quá thừa. Nhưng xét tình anh, tôi cũng từ bi lấy rẻ thôi. Tôi hy vọng mình và anh không còn nợ nần gì nữa.

- Cô... - lần đầu tiên có một cô gái cực lực tránh anh ngay từ lần gặp đầu tiên – Hôm đó, việc cô va phải tôi, làm tôi tới chậm mất cuộc thương thuyết quan trọng. Công ty của tôi phải nhượng lại 0.1% của hợp đồng mới. Cô trông vậy có thể trả chứ?

- 0.1% thì sao? Anh nghĩ tôi nghèo tới mức không thể đền bù được 1% của anh hả. Được thôi, tôi trả!

- 0.1% của \$30,000,000. Cô có thể trả tôi vào sáng mai. Tôi không phiền, dù sao cũng cần thời gian để ra ngân hàng rút tiền – Minh Điền hứng thú nhìn về mặt của cô gái trước mặt.
- \$30,000!!! Đồ tư bản bóc lột! – Gia Hân không nhịn được mắng.
- Cô nói gì cơ? Muốn trả tôi chiều nay hả? Sẵn sàng thôi, cô có lòng, tôi cũng không dám từ chối – Minh Điền nhún vai.
- Không, không có gì, dù sao vừa rồi tôi không nhanh tay gọi điện, anh có thể nguy hiểm tới mạng sống nha. Anh thấy mạng sống của mình chắc chắn phải đáng giá hơn \$30,000 chứ. Anh cũng nói thời gian của anh tính bằng vạn đô, tôi cứu anh, anh có thể sống tới 80, kiếm được triệu đô, chẳng phải tốt hơn sao? – Bình tĩnh Gia Hân, cô tự nhủ, dù anh ta có đáng chém cổ nào, mất bình tĩnh là phải đền tới hàng vạn đô, không được, phải bình tĩnh.
- Cô nói cũng đúng, nể tình cô cứu tôi, mời tôi một bữa, coi như chúng ta huề, được chứ? – Minh Điền nói
- Địa điểm tôi chọn.
- Được rồi, được rồi – Gia Hân gật đầu như già tởm, thế nào cũng đỡ hơn 30,000, lại không phải trả thêm khoản mấy ngàn kia. Tất nhiên là được.
- Chưa được!
- Còn gì nữa – không thể đồng dài với người đàn ông trước mặt, Gia Hân quyết định cắt cuộc thương lượng này càng ngắn càng tốt.
- Tôi làm sao biết cô sẽ không quịt nợ tôi?
- Tôi rất giữ lời, yên tâm đi!
- Tôi không tin, đưa điện thoại của cô đây! – Minh Điền ra lệnh.
- Làm gì? – Gia Hân vội với lấy chiếc túi cạnh hông, lại chậm hơn Minh Điền một bước.
- “Ring! Ring! Ring!” tiếng chuông điện thoại của Minh Điền kêu lên, anh hài lòng nhìn hàng số vừa gọi hiển thị trên màn hình.
- Làm vậy đó! Giờ cô có làm gì cũng không thể quịt nợ tôi nữa – Minh Điền mỉm cười đắc thắng.
- ... - Gia Hân thực sự hiểu tại sao nữ tiếp tân thích gán ghép cô với giám đốc của mình như thế. Hẳn như vậy có người yêu mới thực sự khó hiểu.
- Hai người làm lành rồi hả - Nhìn vào khe cửa, đúng lúc gặp nụ cười của Minh Điền, vị bác sĩ nọ hài lòng cười với hai người – Tốt lắm, cô có thể ở lại tối nay trông bệnh nhân nếu muốn, tôi sẽ nói với y tá trực tối nay. Làm tốt lắm cô gái, cô nên nhớ, tình yêu... - Trước khi vị bác sĩ này bắt đầu bài thuyết giảng của mình, Gia Hân ngắt lời anh ta.
- Xin lỗi, tôi về trước, cảm ơn bác sĩ, giờ anh có thể nói trạng bệnh cho anh ta, tôi về trước – Cảm thấy ngồi cạnh người này, có lẽ mai mọi người sẽ nhầm cô là vợ chồng với anh ta mất, Gia Hân vội vã cầm túi xách bước khỏi phòng bệnh.
- Cô không muốn một lần nữa lặp lại sai lầm trong quá khứ. Đàn ông như anh ta, không ai tốt cả. Cũng như người kia...
- Trong phòng bệnh, Minh Điền khẽ nói:
- Thảo nào, cô ta thú vị như vậy. Triệt Hàn, lần này có lỗi với cậu rồi – Minh Điền bắt giác nhíu mày, nghĩ thầm “Cũng tại cậu thôi, muốn đẩy cô ta về phía tôi, đừng hối hận”
- Anh nói gì cơ? – Vị bác sĩ an ủi – Làm lành với bạn gái cũng có nhiều cách, đừng tự hành hạ bản thân như thế.
- Cô ấy không phải bạn gái của tôi – Minh Điền lắc đầu.
- Vậy sao? Thế tôi hiểu lầm hả? – Vị bác sĩ kia ngượng ngùng nói – Tôi trách oan cô ấy rồi.

- Tôi nói nhầm, là chưa phải – Minh Điền cười – Cô ta là người đầu tiên làm tôi thấy thú vị.
 - Thì ra là vậy – Không hiểu kịch bản cầu huyết nào lại được vẽ lên trong trí tưởng tượng của vị bác sĩ nọ, anh ta tiếp tục nói, về cảm thông – Chúc cậu sớm giành được mỹ nhân. Phụ nữ dễ mềm lòng lắm, nhất là khi cậu nhập viện, cố lên cậu trai trẻ! (Nhi Nhi: anh thì già với ai =..=)
- Đáp lại vẫn là một nụ cười nửa miệng ngạo nghễ.

26. Chương 26

Một tuần sau, máy Gia Hân báo tin nhắn hiển thị, người gửi là Minh Điền, nội dung chỉ vỏn vẹn “7h, trước cổng nhà cô”.

Haizzz, tự trấn an, chỉ vài tiếng nữa là cô thoát khỏi anh ta hoàn toàn, Gia Hân hít thật sâu, chuẩn bị tinh thần cho buổi “ăn cơm” tối nay.

- Con đi đâu mà sủa soạn ghê vậy? – Trương Ngọc nhìn Gia Hân bằng ánh mắt đầu ẩn ý.
 - Dạ, không có gì hết ạ, con ra ngoài gặp bạn thôi – Trước ánh mắt của mẹ, cô cố gắng hết sức để đổi chủ đề - Mai mẹ phải chuẩn bị địa điểm ở đâu không, con đi thay mẹ cũng được.
- Gia Hân cũng không hề nói sai, cả tuần nay cô đều thay mẹ đi chuẩn bị địa điểm, cũng hiểu tại sao bà thích nghề này. Mỗi lần có cặp đôi nào thành công, cô đều cảm thấy hạnh phúc thay cho họ. Hôn nhân tan vỡ thì không thể làm nghề kết nối hạnh phúc của người khác sao? Thật quá sai lầm.
- Mẹ à, con đi trước, có gì mẹ cứ gọi điện cho con nhé – Gia Hân nhanh nhẩu nói, tránh mẹ mình căn vặn thêm.
 - Mẹ chỉ có vấn đề với con gái của mẹ chưa muốn ổn định thôi – Trương Ngọc nói đùa với con gái.
 - Con còn muốn ở với mẹ dài dài mà – Gia Hân cười đáp lại – Thôi con đi trước ạ.
 - ... - Nhìn ra cửa sổ, thấy bóng con gái bước lên xe người khác, Trương Ngọc lặng lẽ lắc đầu thở dài – Thăng giáng này!

Trên xe, không khí vô cùng gượng gạo, Gia Hân cũng cảm thấy vô cùng kì lạ, gã này từ lúc gặp đã vô cùng cao ngạo, nói năng cũng không hề kiêng nể ai, nhưng hiện tại lại cảm nín, tay đặt trên vô lăng cũng không kiên nhẫn siết chặt. Toàn bộ ánh mắt đáng tiếc bị chiếc kính râm che mất. Nếu hắn không nói chuyện cô càng đỡ mệt. Gia Hân lười biếng ngắm nhìn cảnh ngoài cửa xe:

- Sao...đúng giờ vậy, không phải con gái ai cũng muộn ít nhất nửa tiếng sao? – Minh Điền lên tiếng phá băng trước.
- Anh muốn tôi trễ hẹn sao? – Gia Hân ngạc nhiên hỏi lại – Chẳng phải anh kêu thời gian của anh là vàng ngọc hả?
- E hèm, việc của phụ nữ là tới muộn, việc của đàn ông là đợi, thế là sai sao? – Minh Điền từ tốn hỏi lại.
- Phải, nhưng chúng ta không hẹn hò, hơn nữa, tôi cũng không có thói quen trễ hẹn – Gia Hân đáp lại, nhân tiện nhắc nhở mục đích hôm nay.
- Hai người ăn tối với nhau không phải hẹn hò? – Tranh thủ lúc đèn đỏ, Minh Điền quay hẳn người sang hỏi Gia Hân, không còn giấu được vẻ ngạc nhiên.
- Anh nghĩ đây là hẹn hò sao? – Gia Hân hỏi lại, bắt đầu đặt dấu chấm hỏi với người đàn ông trước mắt, anh ta đang giả bộ hay ngây thơ thực sự vậy?
- Đâu, đâu có – Vừa phủ nhận, vừa quay mặt qua chỗ khác, Minh Điền cố gắng trấn tĩnh.

- Vậy hả? – Như phát hiện ra điểm yếu gì đó của người đàn ông đang ngồi cạnh cô – Anh chắc có nhiều kinh nghiệm hẹn hò lắm nhỉ?

- Tất nhiên rồi, cô nghĩ tôi là cô chắc? – Không đáp lại câu nói của Minh Điền, Gia Hân lặng lẽ để tay cô lên tay phải đang cầm cần lái của anh.

“KẾT” tiếng phanh ngọt của chiếc Ferrari vang lên, cùng nụ cười đắc thắng của Gia Hân. Cô tiến tới gần chàng trai đang hóa đá kia.

- Phải chăng anh cũng quen với những việc này? – Nhẹ nhàng áp sát môi mình bên tai Minh Điền, Gia Hân thì thào.

Tức thì, người đàn ông ngạo nghễ kia ôm lấy tai mình, vành tai và má ửng đỏ như cà chua chín.

- Tôi không ngại nếu chúng ta ở cùng nhau một đêm đâu – Hóa ra, hắn ta cũng chỉ là cọp giấy, Gia Hân nghĩ thầm.

- Từ từ đã, cô và tôi còn chưa cưới nhau mà! – Vượt quá giới hạn chịu đựng, Minh Điền hét lên.

“Hức hức hức” nghe thấy câu này của Minh Điền, Gia Hân lập tức cúi đầu, ôm bụng, rên lên thành tiếng

- Cô không sao chứ? – Minh Điền lên tiếng hỏi.

- Ha ha ha ha ha ha – Gia Hân không nhịn được, cười lớn.

- Cô!!!! - mặt anh lại thêm một tầng đỏ - Không được cười!!!!

- Anh không có chút kiến thức nào về tình cảm sao? – Cô vào thẳng vấn đề.

- Tất... Tất nhiên là... - Minh Điền còn chưa nói hết, đã được Gia Hân tiếp lời.

- Không, phải không? Chẳng trách anh được, một người có thể nhập viện vì kiệt sức, thiếu ăn, thiếu ngủ, làm việc quá độ, chảy máu dạ dày, uống rượu quá nhiều... Anh nhất định là tối trước vừa đi xã giao? – Cô ngẩng đầu lên, vừa đúng tầm mắt của anh, áp sát lại “tra khảo”

- Phải, sao cô biết? – Anh quay mặt sang một bên, tránh ánh nhìn của Gia Hân – Tôi sẽ trả lời thật, cô không cần phải gần như vậy đâu.

- Hì hì, anh giống hệt... - Đang rút đầu đi vui vẻ, Gia Hân chợt ngừng lại, tiếng nói trong cuống họng chợt biến thành vô thanh

- Cô nói gì? – Vừa rồi quá xấu hổ, Minh Điền không nghe rõ âm thanh nho nhỏ của cô.

- Không có gì, làm bộ vậy tôi còn tưởng anh khó chịu lắm, ai ngờ - Nhanh chóng lấy lại nụ cười, cô tiếp lời – Anh mà bày điệu bộ này cho con gái, chắc chắn sẽ có bạn gái nhanh thôi, đừng lo.

- Vậy... cô có thích tôi?

- Sao lại hỏi vậy?

- Vì tôi có hứng thú với cô – Không hề giấu giếm, anh thổ lộ, anh không thiếu tự tin, kinh nghiệm từ đầu tư mạo hiểm nhắc nhở anh, hiện tại là lúc thích hợp để làm vậy.

- Hứng thú? – Cô hỏi lại, câu nói kia trở nên nhức nhối tới khó chịu.

- Cô là người đầu tiên.

Gia Hân cười thoáng qua, như không hề có, ánh mắt cũng không còn vui vẻ nữa:

- Là người đầu tiên, sẽ có thứ hai, thứ ba, thứ tư...

- Sao cô có thể chắc chắn?

- Tôi không chắc chắn, tôi biết nó sẽ xảy ra, nhất là với những người đàn ông như anh.

- Như tôi? – Ngừng lại một lúc, anh hỏi – Vậy cô thấy chúng ta xuất phát từ bạn thì sao?

- Bạn?

- Cô chưa biết về tôi, cũng là người đầu tiên biết điểm yếu này của tôi. Tôi cần khắc phục nhược điểm này, cô cũng cần lấy lại tin tưởng với những người như tôi chứ. Tôi có thể giống ai đó, nhưng tôi không phải họ, tôi là Minh Điền – Người đàn ông trước mặt cô chợt trở nên nghiêm túc.
 - ... Từ bạn... Không phải ý tôi, nếu khi đó... - Gia Hân ngập ngừng – Xin lỗi, hiện tại tôi không muốn bắt đầu một mối quan hệ mới.
 - Dù sao cô cũng là người biết được bí mật của tôi, chúng ta không thể là bạn sao? – Minh Điền rầu rầu nói
 - Từ trước tới nay, tôi luôn muốn có tri kỉ chia sẻ điều này. Cô cần gì tôi đều có thể đáp ứng.
 - Nếu chỉ là bạn đơn thuần – Gia Hân mỉm cười nói – Được, tôi đồng ý, với điều kiện...
 - Điều kiện?
 - Anh nên giảm bớt thái độ của mình đi, thành thật hơn, ít nhất là với tôi. Tôi không thích người luôn nói dối, hữu ý hay vô tình thì một nửa sự thật cũng không phải sự thật – Gia Hân dứt khoát – Được không?
 - Đồng ý! – Minh Điền hào hứng nói – Giờ chúng ta đi tiếp thôi.
- Chiếc xe khởi động, lập tức lên đường tới điểm đến đã định trước.

27. Chương 27

Trong một góc nhỏ của nhà hàng, có hai người đang ngồi ăn vô cùng vui vẻ:

- Vậy lần đầu tiên bị gán ghép anh làm gì hả? – Gia Hân vừa nhấp một ngụm vang vừa hỏi Minh Điền.
 - Gán ghép?
 - Anh có được lên lịch đi xem mắt hay gì không?
 - Có, nhưng nghe tôi bình phẩm về trang phục của họ, đều chạy mất khi tôi kết thúc – Minh Điền lạnh lùng nói.
 - Gặp ai anh đều đánh giá trang phục của họ trước tiên ư? – Gia Hân ngạc nhiên hỏi lại.
 - Theo cô thì không nên?
 - Vậy anh thử đánh giá tôi xem nào?
 - ... - Minh Điền chợt nhận ra, từ lúc gặp cô tới giờ, anh chưa từng đánh giá trang phục cô mặc. Cũng phải, họ chưa bao giờ có thời gian hết. Lần đầu thì va phải anh, lần thứ hai anh đau dạ dày tới ngất đi, lần này lại quá căng thẳng tới mức không rõ cô mặc gì chứ chưa nói đánh giá.
- Nghĩ tới đây, đến lượt anh không nén nổi tiếng cười, biết cô qua ảnh từ rất lâu, chỉ khi gặp cô ngoài đời, anh mới hiểu, đây là người mình không thể bỏ qua.
- Anh cười gì vậy, tôi cũng đâu tệ như vậy chứ? – Gia Hân nhìn lại bộ váy mình đang mặc, không phải đồ hiệu, nhưng cũng đâu khó coi?
 - Cô muốn tôi thật lòng? – Minh Điền cười, hỏi về vô cùng khiêu khích.
 - Thôi, nghe anh nói, tôi liền không có cảm giác muốn nghe – Gia Hân ảm đạm xua tay nói.
 - Vậy sao? Tôi lại có hứng thú muốn nói rồi nè – Anh đùa lại với cô.

Giữa lúc hai người vô cùng vui vẻ thưởng thức bữa tối, bên cạnh chợt vang tiếng “Crắc, keng” vô cùng kì lạ vang lên.

- Quý khách có sao không ạ, chúng tôi sẽ gọi người tới chuyển bàn ngay ạ. Mời quý khách đi lối này ạ. Chúng tôi sẽ sơ cứu cho quý khách – Thái độ của người phục vụ vô cùng kính cẩn, đúng là nhà hàng cao cấp

có khác, Gia Hân tự nhủ, nhìn về phía huyền não, cô chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của vị khách kia, trông thật giống.

“Mình bị điên rồi”, cô thầm mắng, anh ta không thể ở đây được.

- Cô không sao chứ? – Minh Điền thấy Gia Hân trầm ngâm hồi lâu lo lắng hỏi – Hay thức ăn không hợp khẩu vị?

- Không phải, tôi hơi mệt, tôi đi rửa tay một chút, sẽ quay lại ngay.

Đúng là nhà hàng 4 sao có khác, ngay cả phòng vệ sinh cũng có ghế ngồi nghỉ, cổ gặt hình ảnh của tên đáng ghét kia khỏi đầu của mình, Gia Hân mệt mỏi ngồi dựa xuống băng ghế gần đó.

Không ngờ, lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy nguyên nhân của sự mệt mỏi. Triệt Hàn hôm nay mặc vest đen, tay phải đang để trong túi quần. Anh có vẻ mệt mỏi, giống cô, có lẽ đang đi xã giao sau giờ làm việc. Hoặc có thể đang bao dưỡng em gái nào đó. Mà tại sao cô phải quan tâm chứ? Hắn muốn làm gì là chuyện của hắn, cô đâu có liên quan. Phải, từ lâu họ không còn quan hệ với nhau rồi. Gia Hân thầm nghĩ. Dù sao họ ở bên nhau cũng chẳng có gì tốt đẹp cả.

Hai người im lặng nhìn nhau, cô cũng cần giấu vẻ chán ghét trong mắt mình, vẫn là Triệt Hàn mở lời trước:

- Ủm, em khỏe chứ?

- Ngày nào không gặp anh tôi đều tốt cả.

- Vậy hả? Xin lỗi đã làm em khó chịu – Triệt Hàn hơi lên giọng – Hẹn hò vui vẻ không?

- Vẫn tốt, đến khi gặp anh.

- Xin lỗi đã làm hỏng buổi tối của em – Triệt Hàn vẫn tiếp tục trầm giọng nói, không thể tìm chút bất ổn nào.

- Anh hôm nay ăn phải gì sao? Hay anh đang mĩa mai tôi? Sao mãi xin lỗi thế? 2 năm trước anh luôn chê tôi không chia sẻ, ít nói, hiện tại anh trở thành kiêu ngạo, là sao hả? – Trước mặt Triệt Hàn luôn xin lỗi, Gia Hân ngược lại càng bị chọc cho nổi nóng.

- ... - Triệt Hàn không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng chịu cơn giông bão của Gia Hân.

- Anh không muốn nói chuyện với tôi thì đừng mở lời trước, cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Gặp nhau cũng coi như người xa lạ đi. Mỗi lần gặp anh là một lần tôi cảm thấy mệt mỏi, tâm trạng cũng trở nên tệ hại. Nếu được, cả đời này tôi không muốn gặp lại anh nữa! – Gia Hân càng mất bình tĩnh, liên tục đánh vào ngực Triệt Hàn, nước mắt cũng ngoài tầm kiểm soát của cô dâng trào.

- Muốn đánh, muốn chửi, anh đều chịu. Đừng khóc, Gia Hân – Nhìn một Gia Hân yếu đuối như vậy, Triệt Hàn không còn cách nào giữ im lặng được nữa.

- Ai thêm khóc vì anh chứ! Tôi còn tưởng anh không nói chuyện với tôi, sao giờ lại nói làm gì? – Gia Hân càng mất bình tĩnh, cô nghe thấy bản thân thật vô lý, nhưng cô không thể ngừng được. Chiếc mặt nạ cô cố gắng tạo dựng bao lâu, sao lần nào cũng để tên khốn kiếp này tháo xuống một cách dễ dàng như vậy chứ? Cô không phục.

- Là anh sai, anh sai, xin lỗi, Gia Hân – Không biết từ bao giờ, cô từ đánh anh đã nằm trọn trong vòng tay anh, để anh nhẹ nhàng xoa đầu cô. Triệt Hàn thở dài, cô như vậy, liệu anh còn đủ ý chí để cô dời đi?

Lúc này, Gia Hân cũng nhận ra mình đang được vòng tay của Triệt Hàn bao bọc. Không được! Cô đã quyết định dứt khoát với anh ta, cô không thể để bản thân dễ dàng bị anh ta thu phục như vậy.

- Buông tôi ra! – Cô vùng khỏi lực vây hãm ấm áp kia. Cô sợ, mình sẽ mãi mãi trầm luân trong nó không tìm được lối thoát.

Nhìn cô tránh sự đụng chạm của anh như con thú nhỏ bị thương, Triệt Hàn nhìn xuống vòng tay trống rỗng của mình. Cô đã không còn thuộc về anh, anh không xứng đáng với cô. Điều này anh hiểu rõ. Làm tất cả mọi chuyện, cũng là anh. Nhưng thật sự nhìn cô với một người khác, anh cảm thấy tim mình như có hàng ngàn chiếc búa thi nhau dội vào, mãi không dứt.

Chỉ việc cô đi ăn với người đàn ông khác đã khiến anh khó chịu như vậy. Lúc nhìn thấy cô cười, anh sợ mất cô đến mức bóp vỡ chiếc ly trên tay cũng không hay. Ngày trước, cô thấy anh cùng Mặc Giao, anh không hiểu cô trải qua tư vị như thế nào. Chẳng trách cô hiện tại gặp anh, hận là thế, một mực đòi anh biến khỏi thế giới của cô.

Anh không có tư cách để trách cô, nhìn cô khóc mỗi lần gặp anh, Triệt Hàn đều cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt. Chỉ ít, bên cạnh cô lúc này, là người có thể làm cô cười. Vậy là đủ, phải không? Triệt Hàn cực lực tiết chế bản thân, quay sang Gia Hân:

- Lỗi là ở anh, em yên tâm, anh sẽ... - Đúng lúc này, có người đứng chắn trước Gia Hân, thuận thế ôm cô vào lòng.

- Gia Hân, cô có sao không? - Minh Điền từ đâu tới “vô cùng đúng lúc” - Anh bắt nạt cô ấy sao? Đàn ông lại có thể xuống tay với con gái hả?

- Anh!!! - Từ “buông cô ấy ra” không thể thành tiếng - Tôi đi trước, không làm phiền hai người nữa.

- ...

- ...

- - Sau một lúc lâu không thấy người còn lại cử động, Gia Hân vội vàng ngó lên. Người vừa rồi còn lớn tiếng chắn trước cô và “chồng cũ” hiện tại mặt trắng bệch, trán cũng đầy mồ hôi. Chỉ có nụ cười là vẫn vô cùng ngọt ngào, nhìn bên ngoài, chẳng ai dám nghĩ ngờ anh ta đang chết đứng ở đây cả.

Gia Hân rốt cuộc không nhịn được, cười thành tiếng.

Còn người đang hướng ra ngoài cũng khựng bước, nhưng rất nhanh sau đó, rời khỏi chỗ nghỉ của nhà hàng.

....

- Thưa quý khách, thưa quý khách - Đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, Triệt Hàn được phục vụ nhẹ nhàng nhắc nhở - Chúng tôi vô cùng xin lỗi, nhưng đã quá giờ đóng cửa của nhà hàng rồi. Mong quý khách thông cảm.

- Không có gì, làm phiền rồi - Anh nhanh chóng thanh toán, rời khỏi quán. Trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh cùng tiếng cười của cô ở phòng nghỉ.

- Cảm ơn quý khách.

Lái xe một cách vô định trên đường, Triệt Hàn không khỏi cười chế giễu bản thân. Dù sao nghiệp chướng này cũng một tay anh dựng nên, là anh đẩy cô đi, là anh để vuột mất cô. Đến lúc trái tim anh nhói từng hồi vì cô, anh mới hiểu, mình đã sai lầm cỡ nào.

- Thực sự muộn rồi sao, Gia Hân? Anh phải làm thế nào đây? - Triệt Hàn tự nhủ với chính mình.

...

Gia Hân nắm chặt hai chiếc chìa khóa trên tay. Một chìa là khóa căn hộ của mẹ và cô. Chìa còn lại, có thể mở cánh cửa trước mặt cô lúc này.

Tại sao cô lại ở đây?

Cô còn nhớ, Minh Điền chở mình về nhà. Cô bước xuống xe, vẫy chào anh ta, rồi không cách nào bước tiếp lên lầu, định đi đâu đó giải tỏa đầu óc, lúc thần trí trở lại, liền thấy mình đứng trước căn hộ của anh và cô.

Thói quen thật đáng sợ. Đã hai năm rồi, cô vẫn không thể xóa khỏi ký ức những ngày tháng kia. Có nên gọi cô là ngu ngốc không? Gia Hân cười giễu bản thân, thì ra, cô và mẹ trong điểm này, hoàn toàn không chút khác biệt.

Xoay nhẹ ổ khóa, cô ngạc nhiên thấy cánh cửa bật mở trước mặt. Anh chưa thay ổ khóa sao? Đối ngược lại là cô, có lẽ, chìa khóa đã vô tác dụng ngay từ ngày cô bước chân khỏi đây. Anh vẫn...?

Không thể nào!!! Gia Hân lắc đầu, tiến vào bên trong. Không ngoài dự đoán, phòng khách và nhà bếp đều phủ một lớp bụi dày. Anh chưa từng quay lại đây. Thì ra, anh không hề chờ cô. Là cô tự đa tình thôi.

Cô bật tiếp đèn trong phòng ngủ của hai người. Khác với hai căn phòng trước, nơi đây vô cùng ngăn nắp, sạch sẽ. Gia Hân dụi mắt, cố tìm dấu hiệu của sự bỏ hoang, nhưng vô ích. Căn phòng vẫn như trước đây, khi cô và anh còn cười nói bên nhau. Phòng tắm cũng có chiếc bàn chải cô bỏ lại năm nào. Tên của cô và anh vẫn còn ghi rõ. Cả khăn mặt và loại dầu gội, dầu tắm cô hay dùng vẫn ở đó.

“Đồ ngốc này!!!” Gia Hân thầm mắng, mắt cũng nhòa đi.

Anh vẫn như năm nào, luôn tùy tiện vắt khăn mặt trên giá treo, nhúm nhó thành một đống. Cô nhớ ngày nào mình cũng thở dài nhắc anh trải rộng khăn, mau khô hơn.

Cô đưa tay chỉnh lại chiếc khăn trên giá.

...

Triệt Hàn mệt mỏi quàng mình lên chiếc giường, thầm mắng sự dửng dăng của bản thân. Là lỗi của anh, là anh nên buông tay.

Nhưng sự do dự, lẩn nứa cản anh lại. Anh ghét bản thân như vậy, mãi không dứt khoát trong tình cảm. Đường như mọi sai lầm đều là vì sự không đành của anh. Trước đây là chuyện rõ ràng với Mặc Giao, sau lại là sự vương vấn với Mặc Giang.

Trong tình cảm, anh chỉ là một thằng khốn nạn, khi biết trân trọng thì đã quá muộn.

Anh hiểu rõ, rằng anh nên buông tay, rằng anh cần phải buông tay. Nhưng thật khó quá. Rốt cuộc cô đã làm gì với trái tim anh thế này?

“Gia Hân, nói cho anh biết, làm sao để anh từ bỏ em?” Triệt Hàn thì thảo, uể oải chìm vào giấc ngủ.

28. Chương 28

Thấm thoát thời gian, đã hai tháng trôi qua kể từ ngày Gia Hân về nước. Cô cũng không còn “vô tình” chạm mặt Triệt Hàn nữa. Đúng như lời hứa, anh hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô. Gia Hân cũng không có thời gian để ý tới tần suất hiện hữu của Triệt Hàn. Minh Điền luôn tới quây rối cô bất cứ lúc nào có thể. Với một lý do duy nhất, anh ta cần vượt qua nỗi sợ phụ nữ. Rất tiếc, dù đã cố gắng hết sức, nhưng tình hình vẫn không khả quan hơn bao nhiêu.

Trước sự thờ ơ lạnh nhạt của Gia Hân, Minh Điền vẫn là học trò đội sổ trong bài kiểm tra EQ với phụ nữ. Hôm nay, cô quyết định, đã tới lúc phải dứt khoát với kẻ không chịu tiến bộ này.

- Chúng ta sẽ tới vũ trường! – Gia Hân giao nhiệm vụ cho Minh Điền.

- Cô ốm hả? – Minh Điền ngạc nhiên – Cô muốn tôi mất mặt trước tất cả mọi người sao?

- Vậy anh muốn cả đời chỉ tới gần phụ nữ với bán kính 1m là đổ mồ hôi, nứ a mét là bồn chồn lo lắng, chạm vào là chết cứng hả? – Gia Hân không ngần ngại chỉ ra sự thật.

- Nhưng chẳng phải sớm quá sao? – Minh Điền vẫn lên tiếng phản đối.

- Anh chưa nghe câu thuốc đắng dã tật sao? – Gia Hân hừ giọng – Cứ rón rén thế này thì tới mừng thất anh vẫn chưa chạm được lông chân con gái mà còn tỉnh táo.

- ... Được... để tôi chuẩn bị tinh thần đã – Minh Điền do dự nói, giọng hoàn toàn mất sự tự tin vẫn có ngày thường.

- Không cần, vũ trường Lạc Lạc thẳng tiến! – Gia Hân quyết tâm – Rèn sắt, rèn lúc còn nóng!

Một buổi tối vũ bão đang chờ cả hai người ở phía trước.

— —Ta là đường phân cách thời gian đi tới vũ trường— — — — —

Gia Hân thực sự bội phục gã đàn ông đang ngồi cạnh mình....

Trong vòng 30 phút, bằng tài diễn xuất cùng cái miệng khiến người ta không nhận được ý muốn nhét giẻ vào nguồn phát âm kia, Minh Điền đã đuối thành công ít nhất 20 cô gái có ý định tiếp cận.

Nội lực của anh ta thật đáng sợ! – Gia Hân không thể kìm nén câu cảm thán. Với bàn tay luôn nắm chặt dưới gầm bàn, khuôn mặt cùng lời nói của Minh Điền đều không thể bình tĩnh hơn. Không ngạc nhiên gì anh ta có thể sống sót hơn 35 năm mà không bị lộ bí mật. Minh Điền lúc này hết như con nhím nhỏ xù lông trước phái nữ, liên tưởng này khiến cô không nhận được cười.

Căn bệnh của anh ta phải nói là dị ứng phụ nữ. Quyết không thể đứng nhìn lâu hơn, Gia Hân lên tiếng:

- Anh có chắc mình không thích đàn ông?
 - Cô tự nhận mình là đàn ông hả? – Minh Điền mặt vẫn không chút thay đổi.
 - Nói vậy anh tự nhận mình thích đàn ông?
 - Không.
 - Ok, vậy là anh sẽ có phản ứng với giới còn lại – Nhanh chóng đưa ra quyết định, Gia Hân quyết định mình sẽ hướng dẫn gã khờ này gia nhập vào nửa còn lại của thế giới.
 - Cô định làm gì? – Minh Điền nhìn Gia Hân đầy cảnh giác.
 - Rồi anh sẽ biết thôi – Cô nháy mắt, nhẹ nhàng tới chỗ người pha chế:
 - Chào anh, cho tôi hai ly martini – Cô cười duyên dáng với anh pha chế, tiếp chuyện – Nhờ anh pha liền mạnh mẽ vào một cốc của bạn tôi nhé.
 - Xin lỗi, ở đây chúng tôi có công thức pha chế sẵn – Anh ta nghiêm mặt – Không thể phục vụ tùy tiện được.
 - Tôi cũng biết, quy định của các anh vô cùng nghiêm ngặt – Gia Hân giấu dưới lòng bàn tay một tờ tiền, khéo léo đưa cho người kia – Nhưng bạn tôi ngồi kia vừa thất tình xong, anh ấy vô cùng đau khổ, không muốn nhớ cũng không muốn quên. Tôi muốn đưa bạn đến chỗ này giải khuây, nhưng nào ngờ anh ta tới liền ngồi như vậy, muốn giới thiệu ai cũng khó. – Cô vừa ra vẻ buồn bã, vừa thâm nhủ trong tâm trí, sẽ có ngày Minh Điền phải cảm ơn cô vì tối nay, nên nói dối không sao, không sao.
 - Thì ra là vậy – Khuôn mặt của người phục vụ cũng giãn ra – Tôi châm chúc cho lần này thôi đấy.
 - Cảm ơn anh nha – Gia Hân tươi cười đáp trả, không quên ra đòn cuối cùng – Haiz, tôi đang muốn giới thiệu vài người bạn, nhưng họ cứ ngại rồi từ chối hoài, dù sao gã kia cũng là tổng giám đốc, sợ trèo cao. Nhìn xem, anh ta cũng đáng để trèo thử một lần phải không?
 - Sao cô không tiếp cận?
 - Chẹp...tôi cũng muốn lắm, mà tôi là...thư kí của anh ta, nhờ đâu mắt cần câu cơm, sao tôi sống tiếp? – Cô giả bộ than thở - Cũng tiếc lắm chứ, mà tôi vẫn thích ổn định hơn – Cô nháy mắt tinh nghịch.
 - Thì ra là vậy – Người pha chế như vỡ lẽ mọi chuyện, nhanh tay đưa cho Gia Hân hai chiếc ly – Chiếc có ô màu đỏ là rượu mạnh, còn li có cô màu xanh chỉ nhẹ nhàng cho quý cô trước mặt tôi thôi.
 - Cảm ơn anh nhiều – Gia Hân nhận lấy hai chiếc ly, mỉm cười đắc thắng.
- Đúng như cô dự đoán, thông tin lan đi từ bar còn nhanh hơn gió thổi, thoáng chốc, hai chiếc ghế nệm trông liền chật cứng chân dài sẵn sàng làm quen với Minh Điền. Tình cảnh được Gia Hân “bộc bạch” vài phút trước liền biến sự khó ưa của Minh Điền thành sự đáng yêu tới khó tin trong mắt con gái. Chỉ có một người thoát hết mồ hôi với thay đổi kinh ngạc này. Khuôn mặt anh ta cũng đang cứng ngắc tới cực điểm, con mắt bắt đầu mất tiêu cự, thuận tay đưa ly martini lên môi. Đã thương thì thương cho trót, Gia Hân quyết định phá vỡ bầu căng thẳng này:
- Mọi người đừng ngại giám đốc của tôi nha, anh ý thể thôi nhưng không có ý xấu gì đâu- Gia Hân vui vẻ nói.
 - Thì ra cô đúng là thư kí của anh ta hả? – Cô gái ngồi cạnh cô lên tiếng.

- Đúng rồi tôi là thư kí của anh ta. – Thấy cô gái có vẻ hào hứng, cô cũng đáp chuyện lại.
- Trời, làm tôi cứ tưởng, anh ta chỉ thích mấy cô tầm thường, không thích chân dài chứ - Cô gái liền thở phào, không chỉ vậy, những cô gái khác liền có vẻ mặt nhẹ nhõm.
- Gia Hân cảm nín, không phải thái độ của anh ta mà cô khiến các cô gái không lại gần sao?
- Ủa, thế các cô không thấy e sợ gì tính cách của anh chàng này sao? – Gia Hân không nhịn được hỏi, dù sao, cô cũng không muốn mình trở thành nguyên nhân duy nhất.
- Cô không thấy tính cách của anh ta lãnh khốc, vô tình máu lạnh, giống như tổng giám đốc chung tình trong tiểu thuyết hả? – Cô gái kia hào hứng thì thào, không muốn để Minh Điền nghe thấy.
- ... - Gia Hân chỉ còn biết cười trừ, anh ta mở miệng là người khác muốn bịt ngay lại, không ngờ cũng là điểm mạnh, ông trời thật bất công nha. Nói trai không xấu, gái không thương thiệt không ngoa. Dẫu sao, chí ít, họ cũng chọn đúng điểm xấu mà yêu. Còn cô thì...
- Không muốn bản thân tiếp tục cản trở con đường bình thường hóa Minh Điền, Gia Hân chào mọi người về trước, nhận được ánh mắt muốn giết người cùng chục cặp mắt khác ánh lên vẻ rạng rỡ, cô lên tiếng xin lỗi, viện lý do có chuyện rồi đi.

29. Chương 29

Bước khỏi vũ trường náo nhiệt, Gia Hân dừng lại giữa hành lang đỡ ồn ào hơn, lấy điện thoại nhắn tin cho Minh Điền “Đừng hoảng loạn, họ đâu có ăn thịt anh, cứ bình tĩnh nói chuyện với họ là được. Ly martini của anh rượu mạnh gấp đôi đó, hết thì gọi ly khác y hệt là được. Chúc may mắn!!! ^^” (Nhi Nhi: Gia Hân à, con có nhắn tâm quá không, nhờ người ta có mệnh hệ gì thì sao? =____=|||)

Đút điện thoại vào túi, Gia Hân nhìn quanh tìm đường ra thì một mùi rượu nồng nặc sộc tới, làm cô bắt giác lùi lại:

- Em yêu à, em đi đâu lâu vậy, để anh tìm hoài. Em là hư lắm nhé, đáng bị phạt đấy – Một người đàn ông lão đảo đi tới, nắm chặt lấy khuỷu tay cô.
- Ông say rồi, buông tôi ra – Gia Hân cố giật tay khỏi lực giữ của gã nhưng với thể lực của người to gấp đôi cô, điều đó gần như vô ích.
- Em thích gì anh đều chiều cả, đừng lo, về với anh nào em yêu – Không cho Gia Hân một cơ hội thoát thân, hắn kéo cô vào phòng riêng gần đó.
- Buông tôi ra, cứu, cứu tôi với – Gia Hân dùng hết sức bình sinh để hét, nhưng mọi tiếng cầu cứu đều bị cánh cửa nặng nề chặn lại.
- Buông, buông tôi ra!!! – Gia Hân cố vùng vẫy khỏi đôi tay như hai gọng kìm của gã to béo kia, nhưng vô hiệu. Sức cô hoàn toàn không địch nổi gã. Sự bất lực khiến nỗi sợ hãi trong cô ngày một lớn.
- Em còn ít kinh nghiệm lắm, để anh giúp em – Bỏ mặc mọi lời nói của Gia Hân, hắn tiếp tục ghì chặt Gia Hân, khuôn mặt cười nhúm nhó tới thô bỉ.

Càng cố gắng bao nhiêu, người đàn ông kia càng giữ chặt bấy nhiêu. Gia Hân trong lúc hoảng loạn, chỉ còn biết nhắm mắt đập tay về phía đối diện, không hề nghe thấy tiếng cửa bật mở.

Cô cất lực đánh vào khoảng không, nhưng hoàn toàn không chống không được lực kéo mình về phía trước. Nhưng trái với những gì cô tưởng tượng, cái ôm này không mang đầy dục tính làm cô cảm thấy ghê tởm. Gia Hân cảm nhận mình nằm gọn trong lồng ngực vô cùng quen thuộc, vô cùng ấm áp. Cũng như đôi tay đang nhẹ vỗ về cô lúc này. Chính bản thân cô cũng không lý giải được, nhưng hiện tại, cô cảm thấy thật yên bình.

Ôm cô gái run rẩy trong tay, người đàn ông không giấu được vẻ nổi giận trong mắt. Ánh nhìn của anh chuyển sang vẻ sắc lạnh kinh người. Anh thấy người đàn ông đang nằm bất tỉnh dưới đất kia hoàn toàn chưa nhận đủ những điều hằn đấng phải chịu. Anh sẽ nhớ kỹ hằn ta.

Nhẹ nhàng bế cô lên, cô vẫn không chịu mở mắt, lúc này cô không còn chống cự nữa, cảm thấy bàn tay cô nắm chặt lấy áo anh, trong lòng anh chợt ánh lên một tia ấm áp. Thì ra, cô cũng có những lúc như vậy. Cô cũng yếu ớt, cũng dễ bị tổn thương như những người khác. Nhưng anh đã lỡ quên mất, cố tình quên mất để dung túng cho sự lầm lạc của bản thân. Anh không xứng đáng có cô.

Người Gia Hân vô thức run lên, anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng vỗ về “Không sao, có anh ở đây rồi”. 7 chữ này như nâng đi lực đè nặng lên ngực Gia Hân. Cô khóc. Cô lặng lẽ chùi hết nước mắt đang thi nhau nổi loạn vào lồng ngực vững chãi của anh. Cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Anh khẽ khàng lau nước mắt trên khuôn mặt cô, vẻ mặt yêu chiều vô hạn...

Lúc Gia Hân tỉnh lại, trời đã sáng.

Cô mở mắt, nhìn quanh rồi dụi mắt lần nữa. Cô đang nằm mơ sao? Căn phòng của cô từ lúc nào trở nên lộng lẫy như vậy? Chẳng lẽ tối qua.... Không phải chứ?

Không để đầu óc Gia Hân bắt kịp với tình huống hiện tại, tiếng dép lạch cạch mỗi lúc một gần, cô run lên, cầm lấy chiếc đèn gần đó làm vũ khí, chậm chậm tiến lại gần cánh cửa.

Tay nắm cửa xoay nhẹ nhẹ, một bóng đen bước vào phòng, Gia Hân dùng hết sức bình sinh giáng chiếc đèn xuống đầu của người đàn ông kia.

“Áaaaaaaaaaaaaaaaa” – Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, theo sau là cơn mưa đèn bàn xuống lưng và người anh ta.

“Đi chết đi, tên yêu râu xanh biến thái, chết đi!!!”, mỗi một chữ, Gia Hân lại dùng hết sức giáng xuống.

“Áiiii, cô làm gì vậy, muốn hại chết ân nhân của mình hả?” – người kia la oai oái trước đòn tấn công bất ngờ của Gia Hân.

“Đồ biến thái, còn già mồm sao? Cho chùa tạt dâm dăng!” Gia Hân vẫn nhất quyết không tha cho tên khốn ép bức cô tối qua.

“Dừng lại, là tôi, Gia Hân, là Minh Điền đây! Cô còn đánh nữa là có án mạng đó nha!” Nỗ lực bắt lấy cây đèn trên tay Gia Hân cuối cùng cũng thành công, đang muốn nổi giận, liền nhìn thấy cơ thể nhỏ nhỏ của cô run lên, ánh mắt đầy nước vô cùng cảnh giác xen lẫn căm thù. Một Gia Hân yếu ớt như vậy, lần đầu tiên anh thấy. Anh kéo cô vào lòng mình, ôm cô thật chặt rồi trấn tĩnh cô: “Không sao, có tôi ở đây rồi”.

Gia Hân dừng động tác. Cái ôm này, câu nói này. Cô nhớ mình được giải cứu ngay sau đó. Gia Hân nhẹ nhõm buông lỏng bản thân.

Cô nhớ tối qua lúc cô tuyệt vọng, liền chạm phải cái ôm kia, câu nói kia. Mọi thứ đều giống hệt mà đều không phải. Bình tĩnh lại, cô nhận ra mình một lần nữa được Minh Điền bao bọc.

- Minh Điền... Anh không sợ mình lại chết cứng như lần trước sao? – Gia Hân ngược lên, ánh nhìn vô cùng thắc mắc.

- Gia Hân cô nghĩ giờ là lúc để hỏi chuyện đó hả? – Minh Điền hừ giọng, cô im lặng lâu như vậy, chỉ để hỏi câu này hả - Tất nhiên là... A!!!

- Anh không chết cứng nữa! – Gia Hân ngạc nhiên trước phát hiện của mình.

- Tôi không chết cứng nữa! – Minh Điền cũng vui mừng lặp lại.

(Nhi Nhi: hai người có cần đơn giản vậy là quên hết tình cảnh hiện tại hông? =.=||, là ta phức tạp hay là hai người cùng tần sóng gốc như nhau hả?)

- Phải ăn mừng mới được. May là chúng ta có cả bàn đầy thức ăn – Minh Điền sung sướng nói.

- Anh làm sao?

- Cứ thử đi rồi biết.

Gia Hân ngạc nhiên, một bàn đầy ắp đủ món cô thích. Nói đúng hơn, toàn bộ món cô thích đều ở đây:

- Anh biết món tôi thích ăn? – Gia Hân ngạc nhiên hỏi lại Minh Điền.

- Cô không biết tôi thần thông quảng đại lắm sao? – Đáp lại vẻ ngạc nhiên của cô, anh chỉ nhún vai, làm bộ kể cả đáp lại – Dù sao cô cũng chỉ là dân thường, tôi tha lỗi cô mạo phạm lần này.

- Anh có muốn tôi kể với “Mương 28” (báo thông tin giải trí – lưu ý, mọi sự na ná đều là trùng hợp ngẫu nhiên^^~) chuyện anh trong vòng bán kính 2m đều toát mồ hôi với giới còn lại không? – Gia Hân đảo mắt nhướn mày thách thức.

- Xin đại nhân thứ lỗi, tiểu nhân có mắt như mù, không nhìn thấy núi thái sơn, mong đại nhân lượng thứ! – Một chiêu này của Gia Hân lập tức có hiệu quả, Minh Điền lè lưỡi nhún vai đáp lại.

- Có chuyện này... - Gia Hân ngập ngừng, hôm qua, dù mọi cảm giác của cô đều mơ hồ, nhưng – Ngày hôm qua, có phải anh là người cứu tôi?

- Nếu không phải tôi, theo cô là ai? – Minh Điền nhìn thẳng vào mắt cô – Hay nói đúng hơn, cô mong chờ ai?

- Không phải... chỉ là – Cảm giác thân thuộc ấy, chẳng lẽ là ảo mộng? – Mà anh biết tôi mong chờ người khác? – Tim nhói lên lúc nghĩ về khả năng đó, Gia Hân ép bản thân chuyển hướng câu chuyện.

- Trời, bà cô à, cô đánh giá quá thấp khả năng của tôi rồi đó – Minh Điền kể cả lắc đầu – Người cô từ trên xuống dưới đều tỏa ra mùi thất tình, tôi chưa có kinh nghiệm yêu đương, nhưng mắt vẫn chưa đui nghen.

- Anh thấy mồm còn thừa chỗ phải không? – Mạch máu trên trán giật giật, cô quên mất là tên này có thiên phú bẩm sinh làm người khác muốn phạm tội – Cần tôi nhét thêm giẻ hả?

- Cô nhìn từ trên xuống dưới xem, có chỗ nào không nói như vậy? – Đáp lại Gia Hân Minh Điền chỉ hừ mắt trả lời – Mặt không chút son phấn, con gái gần 30 tuổi mà một chút ý thức làm đom đống cũng không có, tuy mặt mũi không tới nỗi nào nhưng không chăm chút cũng như cây không tưới nước, rốt cuộc cũng còn tro cành khô. Mấy món ở trên bàn cũng là món tôi thích, khẩu vị của cô cũng hệt con trai vậy, vịt quay, cá rán sốt cà, cùng rau xào, toàn dầu mỡ, chứng tỏ cô hoàn toàn không để ý chút nào tới vóc dáng của mình. Nói năng thì danh đá, đi trên đường thứ duy nhất cô để ý là tiệm sách, quán ăn, không phải là quần áo, mỹ phẩm hay trai đẹp. Bà cô à, cô thực sự tự cầm tay viết lên trán hai chữ “THẤT TÌNH” có lẽ còn không rõ bằng đâu.

- Anh thì biết gì chứ! – Kiếp trước cô gầy như ma đói cũng bị kêu, kiếp này quyết tâm thay đổi lại bị chê thất tình, Gia Hân thấy bao ức chế trong lòng chực trào – Các người lúc nào cũng chỉ biết nhìn người khác mà đánh giá vậy sao? Không phải là thất tình, là tôi bỏ hẩn, được không?

Từng giọt nước mắt không kìm chế lăn dài trên má Gia Hân. Tất cả là tại gã đàn ông đáng ghét trước mặt. Số phận cô xui xẻo hết cỡ mới đụng phải hẩn mà. Từ lâu, cô luôn muốn trốn tránh, luôn tự nấu mình trong vỏ ốc bản thân tạo ra, mong chờ một ngày vết thương sẽ tự lành. Nhưng chúng chỉ càng nặng thêm, trở thành thứ bệnh lan sâu vào tim, đóng sập cửa với bất cứ ai muốn lại gần cô.

Chỉ tội cho gã ngổ đứng trước Gia Hân lúc này. Đàn ông luôn luôn vậy, ở ngoài có thể hô phong hoán vũ, nhưng tuyệt đối chỉ là gã trẻ con lớn xác trước nước mắt phụ nữ. Minh Điền cũng không nằm ngoại lệ. Hẩn lấy tay vò vò đầu, tính hẩn trước nay vẫn thẳng như vậy, nếu là người thân cận tuyệt đối sẽ không giấu giếm suy nghĩ. Có điều, những người thân của hẩn trước giờ đều là con trai. Hẩn không ngờ một phút bộc trực của mình lại khiến Gia Hân mắt ầng ậng nước, vừa khóc vừa mắng chửi hẩn. Nếu là người con gái khác, hẩn tuyệt đối thấy phiền hà. Nhưng không hiểu sao, với cô, ngực hẩn lại ần ần đau. Có chút không nữa...

- Thôi được, là tôi sai, tôi sai được chưa – Minh Điền đành xuống nước, anh như vậy, trước mặt người phụ nữ nhỏ bé này nhượng bộ – Giờ đừng khóc nữa.

- Anh chê tôi khóc phiền hà phải không? – Gia Hân càng khóc dữ hơn.

- Ăn kem không? – Minh Điền càng luống cuống, mồ hôi lạnh lấm tẩm trên trán.

- Anh kêu tôi trẻ con hả? – Cô ghen ngào nói – Anh nghĩ mình có thể dụ dỗ tôi bằng kem được sao?

- Thực sự xin lỗi mà, vừa rồi tôi cũng hơi quá, đừng khóc nữa – Ngước mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt Minh Điền méo xệch, điệu bộ còn muốn khóc hơn cả cô, không hiểu sao cô lại mềm lòng. Mọi hờn dỗi cũng không thấy nữa. Khuôn mặt ấy thật giống ai đó.

- Vị gì?

- Cái gì cơ? – Thấy cô chop mũi đỏ hoe, ngước mắt lên nhìn anh sùt sùi, Minh Điền thấy tim mình nhảy thịch.

- Tôi hỏi anh có kem vị gì? – Gia Hân không ngần ngại lặp lại câu hỏi của mình.

- À, ờ, cái này, tôi... Chờ chút... tôi ra ngoài được không – Anh chợt nhớ ra, mình không có kem trong tủ - Đứng, đừng khóc, tôi sẽ đi nhanh thôi.

Nhìn bộ dạng như gà mắc tóc của Minh Điền, Gia Hân không nhịn được bật cười. Người cách đây ít phút còn nghiêm túc phê phán cô và người hiện tại thật khó để tin là một. Nhìn anh vội vàng tìm chìa khóa phòng, cô cũng không muốn khóc nữa, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Anh còn chưa hỏi tôi muốn ăn kem vị gì mà?

- À, đúng rồi, cô muốn thích vị gì?

- Chờ chút, tôi rửa mặt rồi cùng đi – Nhìn xuống quần áo trên người, cô hỏi tiếp – Quần áo của tôi, anh để đâu vậy?

- ...Quần áo cô tôi đem đi giặt là, treo ở trong tủ - Mới lúc trước cô gái này còn khóc tới trôi nhà trôi cửa, hiện tại liền đòi theo anh đi ăn kem. Phụ nữ đúng là sinh vật khó hiểu nhất thế giới. Ít nhất, cô cũng ngừng khóc rồi. Tờ giấy này, chắc cũng không cần nữa. Minh Điền liếc qua mảnh giấy ghi đầy món ăn, khẽ nhếch khóe miệng rồi vò nát mẩu giấy, ném vào sọt rác gần đó.

Bên trong phòng, Gia Hân trân trân nhìn vào tủ quần áo trước mặt. Tủ quần áo gọn gàng và sang chảnh nhất mà cô từng thấy! Bên trong trừ bộ quần áo của cô được cẩn thận đặt trong ni lông sau khi giặt sạch sẽ, mọi món đồ khác trong tủ đều làm chói mắt người bình thường như cô. Ông trời quả thật không công bằng mà. Tư sản tư sản, đúng là phi thương bất phú.

Lắc đầu, Gia Hân chậm chạp bước về phía phòng tắm, uể oải nhìn bản thân trong gương, cố đắp chút nước lạnh làm giảm đôi mắt sưng như quả hồ đào của mình. Vậy mà, cô cứ nghĩ bản thân mạnh mẽ lắm, thực cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Với những chuyện liên quan tới anh, cô mãi mau nước mắt như thế. Chưa bao giờ thay đổi. Thở dài, Gia Hân lấy tay kéo khóe miệng lên, tự trấn tĩnh mình “Không sao, không sao, vẫn có thể cười được, cười thì không khóc nữa”. So với một Gia Hân vô cảm trước đây, hẳn giờ vẫn là tốt hơn?

Lúc Gia Hân bước khỏi phòng tắm, Minh Điền đã chỉnh tề ngồi đợi cô trên ghế sofa, mắt đang nhanh chóng lướt qua tờ tạp chí kinh tế trên tay. Thấy động, anh ngước lên, hơi nhíu mày nhìn đôi mắt còn hơi đỏ của cô.

- Chúng ta đi thôi – anh mỉm cười, đứng dậy bước tới sau cô – Kem là thần dược với nỗi buồn đó.

- Oa, người có chỉ số EQ thấp như anh trở nên hiểu biết từ bao giờ vậy? Lúc nào anh buồn cũng ăn kem sao? – Vừa này dám coi cô như trẻ con mà dỗ ăn kem, giờ cô trả đũa nè.

- ... - Minh Điền không nói gì, xoay mặt sang hướng khác, Gia Hân chỉ kịp nhìn thấy vành tai anh đỏ lên.

- Không phải chứ, anh thường ăn kem mỗi khi buồn hả? – Ngạc nhiên, cô chợt thấy Minh Điền lúc này thật dễ thương.

- Thì... thì sao chứ? – Anh luống cuống đáp lại – Chẳng lẽ tôi ăn kem thì kì sao?

- Không có gì? – Gia Hân cười – Chẳng qua tôi thấy, anh đột nhiên dễ thương thôi.

- Cô!!! – Lần đầu tiên có người dám dùng từ dễ thương để mô tả anh – Bộ ăn kem thì giống con gái sao?

- Không, tôi thấy phản ứng của anh dễ thương thôi – Thì ra, người đàn ông đáng ghét này cũng có điểm đáng yêu như thế, nghĩ tới đây, Gia Hân không kìm chế được nụ cười của mình.
- Đi...đi mau, mất thời gian quá – Nhìn thấy nụ cười của cô, mọi bức bối trong anh đều tan biến, cả bóng ma tối qua cũng tạm thời bị đẩy lui. Cố che giấu sự sung sướng của mình, Minh Điền quay đầu về hướng khác, thúc giục cô về phía cửa.
- Được được, chờ tôi đi giày đã.
- Gia Hân này... - Minh Điền gọi cô.
- Gì nữa?
- Cô cười đẹp hơn là khóc đấy.
- ... - Cô chạm phải ánh mắt nghiêm túc của Minh Điền, bối rối trong thoáng chốc hiện lên.
- Vì thế, nếu sau này, tôi có làm cô khó chịu, nhất định phải nói cho tôi biết. Tôi sẽ dẫn cô đi ăn kem đền bù tới lúc cô thoải mái thì thôi.
- ...
- Nếu ai khác làm cô khó chịu, gọi tôi đến xả giận, đừng giữ trong lòng.
- ...
- Nếu cần khóc, không được khóc một mình.
- ...
- EQ của tôi thấp, vì thế, đừng chờ tôi đoán cô nghĩ gì, cứ nói với tôi được không?
- Minh Điền... - Người trước đây từng nói những lời như vậy với cô, hiện đã xa cô lắm rồi. Gia Hân không muốn bản thân tiếp tục phạm sai lầm nữa – Cái này... tôi...
- Tôi hứa... - Nhận ra sự ngập ngừng của cô, anh cuối cùng cũng mềm lòng – sẽ luôn là sọt rác của cô, như một người bạn, được không? Coi như là quà chuộc lỗi vừa rồi làm cô khóc, OK?
- ... - Thì ra, Minh Điền không có ý đó – Được, hứa là phải giữ lời nha – Gia Hân mỉm cười, đưa ngón út lên – Ngoắc tay ăn thề nhé!
- Không vấn đề - Minh Điền khẽ cười, đã bao lâu rồi anh không ngoắc tay thề thốt kiểu này?
- Đi thôi, tôi muốn ăn kem hồ trăn (pistachio) và sô cô la. Hôm nay anh đãi đó – Gia Hân cười, bước ra ngoài, ánh nắng ấm áp đón chào cô, như thể hôm qua vô cùng tươi đẹp vậy. Ít nhất là lúc này, ở cạnh Minh Điền, cô cũng không cảm thấy quá tệ.
- Tôi trả phần cô, cô trả phần tôi, được không? - Thực sự, cô cười rất đẹp.
- Anh là đồ tư bản bóc lột – Cô lên tiếng kháng nghị.
- Ai vừa nói tôi dễ thương, giờ lại là đồ tư bản bóc lột?
- Không, ý tôi là anh vô cùng manly, là đại nhân hào phóng, rộng lượng vô biên...
- Thôi không cần nói nữa – Minh Điền vội vàng ngắt lời Gia Hân, cô gái này, quả thật, anh không đấu lại được – Bốn thiếu gia hôm nay sẽ trọng đãi tiểu thư, khỏi khách sáo.
- Hehe, vậy hôm nay phải ăn nhiều chút chút rồi.

30. Chương 30

Hết kì nghỉ, Gia Hân quay lại làm việc, trở về guồng sinh hoạt cũ. Chỉ có điều, lần này, cuộc sống của cô có thêm chút thay đổi. Cô hay mở máy trò chuyện hơn, nhất là trong giờ nghỉ trưa, lúc tan tầm. Tuy Minh Điền không thể qua Nhật cùng cô, nhưng anh luôn vui vẻ trò chuyện gửi tin nhắn với cô mỗi ngày. Cô cũng giữ lời hứa, lúc nào buồn bã khó chịu đều lấy anh làm chỗ trú. Những lúc đó, anh chỉ trầm ngâm nghe cô than phiền, thỉnh thoảng an ủi hoặc bức xúc thay cô. Dần dần, chia sẻ, không chỉ giới hạn ở những cái thở dài, ầm Ức, Gia Hân còn nói về chuyện vui hay những thứ nhỏ nhặt xung quanh mình. Minh Điền nhẹ nhàng tiến vào thế giới của cô.

Chính Gia Hân cũng không để ý điều này, cho tới lúc cô đọc tin đồn tình cảm của anh với nữ diễn viên khác. Phản ứng của anh với nữ giới vẫn tẻ nhạt như ngày nào, nhưng Gia Hân vẫn không cảm thấy vui nổi.

Minh Điền và Gia Hân chính thức thành đôi. Minh Điền như muốn đem tin tức loan ra toàn thế giới. May mắn cho cô, nơi Gia Hân làm việc mọi người không quan tâm tới tin tức giải trí nước ngoài nhiều lắm. Không hiện tại, cô sẽ đau đầu chết mất. Có Minh Điền là người yêu cũng không khác biệt là bao. Phần lớn thời gian là xa nhau, nhưng chỉ ít, cũng không còn tin đồn nào nữa, tần suất hai người gặp nhau cũng nhiều hơn.

Hai năm sau, Hokkaido, Nhật Bản

- Đây là cánh đồng hoa Furano. Hiện tại đang là mùa hoa lavender, mọi người có thể thấy cả biển hoa trải rộng tít tắp, thực sự rất đáng thưởng thức. Có người nói, nếu chưa tới thăm cánh đồng hoa này, có thể coi là chưa tới Hokkaido. – Gia Hân vô cùng tự tin giới thiệu. Cô không hề nói sai, nơi đây quả thực là rất đáng để tới.

4 năm trước, cô cũng vì cánh đồng hoa này mà dừng chân lại đây. Sau vài tháng đi bụi, tiêu gần hết số tiền tiết kiệm của mình, cô cuối cùng cũng tìm được điểm dừng chân. Nơi đây thực sự rất bình yên, Gia Hân cũng không khó để được tuyển vào vị trí trợ lý của vị giáo sư già ở trường đại học nông nghiệp Hokkaido. Được vài tháng thì cô liên lạc về với mẹ, cho bà yên tâm, chỉ hy vọng bà không nói cho Triệt Hàn biết nơi cô ở. Cô cũng dành dụm gửi ít tiền cho bà. Làm trong dự án liên thông các trường đại học của Châu Á, nên một người biết nhiều thứ tiếng như cô khá được trọng dụng. Không chỉ vậy, quanh năm đều có thể nhìn thấy những cánh đồng hoa trải dài bất tận, đối với cô là thú vui không gì sánh nổi. Chuyến hướng dẫn năm nay, cũng không ngoại lệ, nằm trong khuôn khổ hợp tác giữa các trường.

Đang thao thao bất tuyệt, chợt có giọng nói quen thuộc vang lên:

- Gia Hân! Đúng là em rồi, vậy ra em ở đây sao? – Viễn Trí lên tiếng.

- Ủa, anh Viễn Trí đi theo đoàn à? – Gia Hân ngạc nhiên, không ngờ gặp lại anh trong hoàn cảnh này. Anh nhìn chững chạc hơn rất nhiều, làn da trắng trẻo cũng thành màu bánh mật – Lâu quá không gặp, anh nhìn trưởng thành hơn đó. Dạo này thế nào rồi?

- Anh vẫn bình thường, em thế nào rồi? – Gặp lại cô, anh rất mừng, vì anh mà cô năm đó bỏ đi biệt xứ, anh luôn cảm thấy hối hận.

- Em vẫn khỏe, học trường đạo này gia đình gì chưa? – Gia Hân nhìn anh có thần thái tốt hơn trước rất nhiều liền vui vẻ hỏi anh.

- Anh có gia đình rồi nha, rốt cuộc không bị em chê cười nữa rồi. – Gặp lại người con gái từng làm tim anh rung động, cuối cùng anh cũng có thể xác nhận lại tình cảm giữa anh và vợ mình. Hiện tại, anh chỉ coi Gia Hân là em gái thôi. Anh thật muốn về thổ lộ với vợ mình. Mà trước hết, anh cũng nên chuộc lại lỗi lầm trước đây chứ – Gia Hân, em có thời gian không, tối nay chúng ta đi uống mừng hội ngộ đi, anh có chuyện muốn nói với em.

Thấy Viễn Trí hiện tại cũng không còn bắn ra sóng tần số “Anh yêu em” nữa, Gia Hân cũng cảm thấy thoải mái hơn, cô đồng ý.

Tối hôm đấy hai người ôn lại rất nhiều chuyện. Viễn Trí cũng xin lỗi Gia Hân chuyện anh cùng Mặc Giao thiết kế cô và Triệt Hàn ngày ấy. Anh cũng nói, sau ngày ấy Triệt Hàn dường như thay đổi hẳn, không còn

chút scandal tình ái nào hết, chỉ tập trung vào công việc. Vì vậy, không ít báo nhiều chuyện còn tung tin đồn anh có vấn đề về giới tính. Im lặng hồi lâu, Gia Hân nghe xong cũng không mặn không nhạt trả lời:

- Anh không cần cảm thấy tội lỗi đâu, chuyện đó chỉ như một giọt nước tràn ly thôi. Từ đầu em và anh ấy đã có quá nhiều vấn đề, chỉ là nhiều lần mà vẫn không rút kinh nghiệm, vẫn luôn trốn tránh không chịu giải quyết, đến lúc hiểu ra thì đã quá muộn – Gia Hân chậm rãi nói – Em còn phải cảm ơn anh mới đúng.

- Chuyện của hai đứa, anh cũng không muốn xen vào nhiều quá, nhưng đôi khi, hôn nhân không chỉ là chuyện có hay không, nó còn là thỏa hiệp và chấp nhận nhau, theo bản chất của người kia nữa, chứ không chỉ so sánh với ảo tưởng của mình Gia Hân ạ - Viễn Trí nói.

- ... - Gia Hân chỉ trầm ngâm, nhìn vào cốc bia còn một nửa trên bàn.

Lâu ngày mới gặp, nhiều chuyện kể không hết, tận nửa đêm Gia Hân mới về tới nhà. Một mối tra chìa khóa vào ổ, cô gặp bác Takao hàng xóm nhà bên ra ngoài đổ rác. Nghe trên người Gia Hân một trận toàn mùi rượu, bác liền dúm cho cô cốc trà gừng giải rượu, bắt uống hết mới được vào nhà. Cô cũng không khách sáo, nhận cốc trà uống hết rồi vào nhà. Từ ngày cô chuyển vào đây, đã gần 3 năm, lúc nào cũng được bác chăm sóc ân cần, dần dần cũng coi như người nhà, không kiêng nể gì nữa. Nhiều lần ốm đau, không có bác qua giúp, chắc cô phải nửa tháng mới bước xuống giường mất. Không chỉ vậy, mỗi lần khó khăn hay gặp rắc rối, cô cũng chỉ có thể chia sẻ với bác, mỗi lần như vậy, dù biết bác không giúp được gì, nhưng Gia Hân đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn, mọi việc sau đó cũng suôn sẻ hơn. Đây cũng là lý do khiến Gia Hân thấy gần gũi với nơi đất khách quê người này. Vài lần Minh Điền tới, ngỏ ý giúp cô muốn chuyển tới chỗ ở gần trường hơn đều bị cô gạt qua một bên. Bác chỉ có một mình, nghe nói con bác đều đi làm xa, ít khi về thăm nhà, muốn có người trò chuyện cũng khó. Bác tốt với cô như vậy, cô tự nhiên cũng thấy thân thiết, như bác như mẹ trong nhà, không muốn rời xa.

Nhưng dạo này, Gia Hân luôn cảm thấy không an toàn. Luôn có cảm giác dường như ai đó đi theo mình!

Trên tàu điện, lúc về nhà, nhiều lần cô nghe thấy tiếng bước chân cộp cộp theo sau, nhưng quay đầu lại, đều không thấy ai cả. Lúc đầu, cô nghĩ mình tan làm mệt quá nghe nhầm. Nhưng đã gần 1 tháng, Gia Hân hoàn toàn xác nhận mình không hề tưởng tượng. Dù có trang bị thêm bình xịt hơi cay, nhưng rõ ràng việc này có ảnh hưởng nghiêm trọng tới cô. Sau vài tuần, có cận tới đâu cũng nhìn ra hai vòng mắt gấu trúc to đùng của Gia Hân. Bác hỏi, cô cũng không muốn nói dối, liền đem mọi chuyện kể với bác. An ủi cô một hồi, bác liền hỏi Gia Hân:

- Sao con không nói cho bạn trai mình? Bác thấy cậu ấy cũng quan tâm con lắm. Con gái đi đêm hôm một mình, dễ bị như vậy.

- Anh ấy không ở đây, lại bận nhiều việc. Chuyện của con nhỏ như vậy, con cũng không muốn làm phiền anh ấy.

- O hay, hai đứa là người yêu hay là đối tác mà nói tới chuyện phiền toái hả?

- Dạ, thực ra, trừ chuyện hỏi thăm linh tinh, tụi con đều thống nhất không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của nhau. Yêu thì tình cảm là chính mà bác.

- Bác thấy hai đứa bây mới buồn cười ý, chứ thể hệ của bác, yêu là chia sẻ mọi thứ với nhau, hiểu chưa? Những chuyện nhỏ nhặt mới làm nên tình cảm con ạ. Cứ nói với cậu ấy đi, bác tin là cậu ấy không ngại phải giúp mày đâu.

- Vâng, con hiểu ạ.

- Từ sau về muộn, nhớ gọi điện cho bác, bác ra đón mày, nhớ chưa?

- Vâng, con nhớ rồi.

- Thôi đi ngủ đi, muộn rồi. Khu này an ninh đảm bảo lắm, không sợ đâu. Có gì cứ la lên, bác qua cho thẳng biến thái đó một trận.

- Vâng con cảm ơn bác – Gia Hân phì cười, nhìn qua bác.

Gia Hân chào bác rồi về nhà dịch nốt tài liệu. Gần tới ngày tiếp đón đoàn giáo sư mới sang, công việc nhiều lên đột xuất. Cũng may, sau 2 năm làm trợ lý phiên dịch, cô sớm quen với lịch làm việc thất thường này.

Tắt đèn, Gia Hân vẫn mãi trần trọc không ngủ được, nhìn đồng hồ, đã là 3 rưỡi sáng, nhắm tính lại, cũng là 10h tối ở nhà, cô liền lấy máy gọi cho Minh Điền. Chuông chờ vừa reo, đầu bên kia đã nhấc máy, tuy giọng anh có hơi mệt:

- Gia Hân hả, hôm nay trời bão hay sao lại gọi điện thế này?

- Đúng rồi, trời ở đây đang bão cấp 12, còn có cả lốc xoáy với sấm sét nữa đây – Cô không ngại đùa lại với anh.

Hai người cùng phì cười trong điện thoại, dù có xa cách mấy, có mỗi lần trò chuyện, họ luôn có cảm giác thật gần, thật gần nhau. Mọi khoảng cách đều bị xóa mờ trong chốc lát.

- Giọng anh khàn vậy, lại ốm hả?

- Ừm, có mấy chuyện ở công ty mấy ngày nay, phải giải quyết nhanh chóng nên tăng ca – Nhìn qua đồng hồ, Minh Điền nhíu mày – Sao giờ vẫn chưa đi ngủ?

- Đừng nhíu mày nữa, anh không cần thêm nếp nhăn nữa đâu – Nghe giọng cũng có thể đoán người đầu kia đang cau có than phiền cô ngủ muộn – Tuần sau chỗ em có đoàn nước ngoài sang, đang phải chuẩn bị tài liệu họp nên em ngủ muộn chút.

Gia Hân nghĩ đi nghĩ lại, chuyện của công ty dù sao cũng quan trọng hơn. Vả lại, cô cũng có bác ở đây, chuyện này cứ để thư thư rồi nói với anh sau cũng được.

- Có phải em bị mấy lão già ở chỗ làm bắt nạt không? Mấy ông giáo sư đó, nghiên với chẳng cứu, suốt ngày đùn đẩy mọi việc cho em hả? Để anh nói chuyện với mấy người đó – Minh Điền thấy cô tới 3h vẫn chưa ngủ, trong lòng không khỏi xót xa.

- Haiz, tổng giám đốc à, ngài nói xong chắc tại hạ cũng mất việc quá – Gia Hân lè lưỡi, người này thực không thể đùa được mà – Em cũng quen rồi, bình thường cũng không có nhiều việc lắm, chẳng qua đợt này là thuyết giảng lần đầu về đề tài mới nên như vậy thôi.

- Sợ chi, thất nghiệp em đã có anh nuôi, em chỉ cần ngoan ngoãn để anh vỗ béo là được – Đầu kia trầm lặng một lúc, sau liền thốt ra câu không nặng không nhẹ, thản nhiên như chuyện đánh răng hàng ngày.

- ... - Đến lượt Gia Hân đứng hình, chỉ có tên này mới thốt ra câu sến súa một cách thản nhiên như thế. Đây cũng không phải lần đầu anh đề cập chuyện này...

- Gia Hân? Ngủ rồi hả?

- Không... Anh làm gì mà háo hức muốn biến em thành lợn nuôi trong nhà vậy hả?

- Tất nhiên, anh đã chuẩn bị đầy đủ, đảm bảo em đến là không muốn rời đi luôn.

- Minh Điền à, em... - Dù thế nào, cô vẫn cảm thấy có điểm hơi vội vã. Cô thích anh, nhưng vẫn chưa muốn chia tay với cuộc sống độc thân hiện tại.

- Rồi rồi, là em chưa muốn phải không? Yên tâm, em càng cho anh nhiều thời gian chuẩn bị, càng khó thoát khỏi tay anh, em biết không? – Minh Điền cuối cùng không thắng nổi cô, kệ vậy, dù sao anh cũng xác định trường kì kháng chiến, không sợ gian khổ rồi.

- Hi, cảm ơn anh – Thấy anh nói vậy, cô tránh nói chuyện của mình, Minh Điền nghe thấy chuyện này, chắc sẽ nổi điên mất. Vẫn là, để sau đi.

- Thôi ngủ đi, bà cô già.

- Rồi, đi nghỉ sớm đi, ông già khó tính.

- ... Anh yêu em.

- ... Em cũng yêu anh.

Không hiểu anh có thấu những bất an trong lòng cô, nhưng nghe anh thổ lộ, lập tức, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Gia Hân ngủ thật ngon sau đó.

Hôm nay đi cùng đoàn giáo sư mới thăm trường, Gia Hân không tránh khỏi liên hoan tiệc tùng tới khuya. Bác Takao đi thăm con, cũng không ở nhà hôm nay. Đầu vẫn chuyểnh choáng hơi rượu, Gia Hân nắm chặt bình xịt hơi cay cố đi thật nhanh về nhà.

Họa vô đơn chí, đèn đường hôm nay bị cháy, con ngõ nhỏ về nhà tối om, cô chỉ có thể đánh liều, nhắm mắt chạy thẳng về nhà.

Chỉ có điều, hôm nay thực sự là ngày không may cho Gia Hân.

Gần về tới nhà, cảm giác bất an trong người ngày càng gia tăng, cô cố nhớ về bùa hộ mệnh của Minh Điền tối qua, nhưng đều vô dụng, bước chân theo sát mỗi lúc một gần...

Trong bóng tối, một cánh tay giơ ra, giật tóc cô về phía sau, Gia Hân còn chưa kịp lên tiếng, liền có một bàn tay lông lá, hôi thối giơ lên, chặn mọi âm thanh trong cổ họng cô, không cho cô cơ hội kêu cứu!

31. Chương 31

“Ừm...ừm...ừm”, Gia Hân sợ hãi kêu lớn, cố gắng giãy dụa, đối lại chỉ là cái siết chặt hơn của tên biến thái và màn đêm yên lặng. Hắn bắt đầu rờ tay vào bên trong lớp quần áo của cô, có chút không kiên nhẫn giật tung cúc áo trên sơ mi của cô.

Gia Hân có chống cự thế nào cũng không lại sức của tên biến thái, lọ xịt hơi cay trong lúc cô hoảng sợ cũng rơi mất, cô chỉ có thể liều mạng cự mình phản kháng.

Trong lúc cô kinh hãi tới cực điểm, một bóng đen khác lao tới, đánh bật tên biến thái khỏi người cô, ôm cô vào trong lòng. Tên kia lúc định thần lại, ngược lên, từ trong túi rút ra con dao gấp nhỏ, lao thẳng vào tên vừa cản chuyện tốt của gã. Không ngờ, hắn hoàn toàn không tránh, chỉ ôm người con gái trong lòng chặt hơn, dùng tay chặn một dao của hắn. Lưỡi dao vốn bén, hắn cũng dùng hết sức bình sinh, liền một đường xuyên thẳng qua tay người kia. Gã lập cập nhìn vào kẻ liều lĩnh dùng tay chặn dao kia, bất gặp ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt gĩa, sợ hãi như phản xạ bao trùm gã. Tay người kia chảy máu ròng ròng, nhưng mắt hắn ngoài sát ý, không mấy may chút nào đau đớn. Đường như hắn ta không còn biết đau là gì nữa, đôi mắt như dã thú ấy khiến gã khiếp đảm, cầm đầu chạy thẳng vào màn đêm.

Chỉ còn lại Gia Hân và bóng đen kia. Không để ý tới bàn tay rỉ máu, người kia nhẹ nhàng chăm chú vỗ nhẹ lên lưng người con gái trong ngực. Cô run run, bám chặt gao vào áo người kia. Khác với gã biến thái, lồng ngực người này thật ấm, thật an toàn. Đường như cô từng quen với cảm giác này đâu đó, trước đây chuyện này cũng từng xảy ra. Cái ôm vững chắc này làm cô bình tâm lại. Cô tò mò ngược lên, nhưng thiếu chút nữa không nhận được tiếng thét lớn.

Trước mắt cô, không phải là mặt người, mà hai bên má là 6 chiếc lông dài đang chìa ra, cùng hai chiếc tai vĩnh lên. Ấn nhân của cô là người mèo sao!!!!

Nhận ra vẻ sững sốt của cô, người kia chỉ nhẹ nhàng đưa tay cô lên chạm vào “mặt” anh ta.

Thì ra là mặt nạ. Gia Hân thở dài một cái. Sống ở đây cũng không ngăn, tất nhiên cũng không quá bài trừ thói quen cosplay của người nhật. Hơn nữa nhìn kĩ, chiếc mặt nạ này thực sự với thân hình kia có chút không tương đồng, thậm chí có phần trái ngược. Tuy vậy, tổng thể không hề kập khiểng, theo cô, còn có vẻ dễ thương là khác. Nhìn kĩ, cô cảm thấy người này trấn an cô không ít. Chắc tại anh ta vừa cứu cô chẳng?

- Cảm ơn anh, hôm nay không có anh thì tôi đã... - Gia Hân nghĩ lại chuyện vừa rồi, không khỏi khiếp đảm, cơ thể không kiềm chế được lại run lên.

- ... - “Người mèo” không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm cô, khẽ bao bọc cô trong hơi ấm của anh.

Gia Hân có cảm giác hơi ảm này vô cùng quen thuộc. Không nhận được cô ngược mắt lên hỏi:

- Anh có phải là... - Nhận thấy vai mình hơi ảm ướt, cô theo phản xạ nhìn xuống, giật mình nhận thấy mùi máu tanh nồng đậm cùng chất lỏng đang rỉ ra từ tay “người mèo” – Anh bị thương?!!!

- ... - người mèo thủy chung không trả lời, xua tay ra dấu không sao, rồi chỉ vào cô, như muốn hỏi cô có bị thương chỗ nào không.

- Tôi không sao, anh mới là người cần phải sơ cứu! – Cầm lấy tay của người đối diện, vết thương hiện tại đã sưng tấy tới dọa người, không ngừng chảy máu – Làm sao để cầm máu bây giờ?

- ... - “Người mèo” đáp lại chỉ nhìn quanh, như tìm kiếm vật gì, sau đó dùng tay không bị thương xé vạt áo của mình, quấn quanh tay Gia Hân. Thì ra, trong lúc chống cự tên biến thái, cô vô tình bị thương mà không biết.

- Đồ ngốc này, anh mới là người cần băng bó! – Gia Hân thấy người này xé vạt áo, nhưng để băng bó cho cô, liền ra quyết định – Thôi được, tới nhà tôi, tôi sẽ giúp anh sơ cứu tay của mình.

Nghe tới đây, “người mèo” vội vàng xua tay, quay đầu định cáo từ.

- Chờ chút, tôi nói thật mà, đừng đi, để tôi đưa anh về nhà băng bó được không? – Người mèo quay lại định nói gì đó, nhưng nhìn xuống một tay cô run run sống chết nắm lấy vạt mình, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, nắm lấy tay cô, ra dấu cho cô dẫn đường.

Thật lạ, mọi sợ hãi bất an của cô dường như được cái ra hiệu xua tan trong nháy mắt. Phải, cô sợ, kẻ biến thái kia sẽ quay lại. Cô không dám nghĩ tới việc trở về nhà một mình. Ý nghĩ đó thôi đã làm cô muốn đình chỉ hô hấp. Hiện tại, dù “người mèo” có xa lạ tới đâu, anh ta cũng cho cô cảm giác mình không đơn độc. Cô không muốn anh ta rời đi lúc này.

Về nhà mình, chuẩn bị đồ cầm máu, Gia Hân hốt hoảng, máu không hề có dấu hiệu ngừng chảy. Có lẽ do sau khi dùng tay đỡ, anh ta liền rút dao khỏi lòng bàn tay, không còn vật giúp cầm máu, hiện tại, vết thương càng dọa người hơn.

- Không được, phải đưa anh tới bệnh viện, vết thương nghiêm trọng quá – Gia Hân dứt khoát, may mắn chỗ cô ở gần một phòng khám tư, tạm thời có thể tới đó sơ cứu.

Trái với sự hốt hoảng của cô, người mèo chỉ lắc đầu rồi ra dấu cáo từ.

- Anh bị đâm cho ngực luôn rồi hả, vết thương thế này, còn định đi đâu? – Cô nổi giận, ở đâu móc ra tên cứng đầu vậy chứ. Không để anh ta có cơ hội từ chối, cô cuốn nhanh một lớp băng quanh tay trái của anh rồi kéo thẳng anh tới phòng khám bệnh.

Trần Bình không ngờ câu “làm bác sĩ lâu đủ, cái gì cũng có thể thấy” cuối cùng cũng linh ứng. Lúc anh sắp đóng cửa phòng khám, không những có ám khí đủ mạnh khiến anh đóng băng cơ thể, mà chủ nhân của luồng ám khí đó còn dẫn theo một người cao to, đeo mặt nạ mèo, nặng nề đòi anh sơ cứu.

Cơ mà, đây là phòng khám bệnh cho thú cưng!!!!!!

Biến thái, quả thật biến thái mà!

(Nhi Nhi: thì ra trong lúc lúng túng, bạn Gia Hân nhà ta nhớ nhầm phòng khám thú cảnh thành phòng khám tư nhân. Hiện tại mới xảy ra hiểu lầm “đáng có” này ^^|||

)

- E... hèm, trước khi khám, anh có muốn bỏ mặt nạ xuống không? – Dù thế nào, khám cho một người đeo mặt nạ mèo vẫn là quá bất bình thường.

- ... - Người mèo xua tay kịch liệt.

- Anh không nói được?

- ... - Anh ta gật lấy gật để.

- ... Cũng không muốn tháo mặt nạ xuống?

- ... - Vẫn là động tác gặt đầu như già tởi.

- ... - Đến lượt Trần Bình gào thảm, sao tên này biến thái vậy trời. Anh mà kể chuyện này cho cô nhóc kia, đảm bảo cô ấy sẽ cười vỡ bụng mất. Lắc đầu ngẫm trong lòng, thân hình anh ta cũng không tới nổi tệ, sao đầu óc lại không bình thường vậy chứ. Còn lấy tay chặn dao, anh ta coi mình là siêu nhân hả?

— —Ta là đường phân cách cuộc vật lộn của bác sĩ Trần Bình với bệnh nhân “đặc biệt” này— —

- 10 mũi, nhớ không được hoạt động mạnh tay trái ít nhất 2 tuần, mai nhớ tới bệnh viện kiểm tra đàng hoàng, hiện tại tôi chỉ có thể làm được vậy thôi.

Sau khi mệt mỏi bóp trán, Trần Bình tiện tay tổng “người” bệnh khỏi phòng khám của mình luôn.

Chỉ còn Gia Hân và người mèo bước chậm chậm về phía nhà cô. Tới cửa, nhìn sang nhà hàng xóm, thấy nhà bác Takao vẫn tối, thăm nghĩ chắc tối nay bác không về. Vừa rồi cô còn tính qua nhà bác ngủ nhờ, giờ thì. Gia Hân chỉ biết ảo não thở dài trong lòng.

- Tối nay thực sự cảm ơn anh. Không có anh chắc tôi cũng không ở đây giờ này rồi. Đây là số điện thoại của tôi, sau này nếu anh cần giúp gì, cứ liên lạc với tôi. Ừm, tôi sẽ cố gắng hết sức – Gia Hân đưa cho người mèo danh thiếp của cô.

- ... - Người mèo gặt đầu, lấy tấm danh thiếp trên tay cô.

Nhưng... sao cô cầm chặt vậy?

- À, xin lỗi anh, tôi quên không thả tay ra. Thôi không làm phiền anh nữa, chào anh.

Người mèo gặt đầu, quay lưng định đi, phát hiện mình không tiến thêm bước nào về phía trước. Quay đầu lại, anh thấy vật áo của anh đang bị cô vô thức kéo.

- À, xin lỗi, tôi định nói là chúc anh một buổi tối tốt lành.

Gặt đầu chào, lần này là tay anh bị kéo lại.

- Thật ra thì, anh có muốn... uống trà không?

(Nhi Nhi: bà cô à, giờ này là 11h đêm rồi, uống trà nữa thì thức tới sáng hả? Gia Hân: *làm ngơ*)

Cánh tay nín vào anh hơi run run. Thở dài trong lòng, anh gặt đầu.

Chính Gia Hân cũng ngạc nhiên, tại sao cô có thể dễ dàng tin tưởng người lạ như vậy. Hơn nữa, còn không muốn anh rời đi? Vừa gặp một tên biến thái, người này cũng tuyệt đối không phải bình thường, cô quá dễ dãi ư? Hay tại anh ta cho cô cảm giác quen thuộc ấy?

Lắc đầu mãnh liệt, không thể, cô và hắn ta đã là người dưng rồi, đúng như cô mong muốn...

Chỉ là, cô sợ tên đó quay lại, mà người đàn ông này mang cho cô cảm giác an toàn. Vậy thôi.

- Tôi là Trương Gia Hân, còn anh? – Gia Hân vừa hỏi vừa đưa giấy bút cho người đối diện.

- [Tôi tên Ưng Tiễn.] (Nhi Nhi: vì anh Ưng Tiễn không nói được, nên mình để chữ trong ngoặc vuông nhé)

- Ừa, anh là đồng hương với tôi hả? – Gia Hân ngạc nhiên, đúng là trên đời có nhiều điều trùng hợp thật – Tôi gọi anh là Tiễn được không? Anh có thể gọi tôi là Gia Hân.

- Cô hay đi một mình về thế này sao?

- Bình thường thì không.

Hai người hết đề tài để nói. Cốc trà cũng nhanh chóng cạn đáy.

Một lúc sau, Gia Hân đứng lên, hỏi Ưng Tiễn muốn uống thêm trà nữa không. Anh vội đưa tay ngăn cô lại.

Đây là cốc trà thứ 3 rồi, còn uống nữa anh sẽ bội thực mất!

“Nếu cô muốn, tối nay tôi có thể ở đây. Cô cứ khóa cửa phòng mình, tôi sẽ ngủ ở phòng khách.”

- Không ngại quá cho anh chứ? À quên mất, anh đã ăn chưa? Tôi chưa ăn, đang định nấu chút gì đó, anh có muốn ăn cùng không?

Người mèo gật đầu, tay khẽ nắm chặt lại.

Bữa tối rất nhanh được dọn ra, hai bát mì hoành thánh còn bốc khói.

- Nấu nhanh nên chỉ được vậy, anh ăn tạm nha.

- [gật đầu].

- Cảm ơn anh. Mà anh không thấy đeo mặt nạ bất tiện sao? Để tôi tháo xuống cho anh nhé.

- ... - người mèo khẽ lùi lại, anh biết cô gái này mời mình ăn là muốn anh tháo mặt nạ xuống mà – [Tôi có khuôn mặt rất xấu xí, lúc nào cũng dọa người tới khóc thét. Nếu cô nhìn mặt tôi thì tôi không thể ở lại nữa.]

- Thôi được, thôi được, tôi tuyệt đối không muốn nhìn mặt anh nữa.

Sau đó, người mèo dùng một tốc độ ánh sáng cùng kỹ thuật điều luyện thanh toán bát mì vào mà không cần tháo mặt nạ xuống. Gia Hân bội phục anh ta trong lòng.

- [Cảm ơn cô, mì rất ngon.]

Ăn xong, cô và anh nhanh chóng chuẩn bị đi ngủ. Tuy vậy, Gia Hân cảm thấy vô cùng kì lạ, anh ta với cô dường như vô cùng quen thuộc, thậm chí còn nằm lòng cả cách bài trí trong phòng cô.

Chẳng lẽ cô dẫn sói vào nhà sao?

Nhân lúc người mèo vào phòng tắm, Gia Hân mang quần áo của anh đi giặt, nhân tiện xem qua chút đồ đạc của Ưông Tiễn. Ngoài vài đồ linh tinh, anh ta hoàn toàn không có giấy tờ gì hết!

Ưông Tiễn bước khỏi phòng tắm, liền thấy Gia Hân cầm cán bột trên tay, hướng về phía anh.

- Nói, anh là ai, sao không có giấy tờ tùy thân, lại vô cùng quen thuộc nơi này hả?

- [Ưông Tiễn thở dài, cô gái quả nhiên tinh ý, may mắn lúc đó anh đi vội, ví đều bỏ lại trên xe, nếu không thì...] [Tôi sống ở căn hộ phía trên cô. Tất nhiên là quen thuộc. Tôi đang ở nhà, ra ngoài mua đồ cũng cần có chứng minh thư hả?]

- Anh ở tầng trên sao tôi không biết?

- Cô đã bao giờ gặp tôi đâu?

- Cũng phải, xin lỗi anh nha, tại... - Gia Hân đột ngột cảm thấy xấu hổ, cô thật đúng là đa nghi Tào Tháo, lại còn với ân nhân của mình nữa, thực sự đáng ghét a.

- Không sao. Không trách cô được.

- Dù sao thì, tôi...

- Thành thật là tốt. Tránh hiểu lầm sau này. Dù sao cũng cùng nhà, còn nhờ vả cô nhiều.

- Cảm ơn anh, từ giờ có gì cần nhờ, anh cứ gọi tôi. Ừm, hôm nay...

- Hôm nay tôi ngủ lại đây, cô cứ khóa cửa phòng lại.

“Thực ra anh ta là người tốt”, Gia Hân thầm nhủ trong bụng, tự trách bản thân đã nghi ngờ Ưông Tiễn.

- Ưông Tiễn, tên nghe nghiêm túc quá, anh là người mèo, tôi gọi anh là Tiểu Miêu, được không? – Không đợi Tiểu Miêu phản ứng, Gia Hân quyết định luôn – Vậy nhé, cũng hợp với anh lắm đó, trầm tĩnh, làm cho người khác có cảm giác an toàn.

Cô dám lấy tên thú cưng gọi anh hả? Nhưng, nếu là cô... Gặp nụ cười đầu tiên của cô tối nay, anh ngay ngốc gật đầu.

- Phải rồi, viết mãi thế này bất tiện cho anh lắm, đúng không? Anh biết ngôn ngữ kí hiệu không?
- ... - Người mèo gật đầu.
- Vậy từ nay, tôi sẽ cố gắng học để nói chuyện với anh nha.
- [...ừm, được.]
- Anh nói chúc ngủ ngon bằng kí hiệu như thế nào vậy?
- [sign language] [Chúc...ngủ...ngon.]

32. Chương 32

“Gia Hân à, phiền cháu trông nhà hộ bác được không? Con bác bị ốm, bác muốn ở lại trông nom nó cho khỏe đã.” – Sáng hôm sau, vừa mở điện thoại, Gia Hân đã nhận được tin dữ đầu tiên.

“Xin lỗi cô, thông tin cô cung cấp về tên biến thái quá chung chung, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm kiếm kẻ khả nghi, tăng cường tuần tra. Nhưng tốt hơn hết, trong vòng 1 tháng tới, cô nên hạn chế ra ngoài ban đêm hay ở nhà một mình buổi tối, phòng trường hợp tên đó biết nhà cô.” – đến đồn cảnh sát trình báo, Gia Hân nhận được tin dữ thứ hai.

Trời, chẳng lẽ cô chạy không thoát được tên biến thái đó sao?

-[Cô thường xuyên phải về muộn, đúng không?]

- Đúng, sao anh biết?

-[Sáng nay bác Takao cũng nhắn tin cho tôi.]

- Vậy anh cũng biết bác đi vắng?

-[Cô có thể gọi bạn bè tới ở cùng được không?] – Khẽ gật đầu, người mèo tiếp tục hỏi.

- Có thể, nhưng tới 1 tháng thì... - Gia Hân do dự, phần lớn bạn của cô ở gần thành phố, chỉ có mình cô ở xa như vậy – Không sao, tôi sẽ tự xoay sở được.

-[Vậy, cô đi làm, tôi có chút chuyện cần đi trước.]

- Chào anh.

-[Chào cô.]

— ——Ta là đường phân cách một ngày đi làm của Gia Hân—— ———

Hôm nay vẫn phải lo nốt tài liệu cho hội thảo sắp tới, lúc hoàn thành đã là 6h30 tối. Hiện tại tiết trời đã sang đông, mặt trời lặn lúc 4h chiều. Nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời chỉ một màu tối, Gia Hân thở dài. May mắn là cô rủ được Kyoko về cùng.

Không ngờ, đây là một ngày đầy tin dữ với cô. Vừa ra khỏi cổng, Kyoko đã bị một người đàn ông tiêu sái đường đường chính chính tới “bắt cóc”. Lúc đầu cô còn hốt hoảng, nhưng bình tĩnh nhìn lại, người đàn ông đó thập phần thân thiết với Kyoko, hơn nữa mấy ngày nay Kyoko cũng đang cãi nhau với bạn trai. Thấy bọn họ một phen tình cảm quên hết mọi người xung quanh, cô đột nhiên nhớ tới Minh Điền. Không biết giờ này anh đang làm gì?

Mới 6h30 tối ở đây, ở nhà đã là 1h30 chiều. Anh vẫn còn làm việc. Không được làm phiền anh bởi chuyện con con thế này. Gia Hân tự nhủ, dù sao cô cũng không phải trẻ lên ba. Lần vừa rồi là cô bị bất ngờ. Cô chắc chắn không để chuyện đó xảy ra lần nữa.

Với tinh thần cảnh giác cao độ Gia Hân ngẩng cao đầu về nhà. Sáng nay tới đồn cảnh sát, cô cũng được phát một chiếc còi báo động, chỉ cần cô bấm nút, cảnh sát sẽ nhanh chóng xuất hiện. Vững tâm hơn chút xíu, cô tự trấn an.

Chỉ đến lúc gần về tới nơi cô bị sầm sỡ tới qua, Gia Hân mới hiểu, mình đã quá đề cao bản thân. Con đường cô quen thuộc hiện tại mọi thứ đều gợi mở ký ức của cô, khiến dạ dày cô đau thắt. Không tự chủ được, cô nắm chặt bàn tay lại, tránh cơ thể run lên bần bật. Cô cảm nhận được từng tế bào thần kinh đang căng ra, tự trách mình thần hồn nát thần tính, Gia Hân ép bản thân từng bước tiến về phía trước.

Chỉ có điều, từ trong bóng tối, một bàn tay bất thành lình chụp lấy vai của cô từ đằng sau.

- “Kyaaaaaaaaa” – Gia Hân hét lên, liền bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng chụp lấy miệng cô.

-[Là tôi đây] – Tiểu Miêu không hề bị tiếng hét của cô dọa, trong khoảnh khắc ánh mắt còn ánh lên tia đau lòng. Lực đạo dùng cũng vì đó mà giảm đi nhiều.

- Anh!!! Có cần phải làm tôi hú vía như vậy không? – Gia Hân thở hổn hển, như trút được mọi nỗi lo sợ, chân bỗng nhiên mất lực, cô ngồi thụp xuống.

Nhìn cô như vậy, người mèo cũng ngồi xuống cùng cô, lật đặt lấy giấy bút trong túi lúi húi viết:

-[Bạn cô đâu?]

- Bạn tôi hôm nay có việc đột xuất không về cùng tôi được.

-[Từ giờ tới lúc bác Takao về, lúc tan tầm, gọi tôi ra đón.]

- ... - Gia Hân vẫn còn ngạc nhiên trước lời đề nghị của Tiểu Miêu thì anh viết tiếp.

-[Tôi làm việc tại nhà, dù sao cũng tiện đường. Đổi lại, cô nấu ăn cho tôi, được không?]

- ... Được – gặp ánh mắt kiên quyết của người mèo, người cô như có phản xạ vô điều kiện đồng ý.

-[Do hoàn cảnh bắt buộc thôi, cô không cần phải ngại.]

- Phải, là hoàn cảnh bắt buộc. Dù sao thì, cảm ơn anh, Tiểu Miêu. Anh thật sự tốt đó, người nào nói anh xấu xí thực sự là không có mắt mà – Gia Hân mỉm cười, người con trai này dường như luôn nhìn thấu tâm can cô.

-[Đi thôi. Hôm nay tôi muốn ăn curry.] - Người mèo quay đầu, tránh ánh mắt của Gia Hân, bàn tay không cầm giấy cũng vô thức nắm chặt lại.

- Nhà tôi không còn đồ nấu, để tôi đi mua.

- [Tôi đi cùng cô.]

Nói rồi, người mèo thản nhiên cùng cô đi siêu thị, vô cùng ngoan ngoãn xách đồ cho cô. Về nhà, anh ở phòng khách mở máy tính làm việc, để Gia Hân vào bếp nấu ăn.

“Kính coong! Kính coong! Kính coong!”

Đúng 6h, tiếng chuông cửa đều đặn vang lên. Ngược nhìn đồng hồ, Gia Hân không khỏi lắc đầu, anh ta đến thật đúng giờ a~.

- Anh vào đi, cửa không khóa đâu! – Gia Hân từ trong nhà gọi với ra.

Sau ngày đó, người mèo thường ở lại nhà cô tới tối muộn mới về. Dù sao nhà anh cũng ở ngay tầng trên, mang chút công việc xuống làm ở nhà Gia Hân hoàn toàn không có mấy khác biệt.

Anh cũng thú nhận, sau lần ăn tối tại nhà cô, người mèo bị nghiện đồ ăn do cô nấu. Ngày nào tới giờ liền ngoan ngoãn mang đồ tới cho cô chế biến, cô cũng không phải đi chợ nữa. Cô cũng không rõ từ lúc nào mình đã quen với nếp sinh hoạt mới. Nếu tan làm về sớm, cô sẽ gọi điện cho người mèo, đi chợ cùng anh. Ăn xong, người mèo rất chăm chỉ đi rửa bát, thỉnh thoảng nếu người mèo thuê đĩa về, hai người sẽ xem phim. Sau đó liền ai về nhà nấy. “Do hoàn cảnh bắt buộc thôi”, cả Gia Hân và người mèo không hẹn mà tự nhủ với bản thân.

Dù sao, chỉ vì tên biến thái vớ vẩn làm phiền tới Minh Điền cũng thật không phải. Anh là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, không thể nói nghỉ là nghỉ được. Hơn nữa, mô tả của Gia Hân cũng quá mơ hồ, khiến cảnh sát chỉ có thể hứa về chuyện tìm kẻ biến thái đó. Người mèo và cô, đơn thuần chỉ là giúp đỡ lẫn nhau, vậy thôi.

Một tuần nhanh chóng kết thúc, bác Takao cuối cùng cũng trở về, thường xuyên qua ngủ với Gia Hân, lịch sinh hoạt kia cũng bị vứt vô sọt rác. Duy chỉ việc người mèo đưa cô từ trạm tàu về nhà vẫn không đổi. Bác Takao cũng có tuổi, hơn nữa người mèo thấy để hai bác cháu đi với nhau dù sao cũng nguy hiểm. Gia Hân cũng không có cơ hội từ chối, vì lần nào về cũng thấy Tiểu Miêu đang chờ cô ở cửa ra vào, tay luôn cầm vài đồ mua từ cửa hàng tiện lợi. Mà chính Gia Hân, dường như cũng không muốn từ chối, dù sao Tiểu Miêu khiến cô cảm thấy an toàn thậm chí có phần thoải mái.

Hai người thường xuyên đi bộ về nhà, thỉnh thoảng còn dùng kí hiệu trao đổi vài thông tin đơn giản. Sau 1 tuần, Gia Hân nhanh chóng học được giao tiếp cơ bản bằng kí hiệu. Dù không còn ăn tối cùng người mèo nữa, nhưng thời gian cùng nhau về nhà, cô luôn tranh thủ nói chuyện, hỏi Tiểu Miêu về ngôn ngữ kí hiệu, cũng luyện tập từ mới cô tự học.

- Nè, lúc nào anh cũng ăn đồ ăn sẵn từ cửa hàng tiện lợi vậy hả?

-[Cô còn hỏi hả?]

- Tôi... hay nấu thừa đồ lắm, nếu thích, tôi sẽ mang qua cho anh. - Hỏi điều này, cô cảm thấy thật may mắn mình đang nói chuyện bằng kí hiệu. Dù sao anh cũng giúp cô nhiều như vậy, chút việc cón con như vậy, cũng nên làm, phải không?

-[Thật không?]

- Ừm.

-[Thôi, không cần cô phải tốn công như vậy.]

- ...Nếu anh nói vậy...

-[Tôi qua nhà cô ăn là được.]

- Hả, anh nói gì tôi chưa nhìn kịp? – Gia Hân tưởng mình nhìn nhầm.

-[Cô đã mời thì tôi qua. Hôm nay tôi muốn ăn sashimi.] – Khuôn mặt Tiểu Miêu bị che kín bởi mặt nạ, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn không che giấu vẻ đắc ý. Không đợi Gia Hân phản ứng, người mèo lập tức kéo cô đến siêu thị.

Nhìn vẻ hớn hở của người mèo, Gia Hân không tự chủ được khê cong khóe miệng. Thực ra, từ lúc anh không còn qua nhà đều đặn, cô liền thấy trống trải. Chắc cô xa quê lâu ngày, nay lại gặp được đồng hương, quyến luyến cũng bình thường.

Hai người lại trở về nhịp sống trước đó. Qua điện thoại, Minh Điền dường như cũng cảm thấy an tâm hơn, anh còn rất muốn gặp người bạn đó của cô.

-[Hôm nay ăn bò nướng nha.]

- Là anh chi hả?

-[Hôm nay đặc biệt, cho cô trả đó.]

- Anh “tiện” ghé ha. Đừng hòng. Hôm nay tôi trả, mì udon.

- [Keo kiệt.]

- Anh trả thì sẽ có bò nướng ăn. – Gia Hân lè lưỡi nói.

-[Nhưng hôm nay đặc biệt thật mà. – Người mèo vừa nói, vừa đưa mắt “cún con” nhìn cô.]

- Kinh, hôm nay đặc biệt thật hả?

-[Hôm nay hoàn thành công việc tốt đẹp, đều nhờ vào tài trí của tôi á.]

- Thật không?

-[Tất nhiên rồi.]

- Được, hôm nay ăn mừng, tôi sẽ mua bò Kobe cho anh, được không?

-[Tiện mua luôn sò điệp được không, tôi thích cả sò điệp nướng nữa.]

- Một là bò, hai là sò điệp, chọn đi. – Trước những yêu cầu “dày mặt” của Tiểu Miêu, Gia Hân đã sớm quen với việc dứt khoát, không thể để đôi mắt long lanh kia làm cô động lòng được!

- [Bò, tôi thích thịt bò hơn!] – Dù sao cũng được ăn sang chảnh, người mèo không chút do dự trả lời.

- Công việc lần này khó lắm hả?

- [Tất nhiên, nếu rơi vào tay người khác, đảm bảo là thất bại! Tôi muốn ăn cả bánh trứng nữa!]

-Tiểu Miêu nhà ta thật giỏi nha, hôm nay ăn mừng là đúng rồi – Gia Hân đưa tay xoa đầu người mèo. Tên này thực sự giống mèo, đến tóc cũng mượt như lông mèo vậy, Gia Hân không nhịn được xoa xoa một lúc lâu.

- [Nè, tóc tôi xù lên hết rồi!] – người mèo phản đối, nhưng vô hiệu, rốt cuộc đành ngoan ngoãn đưa đầu cho Gia Hân “hành hạ”. Dù sao, anh cũng không ghét cô làm như vậy.

Với Gia Hân và người mèo, đây đã trở thành một ngày bình thường. Vui vẻ đi về phía siêu thị, cả hai không chú ý tới bóng người đứng im nhìn họ từ xa, ánh nhìn không rõ vui buồn dõi theo Gia Hân và Tiểu Miêu.

“Dường như ở bên anh, cô chưa bao giờ cười tươi như thế” - Một ý nghĩ thoáng qua bóng người kia, làm đậm thêm vẻ trầm ngâm trên khuôn mặt anh.

Tối đó, có hai bóng đen nho nhỏ gặp nhau trong hẻm tối:

- Tôi biết anh là ai – Một người lạnh lùng nói

- ...

- Anh muốn cô ấy đau khổ sao?

- Tôi hiểu.

- Vậy anh chỉ nên là Tiểu Miêu thôi. Là bạn cùng nhà với cô ấy. Chấm hết.

- Chuyện này không cần cậu phải lo.

Người mèo gạt tay bóng đen kia, bỏ đi.

33. Chương 33

“Đợt này bận lắm phải không? Nhớ giữ gìn sức khỏe. Anh mà ốm là 30,000 nhân viên cũng không khỏe được đâu ;)” – thấy biểu tượng LINE của Minh Điền còn sáng, Gia Hân đoán giờ này anh đang tăng ca.

“Ừm, đợt này công ty có một dự án quan trọng, làm xong sẽ bay đến chỗ em nghỉ ngơi đầy đủ :D” – Minh Điền nhanh chóng trả lời.

“Từ khi nào chỗ em thành nơi nghỉ dưỡng vậy hả? Không được, phải thu phí” – tên này, thật đúng là, có tổng giám đốc nào lại tuyên bố xanh rờn như vậy chứ.

“Chết, chắc phải mắc lắm đây, làm sao bây giờ, anh lấy thân trả nợ được không?”

“Anh nghĩ mình đáng giá bao nhiêu? Đừng đề cao bản thân quá đó nha :)))”

“Anh lấy cả đời để trả nợ, có được không?”

“Cái này em cần phải cân nhắc kĩ nha” – mất một lúc, Gia Hân mới bình tâm lại để trả lời. Tên Minh Điền này luôn bình tĩnh thả bom vào mặt hồ yên ả của cô như vậy. Dù có làm bạn gái bao lâu cũng không quen được.

“Gia Hân này, anh”

“Có chuyện gì?”

“Thôi để nói sau đi, anh phải vào họp rồi”

“Được, nói chuyện sau”

“Anh yêu em”

“Em cũng thế :)”

Hai ngày sau, trên đường từ nhà tới chỗ làm, Gia Hân cảm thấy vô cùng kì lạ.

Trong vòng hai ngày liền, người đưa thư không đem báo tới chỗ cô.

Wifi nhà cô hỏng, mà điện thoại cũng mất tín hiệu mạng luôn.

Thậm chí hôm nay, Tiểu Miêu một mực đòi đi cùng cô tới chỗ làm, nói muốn mượn vài cuốn sách ở thư viện.

Đến giờ giải lao, nhìn lên màn hình TV cuối cùng cũng được sửa, Gia Hân liền phát hiện lý do.

- Tiểu Miêu, mấy ngày nay, tạp chí, wifi, cả điện thoại của tôi đều do anh can thiệp phải không? – Gia Hân mặt đầy sát khí tiến tới hỏi Tiểu Miêu đang chờ ở bến xe bus.

- [...hôm nay trời đẹp ghê!]

- Tiểu Miêu!!!

- [...ừ.]

- ... Vậy, anh biết chuyện của Minh Điền?

- [Cô biết rồi?]

- Đồ ngốc, tin tức lên cả truyền hình, anh nghĩ mình có thể giấu tới bao giờ chứ? – Chỉ về phía sạp báo đối diện, hiện tại không còn lấy một tờ báo, cô hỏi tiếp – Cái này cũng là anh làm?

-[Ừ] - người mèo tiu ngầu gật đầu.

- ...Mượn rồi, về nhà thôi, tối nay tôi nấu curry, anh muốn ăn kèm gì? – Gia Hân nhún vai, quay lưng đi về nhà, dường như dòng tít “Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Vân và Tinh Trí kết hôn” chói mắt in trên bìa tạp chí của một người đàn ông gần đó.

- [Gia Hân...]

- Anh không nói là tôi không mua thịt luôn đó.

- [Gia Hân, ý tôi là...]

- Ý anh là gì?

- [Cô... tối nay ăn hamburger được không?]

- Đồ!!! Anh còn dám đòi hỏi hả? – Gia Hân muốn té xỉu với câu hỏi của người mèo.

- [Cô nói sẽ nấu món tôi thích còn gì?]

- ... Thôi được, không chấp nhậ anh làm chi, hôm nay ăn hamburger.

- [Gia Hân, còn chuyện này nữa...]

- Đừng nhắc tới gã kia làm gì, tôi không... - Chưa kịp nói hết câu, Gia Hân liền bị Tiểu Miêu chặn lại.

- [Hôm nay tôi muốn ăn bánh trứng tráng miệng.]

- Tiểu Miêu, hôm nay anh đừng để tôi tóm được anh!!!!

34. Chương 34

Ăn tối xong, Tiểu Miêu không về luôn, anh đòi xem đĩa phim mình mới thuê cùng Gia Hân.

- Sao anh không về nhà? – Gia Hân ra dấu hỏi anh

- [Còn phải hỏi sao? Dĩ nhiên là do TV nhà cô màn hình to hơn rồi.]

- ... - –Cô thực sự muốn đánh tên này!!!

Hai người cuối cùng vẫn xem phim... (Nhi Nhi: ta cũng thấy ba chấm lăm lăm.=|||)

Phim buồn, cũng từ rất lâu rồi, có tựa “Be with you”, người chồng cùng con trai gặp người vợ đã mất. Nhưng bà không còn nhớ ai. Mùa mưa kết thúc, người mẹ biến mất, chỉ còn hai cha con chờ cô quay trở về vào mùa mưa năm sau. Phim dựng lên chỉ để lấy nước mắt của người xem.

- Thực ra thì, tôi có gọi điện, nhắn tin, gọi tới cơ quan. Đều không có trả lời.

- [Chắc anh ta có lý do của mình.]

- Trước khi tan làm, tôi có gọi lần nữa. Lần này, có người nhắc máy.

- ...

- Là vợ sắp cưới của anh ấy. Nghe tới đó thì tôi dập máy.

- ...

- Tiểu Miêu này, tôi thực sự không có mắt nhìn đàn ông phải không? Hay tôi đã làm gì có lỗi? Trước mặt tôi, họ luôn thể thốt, nhưng sau lưng... Chẳng lẽ báo chí có thể lấy tin như vậy làm trò đùa?

- ...

- Tôi chắc đáng ghét lắm phải không?

- [Không. Là anh ta có lỗi.]

- Anh đang an ủi tôi hả? Nên làm tốt hơn chứ?

- [Đó là sự thật, tôi sẽ không bao giờ nói dối cô.]

-...Cảm ơn anh.

- [Lần sau hân đến, tôi sẽ cho anh ta một bài học.]

- ...

- [Tôi sẽ quay mặt đi, tạm thời cho cô mượn vai đó.]

- Cảm ơn anh – Gia Hân im lặng ra dấu trả lời.

Tối đó, Gia Hân không rõ mình đã khóc bao lâu, sáng hôm sau tỉnh dậy, cô thấy mình nằm trên giường, hai mắt muốn biến thành hai trái hồ đào nho nhỏ.

Đưa tay lên tắt đồng hồ báo thức, tay cô chạm phải lá thư để trên bàn. Mở ra, cô thấy bên trong là tấm thiệp:

“Ngày... tháng... năm,

Chúc mừng cô Gia Hân đã trúng giải độc đắc.

Phần thưởng: một ngày xả hơi cùng siêu nhân mèo.

Kí tên: Tiểu Miêu.

P/S: trong vòng 30 phút kể từ khi đồng hồ reo, phần thưởng bắt đầu có hiệu lực.”

Gia Hân trong đầu xuất hiện ngàn dấu chấm hỏi, rốt cuộc vẫn quyết định thay quần áo ra ngoài. Đây cũng không phải lần đầu, kinh nghiệm càng cho cô thấy ở nhà những lúc thất tình thực sự thất sách. Lúc này, có bạn như Tiểu Miêu ở bên là tốt nhất.

Tiếng chuông cửa nhẹ nhàng vang lên.

35. Chương 35

Lúc cô xuống nhà, người mèo đã đứng chờ cô, trong tay là một chiếc hộp nhỏ.

- Hộp gì vậy? – Thấy Tiểu Miêu đưa chiếc hộp gỗ, bên trên có một lỗ nhỏ tới trước mặt, Gia Hân thắc mắc.

- [Rút thăm đi]

Gia Hân làm theo lời người mèo, lựa một tấm thiệp.

“Công viên” – bên trong thiệp chỉ ghi ngắn gọn hai chữ. Liếc qua vai Gia Hân lúc này còn đang ngạc nhiên, người mèo rất tự nhiên nắm tay cô đi về phía trước.

- Đừng bảo anh định đưa tôi đi công viên chứ?

Gặp ánh mắt hào hứng đầy thừa nhận của người mèo, Gia Hân theo sau, có cảm giác giống như mình đang dẫn trẻ đi chơi vậy.

Hôm nay là thứ bảy. Ngày lý tưởng nhất trong tuần để đi chơi. Có thể chơi tới kiệt sức mà không sợ ảnh hưởng tới công việc. Dù sao cũng còn chủ nhật nghỉ ngơi.

Vì vậy, đây luôn là ngày đi chơi ưa thích của mọi người. Hòa vào không khí này, ít nhất cũng làm tâm trí của Gia Hân phần khởi chút ít. Hơn nữa, bị người mèo kéo đi khắp nơi, thời gian để suy nghĩ chuyện khác cũng không có.

...

Cô bước vào phòng rửa tay, hồi tưởng lại chuyện hôm nay, nhẹ nhàng mỉm cười. Thật khó tin, mới hôm qua cô còn đau tới tê tâm liệt phế, hiện tại đã có thể cười như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô trở nên sắt đá quá rồi chẳng?

- Có đúng không vậy? Người lãng mạn như thế lại đeo mặt nạ, kì quái ghê.

- Đúng mà, chính vì thế tôi mới nhớ rõ như vậy chứ!

- Nhưng anh ta chuẩn bị hẹn hò kĩ lưỡng như thế, rốt cuộc lại thất bại, khổ thân.

- Đời và phim vốn khác xa nhau mà.

- Nghe chị nói sáng nay anh ta tới chọn chỗ, gọi đồ ăn, hỏi nhân viên tỉ mỉ về khu vui chơi, lên kế hoạch chu đáo như thế mà trời thì mưa, máy biến áp điện nổ, đàn guitar bị đứt dây, cuối cùng còn bị bánh kem đổ vào người. Haiz, đúng là họa vô đơn chí, chỉ trách số anh ta xui xẻo thôi.

- Chắc có lẽ vì thế mà anh ta mới phải đeo mặt nạ mèo đó – Người phục vụ kia cũng cảm thán.

Thì ra, để cô đỡ buồn, tên mèo gốc kia đã làm nhiều chuyện như thế. Chỉ trách... Vai Gia Hân run run, tới lúc trở lại bàn, nhìn thấy Tiểu Miêu ỉu xiu muốn mọc nấm trên đầu luôn, cô lại không nhịn được, cúi xuống.

Người mèo thấy cô quay lại đã lâu mà nhất quyết không chịu nói câu nào, buồn thiu nhìn về phía cô, phải, ngồi cạnh một người như hân đúng là xấu hổ mà. Mọi kế hoạch hôm nay đều bẽ cả, muốn cô vui vẻ mà

hiện tại thì. Định nói vài câu an ủi, người mèo thấy vai Gia Hân dường như run run. Chẳng lẽ là, cô xấu hổ tới phát khóc hả?

Nhẹ nhàng lay vai cô như sợ làm cô đau, ánh mắt người mèo chợt thay đổi. Nếu có thể lột mặt nạ lúc này, đảm bảo, mặt của anh có thể sánh với đất nồi.

Hic hic... ha ha ha ha

Sau bao công sức anh bỏ ra, cô không cảm thông cho anh, còn cười lớn nữa sao? Cô gái này thật là.

Nhưng cô cười...

Thì ra, làm cô cười dễ như vậy. Anh nguyện để thêm vài cái bánh nữa đập vào mặt, nếu cô cứ cười như hiện tại. Anh thấy bản thân thật hết thuốc chữa. Ai kêu cô là Gia Hân chứ, với những người con gái khác, anh sẽ chẳng bao giờ hao tổn nhiều tâm trí như vậy. Chỉ vì cô là Gia Hân thôi.

Xin lỗi anh, nhưng thật sự nhìn mặt anh lúc này... Ha ha ha – Gia Hân vẫn không ngừng cười được.

Rồi, chưa kịp để anh phản ứng, Gia Hân đưa tay lại gần Tiểu Miêu. Anh cảm thấy mình sau lớp mặt nạ đột nhiên trở nên khô nóng. Cô lấy tay lau đi chỗ kem còn sót trên mặt nạ anh. Chắc lúc này anh quá vội vàng nên đã bỏ qua.

Đi theo tôi – người mèo kéo tay Gia Hân khỏi nhà hàng.

Chúng ta đi đâu vậy? – Gia Hân hỏi với theo, nhưng rất nhanh cô hiểu người mèo định đưa cô đi đâu.

Chúc quý khách vui vẻ! – Người kiểm soát có vẻ phấn khởi khi thấy họ tới, là cô nhìn lầm hay anh ta vừa nháy mắt với người mèo đó? Tên này lại bày trò gì vậy?

- May quá, vừa kịp lúc. Chờ chút, tôi sẽ cho cô thấy điều tuyệt nhất ở công viên này.

- Hôm nay... cảm ơn anh vì đã rủ tôi tới đây. Không có anh chắc giờ này mặt tôi đã thành hai trái đào rồi.

- Đừng khóc – Đáp lại câu cảm ơn của Gia Hân, người mèo khẽ nheo mắt, đưa tay lên chạm nhẹ vào đuôi mắt cô. Ngón tay anh như có như không lướt qua làn da cô, khiến Gia Hân cảm thấy má mình nóng rực lên.

Không khí giữa hai người thật kì lạ. Người mèo ngày càng tiến gần Gia Hân, mà cô, dường như không có ý rời đi.

“Đừng, đừng, đừng” – Tiếng pháo hoa cùng ánh sáng lóe lên làm hai người chợt thức tỉnh. Rời khỏi lực hút của người mèo, Gia Hân chợt thấy may mắn vì trời mùa này tối rất nhanh. Nếu không, giờ này trái tim loạn nhịp sẽ bị mặt cô tố cáo với người mèo mắt. Đã rất lâu rồi, cô mới có cảm giác má mình nóng tới vậy. Thật buồn cười, cô đâu còn là nữ sinh cấp 3 chứ? Chắc tại vừa rồi cô chạy nhanh quá thôi.

- Giờ khu vui chơi đang tổ chức lễ hội mừng giáng sinh, mỗi tối thứ 7 đều bắn pháo hoa. Đây là điểm xem được rõ nhất – Kéo sự chú ý của Gia Hân về phía ánh lửa đủ màu đang thấp sáng cả một vùng trời, người mèo giải thích.

- ... - Nhìn về phía Tiểu Miêu chỉ, cô ngạc nhiên nhìn từng bông pháo hoa được bắn lên. Nơi này cao và gần tới mức, cô có cảm tưởng, chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới những đốm lửa nho nhỏ đang nhảy múa trong màn đêm trước khi chúng vụt tắt.

Tâm trạng nặng nề trước đó của cô cũng theo từng tàn lửa, vụt biến mất trong màn đêm. Khóe miệng cô khẽ giãn ra, ánh mắt hướng về phía pháo hoa bắn tới. Ông Tiên từ đâu vẫn luôn chú ý tới cô, thấy biểu tình của Gia Hân hiện tại, tảng đá trong lòng anh cũng bị nhắc đi. Anh khẽ đưa tay lên, nhưng tới nửa đường, không hiểu vì lý do gì, lại thu tay về. Anh tự nhắc nhở bản thân hiện tại là ai. Anh không có tư cách yêu cô.

- Cô thấy thoải mái hơn? – Thấy pháo hoa đã tắt từ lâu, trên đường du quay từ từ hạ xuống, người mèo ra hiệu hỏi Gia Hân.

- Ừm, lần đầu tiên tôi nhìn thấy pháo hoa gần như thế. Sáng nay anh mới tới tìm hiểu mà tìm được địa điểm đẹp như vậy sao? – Mọi khó chịu bay biến đâu mất, cô tò mò hỏi Tiểu Miêu.

- Cô...cô biết tôi... - người mèo ngạc nhiên, lúc anh đi, cô còn đang ngủ, thế nào lại biết anh tới đây tìm hiểu trước?

- Đến đây trước hả? - Gia Hân tiếp lời - Tình cờ thôi, lúc trong phòng rửa tay của nhà hàng, tôi nghe thấy mọi người kể chuyện một chú mèo tội nghiệp bị xui xẻo hôm nay thôi.

- Vậy ở nhà hàng, cô cười vì đã biết? - Tiểu Miêu thấy cô nói vậy, liền quay đầu sang hướng khác.

- Không phải, xin lỗi, lúc đó nên nói cho anh luôn mới phải. - Thấy anh thủy chung không quay đầu lại, cô tiến tới định xin lỗi mặt đối mặt.

Không ngờ, cùng lúc, người mèo xoay đầu lại. Mũi Gia Hân khẽ trượt qua vỏ mặt nạ cứng cáp. Hai người không hẹn mà ngừng mọi động tác. Không hiểu là ngẫu nhiên hay cố ý, mũi cô lần nữa chạm vào lớp mặt nạ của người mèo. Nhưng lần này, trong động tác có mang theo sự nhẹ nhàng, run run, thậm chí là vô cùng dịu dàng, tựa như chạm vào lớp băng mỏng vậy, dường như đối phương muốn nâng niu trân trọng, sợ chỉ thêm chút lực đạo là mũi cô sẽ vỡ tan.

Đối diện với sự trù mến này, Gia Hân lặng im tiếp nhận như luyến tiếc chưa muốn rời khỏi, khẽ đóng mí mắt lại, như muốn tránh ánh mắt ân cần mà đầy sức hút kia.

Dòng người hối hả ồn ã phía dưới dần lắng lại, cả thế giới này dường như chỉ còn hai người họ cùng nhau...

36. Chương 36

Một tuần trôi qua, nhịp sống của Gia Hân cơ hồ cũng trở lại bình thường. Trừ việc người mèo thỉnh thoảng phải đi công tác, không tới được, hai người ngày nào cũng ăn tối cùng nhau. Có anh, cô cảm thấy cuộc sống hoàn toàn không thể nhàm chán. Giống như nuôi thú cảnh vậy. Lúc Tiểu Miêu biết việc cô coi anh là vật cưng, liền nháo loạn đòi đổi vai trò, muốn vào bếp nấu ăn. Nhờ có Tiểu Miêu, lần đầu tiên Gia Hân hiểu rõ câu, không thể đánh giá mọi vật qua vẻ bề ngoài.

Hôm nay bác Takao cũng tới ăn cùng hai người. Nhìn một bàn đầy những đĩa thức ăn có hình thù cùng màu sắc quái dị, bác lo lắng nhìn cô:

- Gia Hân, hôm nay cháu ốm hả, sao không nói trước để bác nấu đồ qua?

Trước câu hỏi vô cùng thành thật của bác, mắt người mèo liền nhìn không thấy tiêu cự, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng khuôn mặt đầy hắc tuyến của anh, Gia Hân ráng nhin cười.

- Cái này, bác cứ ăn thử đi ạ. Hôm nay là Tiểu Miêu nấu, không phải cháu.

- Cháu chắc là... - ba chữ “ăn được chứ” được bác thì thầm tới mức nhỏ nhất.

- Dạ được ạ.

Nói rồi bác làm mặt vô cùng dũng cảm, đưa khối thức ăn vào miệng. Im lặng bao trùm cả căn bếp.

- - Bác Takao lặng lẽ nhai đồ.

- ... - người mèo lặng lẽ nín thở quan sát phản ứng của bác.

- Trời, sao có thể ngon vậy chứ, rõ ràng là nhìn.... - Cuối cùng thì bác Takao cũng ngẩng mặt lên, đưa cho người mèo ngón tay cái giờ cao - Hương vị đúng là tuyệt phẩm!

Phản ứng của bác giống hệt như Gia Hân hôm trước. Người mèo được thăng chức lên làm bếp trưởng, thoát khỏi thân phận bị đối xử như vật nuôi.

Tuần kế tiếp, tối nào cô cũng được thưởng thức một thực đơn. Đến ngày thứ 8, Gia Hân liền không chịu được, lập tức giáng chức Tiểu Miêu, tiếp tục đứng bếp. Người mèo chỉ có thể nấu 2 món mặn, một món

canh, ngoài ra những thứ khác đều hoàn toàn không có năng khiếu. Gia Hân thở dài, phát hiện lý do tại sao người mèo luôn ăn đồ ở cửa hàng tiện lợi.

Một ngày đẹp trời, ra khỏi nhà cô liền thấy người cô muốn trốn tránh bấy lâu đang chờ ở cửa. Nhìn thấy cô, anh liền tiến tới, bao gọn cô trong vòng tay mình.

- Em sao không nhận điện thoại, làm anh tưởng em có chuyện gì!! – Anh nhẹ nhàng trách cứ cô, dường như tin tức kia không chút liên hệ với mình.

- Anh tới đây có việc gì không? – Cô lạnh lùng hỏi lại, né tránh cái ôm của anh.

- Chẳng lẽ không có việc gì thì anh không thể gặp em ư? – Minh Điền xịu mặt nhìn cô, đợt này anh luôn bận rộn, không có nhiều thời gian liên lạc với cô, làm cô nổi giận không chịu tiếp điện thoại của anh. Nghĩ vậy, lòng anh liền có chút ngọt ngào, bao mệt mỏi trên đường lúc bay tới đây, đều bay biến hết.

- Cảm ơn anh, nhưng tôi không có hứng làm vợ lẽ - Nén cơn giận đang chực trào dâng, Gia Hân gạt tay Minh Điền đang để trên vai mình – Giờ tôi phải đi làm rồi, chào anh.

- Là anh sai được không? Mà đợt vừa rồi, anh bận quá, hiện tại anh quyết định bỏ việc hai tuần. Trong hai tuần tới, anh chỉ là chân sai vặt cho em, có được không? – Thấy cô phản ứng dữ dội như vậy, anh hơi ngạc nhiên, chỉ biết thức thời nhận sai.

- Chẳng phải anh có vợ sắp cưới rồi sao? Còn tới đây gặp tôi làm gì? – Gia Hân ngoài mặt vẫn lạnh tanh đáp lại Minh Điền.

- Vậy là em đồng ý cưới anh rồi hả? – Minh Điền sung sướng hỏi lại.

Thấy Minh Điền một mực ông nói gà bà nói vịt, Gia Hân hết kiềm chế nổi, dùng túi xách nện tới tấp lên người anh.

- Đồ đáng ghét!!!! Chẳng phải anh và Tiểu thư tập đoàn Tinh Trí sắp thành kết hôn rồi sao? Anh nghĩ mình lừa người được tới bao giờ hả? Anh coi tôi ngu ngốc không biết gì sao? – Mỗi câu nói, Minh Điền đều bị một đòn giáng xuống, hiện tại liền thấy không ổn – Đồ đáng ghét! Đồ đểu! Đồ trắng hoa! Đồ Mã Giám Sinh!

Những giọt nước mắt cô cực lực nén lại như không còn rào cản, liền tiếp rơi xuống. Thấy vậy, Minh Điền bất chấp những cái đánh trời giáng kia, ôm trọn Gia Hân như con nhím xù lông vào lòng.

- Em nói gì anh không hiểu? Anh cưới ai chứ? Em muốn đánh cứ đánh, nhưng đánh xong, bình tĩnh lại kể anh nghe được không? – Minh Điền đau lòng nói – Đừng khóc nữa.

- Nhưng báo nói, em còn gọi điện cho anh nhưng lại là người khác bắt máy... - Nghe anh nói vậy, không hiểu sao, lòng cô chùng xuống, cơn giận cũng không thấy đâu.

— ————Ta là đường phân cách lại sự trần thuật của Gia Hân—— ————

(Nhi Nhi: hi' hi', thực ra là do tác giả quá lười viết thêm, hy vọng lượng đủ đá để xây nhà ^00^|||)

- Cái này, việc anh đi ăn tối cùng tiểu thư tập đoàn Tinh Trí là có, việc cô ấy sắp kết hôn là đúng. Nhưng chú rể không phải là anh – Minh Điền bình tĩnh nói – Nhưng có thể tưởng tượng mối quan hệ giữa anh và cô ta, anh công nhận, nhà báo có trí sáng tạo quá cao.

Minh Điền bóp trán, từ khi nào anh trở thành tâm điểm cho cánh nhà báo lá cải rồi. Hiện tại anh vô cùng hối hận luôn bỏ qua mấy tờ tạp chí nhỏ nhỏ đó. Nếu anh về muộn chút nữa, có phải mọi chuyện càng trầm trọng thêm không.

- Vậy người nhắc máy điện thoại của anh là chị gái anh hả?

- Chắc vậy, hôm đó chị anh đến công ty thăm anh, có lẽ tưởng em là cô gái nào đó, nên nói vậy – Nói đến đây Minh Điền lại càng thêm náo ào – Từ trước tới nay để tránh việc anh sợ con gái truyền ra ngoài, rất nhiều lần chị anh làm vậy rồi. Cũng không nói lại với anh luôn.

- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm? – Gia Hân không tin được, ngoan ngoãn vòng tay qua eo Minh Điền, giọng vô cùng nịnh bợ - Anh bị đánh đau không?

- Đồ ngốc, chưa hiểu rõ mọi chuyện đã vội tuyên án cho anh luôn hả? – Lấy tay gõ nhẹ lên trán cô, Minh Điền nghiêm túc kiểm điểm bản thân liệu mình có phải M, thấy cô hiểu lầm, bị cô đánh mà cứ nhiên vẫn thấy vui. Như vậy, là cô có để ý tới anh. Nghĩ tới đây, lòng Minh Điền liền nở hoa.

- Em xin lỗi, lần sau em sẽ trực tiếp gặp thẳng anh luôn.

- Giờ em xin lỗi cũng muộn rồi. Để đảm bảo tính mạng anh sau này, em muốn tin anh làm đám cưới là chính thức không? – Minh Điền nghiêm túc hỏi.

- Anh lại định cướp dâu nhà người khác hả - Biết anh đang nói chuyện gì, cô cố gắng đổi đề tài, không muốn câu nói của anh tiến sâu hơn.

Gặp một Gia Hân luống cuống đỏ mặt trong lòng, Minh Điền cũng không đành lòng. Anh hiểu, lòng cô với cuộc hôn nhân vẫn mang nhiều bóng ma. Dù vậy, bị từ chối hai lần liên tiếp, lòng anh trùng xuống. Không nên để cô thấy anh như vậy, anh sẽ gây sức ép cho cô. Minh Điền tự nhủ với bản thân, thay thế sự thất vọng bằng khuôn mặt cười hề hề:

- Em dám nghĩ anh xấu xa vậy hả, phải phạt mới được! – Nói rồi anh kéo cô lại gần, chuẩn bị thi hành “giết người cướp rương”.

Thấy Minh Điền áp sát mình, Gia Hân liền tưởng tới hình ảnh giữa cô và người mèo hôm đó, theo phản xạ, cô đẩy anh rồi né tránh nụ hôn kia:

- Em... em phải đi làm, thế nhé, chìa khóa em để dưới thảm, anh vào nhà trước đi.

Rồi bằng tốc độ ánh sáng, cô chạy về phía trước.

- Gia Hân! – Minh Điền lớn tiếng gọi.

- Có... có chuyện gì sao? – Tim Gia Hân nhảy thình thịch, chẳng lẽ anh biết cô phản ứng không bình thường sao?

- Em đi nhầm đường rồi, ga tàu ở hướng kia – Minh Điền cười cười, chỉ tay về phía ngược lại.

- À... thì ra vậy – thở phào nhẹ nhõm, cô cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng hôn lên má Minh Điền – Em đi trước đây.

Minh Điền thoáng ngạc nhiên, lúc khi định thần lại, tiếc hùi hụi vì trước đó không níu cô ở nhà bằng được. Vui vẻ vào nhà, ánh mắt của anh liền dừng trên tờ giấy trước tủ lạnh.

“Tuần tới tôi có việc, không qua được. Bác Takao sẽ tới. Lúc tôi đi vắng, không được ăn hết thịt trong tủ.”

Trong đầu anh, hình ảnh Gia Hân cùng người kia lại hiện lên. Không được, anh phải bình tĩnh lại. Ngày hôm đó, nếu không có cuộc điện thoại khẩn từ công ty, anh không tưởng tượng được mình sẽ làm gì.

Nụ cười trên khuôn mặt Minh Điền liền tắt ngấm.

Hôm nay Gia Hân cực kì hào hứng. Sáng nay người mèo nhắn tin, anh sẽ về nhà. Cuối cùng cô cũng có thể chính thức giới thiệu Tiểu Miêu cho Minh Điền. Cô thấy tính anh và người mèo vô cùng hợp, hai người chắc chắn có thể là bạn thân. Hay chí ít, cô hy vọng như vậy. Vì từ trước tới nay, cô luôn thấy người mèo sống một mình, không có bạn hay người thân tới thăm. Nếu Minh Điền và Tiểu Miêu có thể thành bạn thì Tiểu Miêu sẽ không còn cô đơn nữa. Nhưng tuần vừa rồi mỗi lần cô muốn nói chuyện với anh về người mèo, Minh Điền chỉ trầm ngâm nghe cô nói, không biểu hiện yêu hay thích. Cũng phải, dù sao hai người chưa bao giờ chính thức gặp nhau, dĩ nhiên sẽ không có nhiều chuyện để nói. Minh Điền thuộc tuýp người thích đánh giá người khác theo cảm nhận của mình, cô có nói thêm cũng là thừa.

Gia Hân cố gắng về sớm, chuẩn bị đồ ăn. Chiều nay Minh Điền có việc công ty phải giải quyết, tuy nhiên anh vẫn hứa về sớm với cô.

Thực tế luôn trên người mọi sự sắp đặt có trước. Dù người mèo và Minh Điền trước mặt vẫn trò chuyện vui vẻ, cô vẫn có cảm giác không đúng lắm.

- Anh không thích Tiểu Miêu? – Đứng một bên phụ Minh Điền lau bát rồi cất vào chạn, Gia Hân nhỏ giọng hỏi.

- Không có – Giọng Minh Điền cũng không nghe ra cảm xúc, Gia Hân đành thú nhận ý định của mình.
- Thực ra thì từ lúc cậu ấy tới đây, em chưa thấy cậu ta có bạn bè hay người thân nào tới thăm cả. Anh và cậu ấy tính cách cũng có nhiều điểm tương đồng, nên em nghĩ hai người có thể sẽ rất thân thiết.
- Em muốn anh làm bạn với cậu ấy?
- Cô muốn anh làm bạn với hấn? Chỉ có Minh Điền mới hiểu nổi giông bão đang nổi lên, bàn tay đang ngâm trong bồn rửa của anh siết chặt lại.
- Không được sao? Xin lỗi, em lại nhiều chuyện rồi – Gia Hân ỉu xiu nhìn xuống, cô thấy hai người thực sự rất hợp.
- Tất nhiên là được – Minh Điền cúi xuống nhìn cô cười nói – Hôm nay có bóng đá, anh cũng đang tính rủ cậu ta xem cùng.
- Thật hả? Cần em làm thêm đồ ăn cho hai người không? À, nhà hết bia rồi, để em ra ngoài mua nhé – Điều đáng vui vẻ của Gia Hân, một chút cũng không bị ánh mắt Minh Điền bỏ qua.
- Dĩ nhiên rồi, thôi, để anh rủ cậu ta đi mua bia, tối rồi, em ở nhà đi – Nữ cười hiền hòa, Minh Điền đem toàn bộ tâm trầm ở đáy mắt vào trong.
- Bước khỏi căn hộ, hai người đàn ông lúc này cũng không còn tâm trạng đóng kịch bạn bè, sát khí bay đầy trời im lặng đi tới một ngõ tối không có ai qua lại.
- Chẳng phải tôi đã cảnh báo anh tránh xa cô ấy rồi sao?
- ...
- Giờ anh có làm gì cũng quá muộn rồi, cô ấy là của tôi.
- ...
- Đừng để tôi vạch trần thân phận của anh. Từ giờ, tốt nhất là anh nên tránh xa cô ấy ra. – Minh Điền bị sự im lặng của người mèo kích động, nắm cổ áo Tiểu Miêu đẩy vào góc tường, chiếc mặt nạ mèo cũng vì thế rơi xuống.
- Lúc hai người vừa rời đi, Gia Hân phát hiện nhà hết mất dầu hào. Gọi điện vào máy của Minh Điền, cả Tiểu Miêu, đều nghe thấy tiếng chuông vang lên từ phòng khách.
- Hai người thực sự là rất giống nhau, điện thoại cùng để ở nhà. Thở dài, cô vội đuổi theo hai tên đang trí kia. Vừa bắt kịp, một màn nói chuyện đầy sát khí liền bỏ qua không sót một chút.
- Vốn định tiến lên can ngăn Minh Điền, Gia Hân vừa bước tới liền khựng lại. Khuôn mặt kia...
- Gia Hân không tin vào mắt mình nữa. Cô không tự chủ được bước về phía anh. Nhưng càng bước, cô càng cảm thấy khó khăn, rốt cuộc chỉ có thể quay đầu bỏ chạy, không cẩn thận va đổ thùng rác gần đó.
- Thấy động, người mèo quay đầu, thấy bóng lưng quen thuộc, tim anh bỗng thắt lại. Cơ thể cũng cứng đờ, lặng im nhìn bóng cô nhỏ dần.
- Gia Hân! – Minh Điền vội vàng đuổi theo, bỏ lại mình Triệt Hàn trong ngõ vắng.
- Anh biết anh ta là Triệt Hàn từ khi nào? Giỡn tôi các anh thấy vui không? – Gia Hân quay lại, giờ cô đã hiểu sao mình luôn thấy hai người hợp nhau, quan hệ giữa họ, không phải là quan hệ giữa hai người mới gặp nhau.
- Em nghe anh nói đã... - Minh Điền giữ cô lại, tim anh nhói đau, tại sao cô luôn có phản ứng mãnh liệt với những chuyện có liên quan tới hấn ta?
- Anh còn gì để nói sao? – Dùng mọi sức để thoát khỏi Minh Điền đều vô ích, cuối cùng cô cũng đáp lại anh.
- Em thấy không thấy mình mới là người cần nói sao? – Rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, Minh Điền quyết định nói thẳng sự thật cho Gia Hân – Với một người mới gặp chưa đầy hai tháng, em có phải là quá quan tâm tới cậu ta? Anh mất tới nửa năm mới được làm bạn trai em, sau 1 năm mới có lần đầu tiên.

Đến việc em bị tấn công, tới nửa tháng sau em mới báo tin cho anh. Ở bên em hai năm, chưa bao giờ anh thấy em phản ứng dữ dội như thế. Em thử hỏi lại bản thân, anh hay cậu ta mới là người tình của em?

“CHẤT!!!” – Gia Hân sững sờ nhìn xuống tay mình, không tin được mình vừa rat ay với Minh Điền.

- Anh đang vô lý gì vậy? – Cô nổi giận thực sự - Giữa anh và cậu ấy, anh còn không rõ sao? Người em chọn chẳng phải là anh sao?

- Gia Hân, em thực sự không rõ hay sao?

- Anh mới là người không hiểu chuyện!

- Em... biết mình tàn nhẫn lắm không, Gia Hân? – Đau lòng nhìn người con gái trước mặt, anh chỉ hận không thể giấu cô đi, để cô và hắn ta mãi mãi không gặp lại – Em nói mình muốn quên, nhưng bản thân em đã bao giờ ngừng nhắc nhở bản thân về hắn ta chưa?

- ... - đối diện với câu hỏi này, Gia Hân không cũng không rõ mình nên trả lời thế nào.

- Anh yêu em, anh có thể chờ em cả đời, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, Gia Hân à.

- ...

- Tối nay anh ngủ bên ngoài, em cứ về nhà trước đi.

Tối hôm sau, người mèo vẫn qua nhà cô, chỉ có điều, im lặng hơn mọi khi.

Lúc hai người ngồi đối diện nhau, chỉ có tiếng đĩa bát vang lên.

- Chiều nay, ở hẻm...

- Đừng nói, Tiểu Miêu không nói được.

Triệt Hàn đưa tay định kéo mặt nạ xuống, liền bị Gia Hân chặn lại.

- Chẳng phải đã nói, Tiểu Miêu không tháo được mặt nạ sao?

- Gia Hân... anh

- Tiểu Miêu sẽ không bao giờ nói dối sao?

- Tiểu Miêu chưa bao giờ nói dối em.

- Đồ lừa gạt! Chẳng phải Tiểu Miêu kêu mình không nói được?

- Hôm đó anh bị mất tiếng, quả thật không nói được.

- Không tháo mặt nạ được?

- Mỗi lần thấy anh, em đều khóc, lúc đó tình huống lại khẩn cấp, anh...

- Tên anh là Uông Tiễn?

- Đó là tên mẹ ruột đặt cho anh.

- Anh biết ngôn ngữ kí hiệu?

- Có thời gian từng làm từ thiện ở cô nhi viện.

- Tôi tưởng anh sợ trẻ con?

- Chẳng phải em rất thích trẻ con sao?

Sau một loạt câu hỏi, Gia Hân thở dài:

- Phải, là anh luôn đúng. Anh thấy vui không? Lấy tôi làm trò đùa như vậy?

- Anh chưa bao giờ coi em là trò đùa cả. Anh thực sự rất vui, chỉ cần ở bên em vậy thôi.

- Anh về được không? Tôi cần suy nghĩ.

Triệt Hàn chỉ lặng lẽ đứng dậy, để lại Gia Hân trong phòng bếp.

Cô biết đáng lẽ mình nên giận dữ, nhưng hiện tại, cô chỉ cảm thấy hụt hẫng. Vì Triệt Hàn nói đi là đi sao? Không phải, không thể nào.

Gia Hân tối đó nhận được tin nhắn từ người mèo “Công ty có việc gấp, phải đi”.

Giữa họ còn tồn tại mối quan hệ để nhắn tin như vậy sao? – hai người bản thân nhìn màn hình tự hỏi. Triệt Hàn theo thói quen nhắn tin, lúc gửi đi, mới nhận ra mình lỡ tay làm việc thừa thãi.

37. Chương 37

Hôm sau, đang sửa soạn đi làm, Gia Hân nhận được cuộc gọi quốc tế từ nhà.

Mẹ cô ngã, hiện tại đang trong bệnh viện.

Không còn thời gian xử lý thông tin, cô vội sửa soạn hành lý bay chuyển bay sớm nhất về nhà.

“Mẹ!!!”, trong suốt chuyến bay cô lo lắng nghĩ. Cô đúng là bất hiểu, mẹ đã cao tuổi như vậy, cô còn để bà ở nhà một mình. Nếu thực sự mẹ có chuyện gì, cô... cô không muốn nghĩ tới nữa.

Run rẩy, Gia Hân đẩy cửa phòng bệnh, mùi thuốc sát trùng xông lên nồng nặc.

- Thật mà, con gái tôi làm ở nước ngoài, anh gọi nó làm chi? Đã 2 ngày rồi, anh định giam lỏng tôi trong bệnh viện hả?

- Con bác bận việc thế nào, sức khỏe của mẹ vẫn là quan trọng nhất chứ. Bác đừng biện minh hộ cô ấy nữa, có gì cháu sẽ nói chuyện đạo lý với cô ấy – Bác sĩ mới ra trường hăng hái, không thể để cha mẹ mãi bao che con cái như vậy được – Lúc cháu gọi, cô ấy vẫn nhắc máy, sau đó thì không liên lạc được nữa. Thật quá vô tâm. Bác không cần nói lý do hộ cô ấy, cháu sẽ liên lạc tới khi nào cô ta chịu nhắc máy thì thôi. Lúc đó bác có thể về.

- Cái cậu này, có nghe ai không hả, con gái tôi đi làm xa thật, bắt nó bay từ Nhật về, chỉ để xem tôi gãy tay thôi hả? – Nếu không vì tay bà đang bó bột, chắc Trương Ngọc đã cho cậu bác sĩ này một trận, đúng là nhiệt tình cộng ngược thành thảm họa.

- Mẹ... - Gia Hân khẽ gọi.

- Con... về rồi hả, trời, mẹ không sao, tại cái thằng nhóc này cứ làm loạn lên.

- Cô, làm ở nước ngoài thật hả - Nhìn thấy va li hành lý của Gia Hân, bác sĩ trẻ tuổi lắp bắp, lập tức nhận được ánh mắt viên đạn của Trương Ngọc.

- Không sao, cậu ấy nói đúng, con bất hiểu, không chăm sóc mẹ được – Gia Hân buồn buồn nói, thấy mẹ gãy tay, sẽ có bao bất tiện mà vẫn kiên quyết không gọi cô về, làm con như cô, thật đáng giận.

- Mẹ cô bong gân tay, đưa bà về nhà chăm sóc, tránh vận động mạnh 3 tuần, là người già cần xem trọng chuyện xương cốt, 2 tuần sau nên đi khám lại ở bệnh viện.

Đưa mẹ về nhà, Gia Hân để bà nghỉ ngơi rồi quay ra dọn dẹp phòng khách. Cũng một năm rồi, cô mở máy điện thoại, có tới 15 cuộc gọi nhờ từ số máy lạ, Gia Hân thờ dãi, không cần gọi lại cũng biết chủ nhân là bác sĩ kia, một cuộc gọi từ chỗ làm, 1 từ Minh Điền. Gia Hân ngăn người nhìn màn hình. Không được, cô đang mong chờ gì chứ? Trước hết phải gọi tới chỗ làm, xin phép nghỉ chăm sóc mẹ đã. Sau đó, cô gọi cho Minh Điền, báo tin mình về nước. Gọi mãi cũng chỉ tới hộp thư thoại của anh, cô đành bỏ cuộc, soạn tin gửi cho anh.

“Em về nước rồi. Em vẫn chưa đồng ý việc anh cầu hôn là vì anh chưa có hoa, có nhẫn, chưa đường đường chính chính cầu hôn, cứ úi xùi như vậy mà bắt em đồng ý sao? Khi nào chuẩn bị đầy đủ mới được gọi điện cho em, nhớ chưa? Đồ ngốc!”

Nhìn quanh, Gia Hân đứng lên dọn dẹp phòng ốc, liếc nhìn đồng hồ ước lượng giờ nấu ăn. Mẹ cô chắc phải buồn lắm, mới mở ảnh của cô ra xem. Sắp xếp lại đồng ảnh trên bàn, Gia Hân chợt thấy có gì đó không đúng. Những tấm ảnh này, cô nhớ mình chưa gửi cho mẹ bao giờ... Thậm chí cô không nhớ mình đã chụp nó. Có vài tấm chắc chắn không phải chụp chính diện.

- Mẹ, chuyện này là thế nào? – Gia Hân nhìn đồng ảnh trong hộp, có hình của cô từ khi cô ra nước ngoài, lúc cô ở Nhật, lúc cô bên bạn mình. Cô nhìn mẹ thắc mắc.

- Cái này... - Trương Ngọc bối rối, dù sao thì giấy cũng chẳng gói được lửa – Con thật sự muốn biết chân tướng?

- Con muốn biết ý nghĩa sau những tấm ảnh này thôi.

- Cho dù nó làm thay đổi hiện tại của con?

- Con nghĩ, điều đó phụ thuộc vào quyết định của con. Con muốn biết ai chụp những bức ảnh này. – Gia Hân quả quyết.

- Được, vậy mẹ sẽ nói cho con biết – Trương Ngọc bắt đầu kể về câu chuyện từ lúc Gia Hân rời đi...

Ngày ấy Triệt Hàn lật tung thành phố lên tìm cô. Anh nhờ mọi quan hệ có thể để tìm kiếm tung tích của cô. Anh cũng tới xin lỗi Trương Ngọc. Tất nhiên bà chẳng dễ dàng gì tha thứ cho anh. Mọi lời nói, nặng nhẹ đều có, chân tay đều có, cùng với Lương Uyên, hai người thay nhau giáo huấn Triệt Hàn suốt 3 ngày liền. Lương Uyên còn định từ mặt anh. Triệt Hàn chỉ một mực cúi đầu nhận lỗi, chịu đòn roi của hai mẹ mà không một lời phản kháng. Nói cũng nói rồi, đánh cũng đánh rồi, Trương Ngọc không nhận mặt anh nữa. Nhưng Triệt Hàn một mực xin lỗi, muốn thay mặt Gia Hân chăm sóc cho bà.

Một tuần sau khi Gia Hân đi, Trương Ngọc ốm, anh ngày nào cũng tới thăm bệnh, chăm sóc, bà có chữ mắng cỡ nào cũng không chịu đi. Trương Ngọc dần bị anh làm cho cảm động. 4 tháng cô đi du lịch, anh đều phái người bảo vệ cô, mọi tin tức về cô anh đều nói với bà. Nếu không có anh, chắc bà cũng lo lắng mà sinh bệnh luôn. Dù gì cô cũng là con gái bà, sao có thể nói bỏ đi là không lo, không nghĩ?

Jayden là thám tử anh nhờ tìm tung tích của cô. Công việc của cô cũng là do anh tạo điều kiện. Hàng tháng đều nhờ bạn bè gửi ảnh cô cho anh. Ngồi xem cùng Trương Ngọc. Lúc nhìn thấy cô cùng Jayden, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ lật từng tấm ảnh. Cô cười bao nhiêu, anh trầm ngâm bấy nhiêu. Chuyện cô và Jayden chia tay anh cũng rõ. Anh bắt mẹ cô hứa với anh, nếu cô không muốn quay lại cũng nên thuận theo ý cô, giúp cô tìm được một người tử tế. Anh sẽ ở bên bảo vệ cô. Bà hỏi, anh chỉ nói “Đó là cháu mắc nợ cô ấy”

Chuyện với Minh Điền là anh tạo điều kiện cho hai người gặp nhau. Nhờ có Minh Điền anh mới tìm được cô. Tin tức cùng ảnh của cô đều do Minh Điền thu thập. Dần dà, chính Minh Điền cũng trở nên hứng thú với cô. Triệt Hàn cũng ủng hộ hai người đến với nhau. Đây là lần đầu sau 30 năm Triệt Hàn thấy Minh Điền có hứng thú với con gái. Anh biết, những người như Minh Điền một khi yêu, tuyệt đối không làm Gia Hân bị tổn thương, nhất là khi anh luôn ở bên, dõi theo cô.

Gia Hân nghe xong chuyện của mẹ, lặng im hồi lâu. Cô cảm ơn mẹ đã nói sự thật cho mình.

Anh và cô cứ mãi lỡ nhau như thế sao? Một người chân tình, một người vô tình. Đến khi người kia sinh tình người này lại chối tình. Họ mãi chơi trò đuổi bắt với nhau.

Cô khoác áo, xin phép mẹ ra ngoài. Điểm đến, chỉ có một.

Hôm nay là một ngày mệt mỏi với Triệt Hàn, công ty anh có khả năng thua một gói thầu lớn, ảnh hưởng tới sự phát triển của công ty ở thị trường Đông Á. Rất có thể chi nhánh của công ty sẽ bị mua lại. Một mối ngồi ngoài hành lang thì một cốc trà đưa tới trước mặt anh. “Cảm ơn anh”, cô nói. Trà của cô pha luôn có hương vô cùng dễ chịu.

Anh nói “Trà của em luôn thật khác”.

Anh từ trước luôn không thích vị ngọt gắt của đường, nhưng nếu thay bằng mật ong pha loãng cùng chanh lại khẽ nhếch môi khi thưởng thức. Nên trà của anh cô luôn pha bằng mật ong và chanh.

“Chỉ là trà từ máy bán tự động, hy vọng không quá tệ.” – Gia Hân lạnh lùng đáp lại.

“Em còn hiểu rõ anh hơn chính bản thân anh” – Triệt Hàn trầm ngâm nói.

“Hiểu đủ rõ để biết chúng ta không thể thuộc về nhau” – Cô thản nhiên đáp lại, như thể đó đã là chân lý.

“Em sẽ chấp nhận lời cầu hôn của Minh Điền?” – Anh không nhịn được hỏi.

“Liệu chuyện này còn ảnh hưởng tới anh?” – Cô thờ ơ hỏi lại.

“Em nói phải, đúng là anh không còn quyền hỏi câu đó” – Triệt Hàn chua chát mỉm cười, anh từ lâu đã không có tư cách hỏi câu này.

“Gia Hân này, kì thực, anh không có coi em như trò chơi, anh chỉ muốn chắc em sống hạnh phúc thôi. Vì năm ấy, anh đã làm em tổn thương rất nhiều”

“Ừm” – Gia Hân trả lời.

Số phận thật kì lạ phải không? Cách đây 3 năm, có năm mơ, Gia Hân cũng không nghĩ tới cảnh cô và Triệt Hàn có thể bình tĩnh uống trà cùng nhau như vậy.

Họ ngồi cạnh nhau như vậy, không nói câu nào, nhưng đều cảm thấy trong lòng như trút được một gánh nặng lớn.

Cuối cùng, Triệt Hàn đứng lên, quay sang cười với Gia Hân.

“Anh thua rồi...”

Chúc em hạnh phúc... Gia Hân”.

38. Chương 38

Cô ngồi trong nhà hàng hoa lệ, có nền hoa cùng tiếng nhạc du dương.

- Anh thay đổi nhiều ghê, giờ cũng biết lãng mạn là gì hả? – Gia Hân cười, không tin được người đàn ông trước mặt và gã ăn nói khó nghe lúc đầu là một.

- Tất nhiên, chẳng phải em muốn như vậy sao? – Minh Điền hào hứng nói, kế hoạch của anh hôm nay vô cùng hoàn hảo, đảm bảo cô sẽ xúc động cho xem.

- Được, vậy chàng khó ưa, bắt đầu kế hoạch của anh đi – Gia Hân nháy mắt, dí dỏm nhún vai, tỏ ý mong chờ.

- Lát nữa đừng ngắt vì xúc động nha – Minh Điền tinh nghịch nói.

- Anh hơi tự tin rồi đó – Gia Hân không thể nhịn được, nhún mày yêu kiều.

Hai người uống rượu, ăn uống vô cùng vui vẻ.

- Ủa, thế anh không để nhả trong sâm panh hả? – Gia Hân hỏi đùa.

- Em mong cưới anh vậy sao?

- Không phải, nếu là anh, rất dễ đi theo khuôn đó nha.

- Được, không cần sâm panh vậy.

- Anh chuẩn bị thật hả?

- Ai nói anh chuẩn bị chứ?

- Hahaha, anh có cần lộ liễu vậy không? – Gia Hân phì cười
- Chờ chút, anh sẽ phục thù – Minh Điền vô cùng quyết tâm – Sau khi anh vào phòng nghỉ một chút đã.
- Đừng nói là tới giờ anh vẫn còn hồi hộp nhé – Gia Hân cười, người đàn ông này quả thực vô cùng dễ thương.
- Anh... có nói vậy sao? Chờ chút, đừng cảm động phát khóc đó, anh không dễ đâu.
- Thiệt không?
- Được sẽ dễ em, được chưa? – Minh Điền nói, nhanh chóng rời ghế bước về phía phòng nghỉ.

Gia Hân cười, hướng mắt lên màn hình tv chờ Minh Điền quay lại.

“Tin nhanh: chủ xí nghiệp bị tập đoàn Viễn Á thu mua do muốn trả thù công ty đã cưỡng ép Triệt Hàn tự tử cùng mình. Hiện hai người đang ở trên nóc tòa nhà Viễn Á, cảnh sát đang cố hết sức thương thuyết với chủ xí nghiệp này. Mọi thông tin liên quan chúng tôi sẽ cố gắng cập nhật sớm nhất”

“Anh yêu em mất rồi”

“Anh sẽ không bao giờ nói dối em nữa”

“Chúc em hạnh phúc, Gia Hân”

...

Từng hình ảnh lần lượt lướt qua tâm trí cô, như lật giở từng trang của tấm album cũ kĩ.

...

Trong quán, bài “Love on Top” vang lên, Minh Điền cầm mic hát

“Now everybody asks me why I’m smiling out from ear to ear (They say love hurts)

But I know (It’s gonna take a little work)

Nothing’s perfect, but it’s worth it after fighting through my tears

And finally you put me first”

Đáp lại, chỉ có chiếc ghế trống của Gia Hân. Cô đã lựa chọn, cho cả anh và cô. Minh Điền mỉm cười, đây là đáp án anh rõ từ lâu, chỉ là cứng đầu mãi không chịu thừa nhận. Tạm biệt em, Gia Hân.

“Ngày nào đó, khi anh có thể chúc em hạnh phúc, anh sẽ gặp lại em” - lưu lại tấm thiệp cho Gia Hân, Minh Điền tiêu sái bước đi.

39. Chương 39

Gia Hân trở lại nhà hàng, chỉ còn lời nhắn của Minh Điền để lại. Cô cũng quay lại Nhật Bản, hoàn thành việc chuyển công tác. Mọi chuyện ở công ty Triệt Hàn nhanh chóng được cảnh sát đứng ra giải quyết, lúc xe taxi chở cô tới nơi cũng là lúc Triệt Hàn đang tự tin đứng phỏng vấn, chuẩn bị về trụ sở cảnh sát lấy lời khai.

Nhìn hàng chục kí giả vây quanh anh, cô cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch. Cô và anh vốn không nên ở chung một chỗ. Vậy mà cô còn bỏ cả đám cưới với người đàn ông trong mơ để tới đây... Cô là một kẻ tàn nhẫn, chỉ đến lúc Minh Điền bị tổn thương đẩy mình, cô mới nhận ra tình cảm của bản thân vốn không thể thay đổi. Anh không muốn gặp cô nữa cũng là điều đương nhiên.

Sắp hoàn thành thủ tục xong xuôi, Gia Hân nhận được tin mẹ báo cho cô, hiện tại bà đang có bạn trai, khỏi cần cô về thăm nuôi. Gia Hân cảm thán hình như số đào hoa của cô trong tình yêu còn ít hơn cả mẹ.

Dù sao nếu bà đã có người chăm sóc, cô cũng yên tâm phần nào. Điều này đồng nghĩa mẹ cô đã quên hẳn người đàn ông kia. Đồng nghiệp biết tin liền rủ cô đi ăn mừng, làm ở đây 3 năm, bọn họ vốn vô cùng thân thiết. Dù cô có đi hay ở, mọi người đều tổ chức họp mặt, Gia Hân không khỏi tự hỏi liệu mọi người chỉ cần lý do để họp mặt thôi.

Trở về nhà, Gia Hân không hề ngạc nhiên thấy một chai thuốc giải rượu được đặt trước cửa nhà.

Từ ngày cô quay lại đây, nghe tin bác Takao chuyển về ở cùng con, Gia Hân có cảm giác kì lạ, như cô vừa nhặt được nàng tiên ốc ở đâu vậy. Thùng rác cô đầy, chỉ cần tới hôm sau sẽ được dọn đi. Hối chủ nhà cô cũng chỉ nhận được câu hỏi không biết. Cô không cẩn thận trượt ngã, ngày hôm sau, trước cửa nhà sẽ có một đôi vợ mới cùng bông băng và thuốc. Lúc cô sốt, sẽ có người tới bấm chuông, lúc cô ra mở cửa, không có ai, chỉ có nồi cháo ấm và một vỉ thuốc đặt sẵn bên cạnh.

Gia Hân thở dài, đúng là gã ngốc.

Hôm nay, khi Gia Hân đi làm về, trên xe bus chật người, thế nào gặp trúng một tên biến thái, dám sàm sỡ cô. Chưa kịp phản ứng thì có tiếng quát:

- Tên biến thái này, mày dám giở trò với cô ấy vậy hả - Giọng nói quen thuộc tới khó tin.

Vừa lúc tới bến tiếp theo, tên biến thái tranh thủ lúc xe dừng lại, nhiều người xô về trước, giật tay chạy mất

- Tên kia, đứng lại - Nói rồi người đàn ông định đuổi theo, nhưng lại bị một bàn tay kéo lại.

- Không cần phải đuổi theo, có máy ghi hình rồi, hắn ta khó chạy thoát lắm - Gia Hân kìm chế người đàn ông muốn gây án kia.

- Em, tại sao lại không biết bảo vệ mình thế hả? - Triệt Hàn quay lại, định chỉ trích Gia Hân một trận, như nhận ra một thứ cực kì quan trọng - À, anh... là... tình cờ quá ha, gặp em ở đây. Trời hôm nay đẹp nhỉ?

Nhìn người trước mặt, Gia Hân cười:

- Anh nghĩ em là con ngốc sao? Em cũng không phải mất não. - Gia Hân nhìn người đàn ông trước mặt, điềm nhiên nói.

- Vậy em... - “đã tha thứ cho anh chưa?” nuốt nửa vế sau vào cuống họng, Triệt Hàn lo lắng nhìn Gia Hân. Cô từng nói không muốn nhìn anh tới hết cuộc đời này. Lúc trước nghe tin cô không đính hôn với Minh Điền, Triệt Hàn phát hiện, câu chúc phúc ngày đó của mình thật giả dối. Cả những việc anh làm sau khi cô bỏ đi cũng vậy. Cả đời này, anh vốn không thể buông tay.

- Em còn tưởng anh thích làm việc nghĩa hiệp dấu mặt chứ, sao hiện diện làm chi - Nhìn anh luống cuống, Gia Hân cười khổ trong bụng. Thì ra, cả đời cô vốn dĩ không thể thoát được một đoạn tình cảm này.

- ...em từng nói, cả đời này không muốn anh xuất hiện trước mặt em nữa - Triệt Hàn nghe giọng mình ngày càng nhỏ. Nếu cô từ chối anh, anh cam tâm tình nguyện, đứng từ xa bao bọc cô cả đời. Sau khi cô đi, chưa một ngày anh có cảm giác bình yên. Mất cô rồi, anh mới hiểu, thì ra, trong lòng anh, cô quan trọng tới cỡ nào. Cô với anh như không khí vậy, luôn hiện diện, không vị, không sắc. Chỉ khi không còn cô, anh mới nhận ra, từ lâu anh đã không thể sống thiếu một Trương Gia Hân.

- Từ bao giờ anh nghe lời em như vậy? - nhìn Triệt Hàn trước mặt, Gia Hân không nhận được, anh như vậy bảo cô có thể giận anh thêm sao? Viễn Trí nói phải, cô vẫn là còn tình cảm với anh, thì vẫn nên tiếp tục, cố gắng sửa chữa. Anh như vậy, cô còn có thể sung sướng sao? Dù gì cô cũng giận anh năm năm rồi, hai người cũng tốn quá nhiều thời gian - Em nhớ trước đây có người em nói chỉ cũng lỡ đi mà.

- Từ giờ anh sẽ không thể nữa - Triệt Hàn kiên định nói - Em có thể... - “Cho anh thêm một cơ hội nữa không?” - Tập nói trước gương cả ngàn lần 5 năm qua, hiện tại anh vẫn không thể nói. Anh không có tư cách để nói câu này, có là Tiểu Miêu hay Triệt Hàn cũng vậy - Anh xin lỗi, Gia Hân.

- ...

- Cho anh...cơ hội...chăm sóc em không? Anh hứa sẽ không làm phiền em, nếu em không muốn nhìn thấy anh, anh hứa sẽ không xuất hiện trong tầm nhìn của em. Nhưng anh thật lòng là quan tâm tới em. - Cuối

cùng vẫn là không nói, Triệt Hàn muốn dùng cả đời để bù đắp tổn thương anh gây ra cho cô. Như vậy, là đủ.

- Em không cần... - Gia Hân nói, Triệt Hàn cảm thấy thế giới xung quanh dường như sụp đổ.

Vậy là anh vẫn là không thể ở bên cô sao? Anh đã làm gì thế này?

- Em không cần... - Gia Hân nói, Triệt Hàn cảm thấy thế giới xung quanh dường như sụp đổ.

Vậy là anh vẫn là không thể ở bên cô sao? Anh đã làm gì thế này?

- ...

Thấy khuôn mặt anh tràn đầy mất mát, Gia Hân cũng không đành lòng đùa dai:

- Em không cần nàng tiên vô óc cho mình – Dù sao cũng là lỗi của anh, rảnh rồi muốn đi trốn tìm với cô, thấy biểu hiện vừa rồi, cô can tâm tình nguyện để anh bị lừa lần nữa. Ai kêu cô gặp được Triệt Hàn chứ. Nhưng cũng không nên tha thứ sớm vậy – Hiện tại em đang thiếu bạn tri kỷ.

Như được vớt từ địa ngục lên, phút chốc Triệt Hàn cảm thấy trái tim bỗng lâng lâng. Cô chịu tha thứ cho anh sao?

- Gia Hân à, anh...

- Anh đừng lầm tưởng, em cần bạn bè, không phải người tình – Gia Hân chặn lời Triệt Hàn – nếu có ý nghĩ khác, đừng hòng.

- ...Cảm ơn em, em đã vì anh mà khổ nhiều rồi – bạn bè cũng tốt, hiện tại anh chỉ cần cô không xa đuổi anh là được.

- Được rồi, vậy anh về đi – Nhìn thấy mắt anh có chút quầng thâm, cô cũng không nhịn được, thời gian vừa qua anh vất vả rồi. Lòng cô cảm thấy chút ấm áp – nhìn anh mệt mỏi lắm. Nghỉ ngơi đi.

- Em...thấy thương anh khổ cực sao, vậy ít nhất cũng nên mời anh vào nhà uống trà chứ - Vừa được tha bổng, bản chất vô lại không kìm chế được lại bộc phát. Cô quan tâm tới anh khiến Triệt Hàn thật cao hứng nha.

- Anh khoái đứng ở ngoài lắm mà. Cứ vậy đi. – Gia Hân dứt khoát.

- Không được, anh đứng ở ngoài nhỡ gặp biến thái thì sao tốt nhất vẫn nên theo em vào nhà – Triệt Hàn quyết giữ tinh thần bất khuất không sợ trở mặt nói.

Cuối cùng thì tối hôm ấy, sau hơn 4 năm làm chàng tiên vô óc, có người cũng được vào nhà làm sói.

Sau đó anh vẫn thường xuyên qua lại nhà cô, khi thì đưa vài món ngon tới, lúc lại mua đĩa phim. Dần dần, thời gian Triệt Hàn dành ở nhà Gia Hân ngày càng nhiều.

Mà anh, lấy lý do sang Nhật mở rộng chi nhánh, bám trụ vững vàng ở Hokkaido này.

Hai người trong trạng thái mập mờ này được nửa năm, đồ đạc của anh ở nhà cô ngày càng nhiều.

Một buổi chiều mùa đông, Triệt Hàn cùng cô ăn một vài món đơn giản, ôn lại chuyện cũ. Gia Hân lúc này mới biết, thì ra từ đó tới giờ, cô vẫn là gái có chồng:

- May thật, nếu em và bạn trai quyết định kết hôn thì có phải giờ em đã là người đa phu rồi không? – Gia Hân đùa đùa.

- Gia Hân, sau mọi chuyện anh làm, anh thậm chí còn ích kỷ cố chấp giữ lại cuộc hôn nhân của chúng ta, Gia Hân à, chúng ta bắt đầu lại nhé, anh rất... - Triệt Hàn đang nói thì bị Gia Hân cắt lời.

- Có trách thì cũng nên trách em đã không thẳng thắn nói với anh. Để tới lúc mọi chuyện xảy ra thì đã quá muộn. – Gia Hân nói – Em cũng không chắc chúng ta nên bắt đầu lại hay không. Em thấy hiện tại, chúng ta chỉ nên thế này thôi, không ràng buộc, không trách nhiệm gì hết, bắt đầu lại từ mối quan hệ bình thường, được không anh? Nếu vẫn không hợp, coi như em cũng không cần phải viết giấy ly hôn lần nữa.

- Được, vậy thì... Chào em anh tên là Triệt Hàn, năm nay 35 tuổi, còn độc thân, hiện tại đang theo đuổi một cô gái, còn em tên gì? – Dù sao anh cũng đã chờ nhiều năm, có lâu thêm một chút cũng không sao, anh hiện tại cũng không còn như 5 năm trước đây. Triệt Hàn tự nhủ, anh sẽ không bao giờ cho cô cơ hội nhìn thấy tờ giấy ly hôn đó nữa.

- Chào anh Triệt, em tên là Trương Gia Hân, bỏ qua tuổi tác, hiện tại công việc bận rộn nhưng em vẫn muốn tìm hiểu về anh. – Cười với Triệt Hàn, cô thực sự mong muốn lần này sẽ thành công.

Họ ngồi đó rất lâu trò chuyện hôm đó trong căn nhà của Gia Hân, lần đầu tiên không khí giữa anh và cô ấm áp như vậy.

40. Chương 40: Đại Kết Cục

Thực ra, không phải là cô không rõ...

Sau khi cô đi, anh lật tung cả thành phố lên tìm cô.

Hôm sau báo tin cho mẹ cô, anh đứng làm bị thối cho bà chửi mắng, đánh đập tới hai ngày mà không một lời oán trách. Chỉ một mực nói câu xin lỗi với bà.

Không còn sức chửi mắng, mẹ cô cũng tuyên bố không nhìn mặt anh nữa.

Sau 1 tuần đầu tiên, anh tìm cả những nơi cô chưa bao giờ tới.

Tuần thứ 4 cô đi, anh quay lại căn hộ của hai người lần đầu tiên, cười ngậy ngốc tới điên dại. Sao anh có thể lạc mất tình cảm của anh dành cho cô chứ?

Tháng đầu tiên sau khi cô đi, không ngày nào anh ngủ ngon, lúc nào cũng là vật vờ tìm kiếm, chỉ cần có điện thoại thông báo, bất kể lúc nào, anh cũng sẵn sàng. Đôi khi vội tới mức quên cả giày.

Tuần thứ 5, mẹ cô ốm. Anh ở bên chăm sóc mẹ cô, mặc bà chửi rửa. Lương Uyển không chịu nổi, bèn đuổi anh qua một bên. Anh liền đứng ngoài phòng bệnh. Chỉ cần mua thứ gì, gọi bác sĩ, anh đều làm. Bà khỏi ốm thì anh cũng đỡ bệnh. Nguyên nhân: kiệt sức, lo lắng quá độ.

Triệt Hàn sau đó lãnh một cú tát trời giáng của mẹ vợ!

Bà nói anh như vậy sao trụ nổi tới lúc cô liên lạc lại với bà. Bà hiểu rõ tính con mình, cô sẽ không để bà lo lắng quá lâu. Bà không ủng hộ chuyện hai đứa quay lại, nhưng cũng không muốn con bà tạo nghiệp chướng.

Nhưng cô không rõ,

Lúc biết cô ở đâu, anh đã tới tìm cô, rồi chỉ dám lặng lẽ đứng bên ngoài nhìn cô hạnh phúc đi cùng một người con trai khác.

Định bước chân tới giữ cô lại, nhưng rồi kiềm chế, không cầm lòng được. Đến tận khi cô và người con trai đó vào nhà, mới nhận ra mình đã giằng co như vậy cả quãng đường.

Anh cứ trong tình trạng như vậy hai tháng liền, theo cô, muốn nói chuyện với cô, nhưng lại cảm thấy bản thân không có đủ tư cách.

Anh gửi gắm vài người bạn thân trong trường quan tâm tới cô, gửi cho anh tin tức về cô. Mỗi lần mở ra lại là một lần đau lòng, nhìn thấy cô cạnh một người khác, nhưng vẫn không thể không xem, không thể không muốn biết.

Anh thường xuyên uống rượu mỗi lần bạn anh gửi tin tức về cô. Uống trước để có dũng cảm nhìn thấy cô hạnh phúc, uống sau khi xem để quên đi nỗi đau vì người bên cô không phải là anh. Anh có thể dứt khoát, tỉnh táo, khôn khéo trong những cuộc giao kèo, làm ăn, nhưng vĩnh viễn mù quáng trong tình yêu của mình. Bởi vậy, anh mới để mất cô.

Những chuyện này, cô chỉ biết khi nói chuyện với Tiểu Yến.

Nhưng đó là quá khứ, quá khứ cả rồi.

Hiện tại...

Anh đang cùng cô trải qua lễ giáng sinh “đầu tiên” từ sau khi họ chính thức hẹn hò.

Cô tới muộn cuộc hẹn lễ tình nhân của họ. Bù lại, Triệt Hàn được thưởng thức bánh chocolate cô tự tay làm. Anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Họ học cách “yêu” lại nhau từ đầu, lần này vô cùng từ từ.

Hai năm sau đó, dù bạn nào vô cùng không hài lòng vẫn phải về báo cáo với hai mẹ ở nhà về cái bụng sắp to của mình. Hai bà mẹ vui mừng tất nhiên là không tả nổi, hai bà sắp có cháu bé rồi mà.

Triệt Hàn cũng rất vui mừng, một năm qua không biết đã cống hiến bao nhiêu tiền máy bay cho hãng hàng không quốc gia rồi, biết thế anh đã làm sớm hơn. (Nhi Nhi: ta vẫn như thường lệ, không còn gì để nói về chuyện này +..+||, dù sao anh cũng không như trước đây, có tiền bộ).

Một năm sau, cô hạ sinh được một bé trai kháu khỉnh, hai bên nội ngoại đều vô cùng cưng chiều. Có điều, lúc còn bé tẹo, gặp được con gái lên 8 của nhà Tiêu Thanh liền cuốn mãi không chịu rời. Hai nhà cũng hết cách. Còn Gia Hân xác định, con trai mình đúng là thừa hưởng mọi tính xấu từ bố. Chỉ biết thâm cầu nguyện cho bé gái nhà Tiêu Thanh.

Còn Triệt Hàn thì rất mừng, tất nhiên rồi, anh mất bao nhiêu công mới đưa được cô về, hiện tại, cuối cùng cô cũng có thời gian dành cho anh mà không phải cho con. Không sinh, không sinh nữa, anh tâm nguyện, hơn nữa lần trước nghe cô kêu trong phòng đỡ đẻ, anh vẫn còn ám ảnh, đau như vậy, không nên làm lần nữa.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn chiều theo ý vợ, sinh thêm vài nhóc kháu khỉnh. Dù sao, anh cũng không sợ việc làm bố nữa rồi. Anh tự tin mình có khả năng nuôi tốt con mình thành nam nhân hay nữ nhân vạn người phải ngoái nhìn. Không tin thì cứ xem con đầu lòng của anh đi. Đẹp trai xuất chúng lại chung tình, giống hệt bố nó vậy.

(Nhi Nhi: anh tự sướng vừa thôi, ta thấy ngứa tai quá, Triệt Hàn + Gia Hân: ý bà là con chúng tôi không xuất chúng sao?*hàn khí*, Nhi Nhi: ta nào có ý đó *toát mồ hôi**sao ai cũng dữ vậy trời TToTT)

Họ vẫn sống chung với nhau, vợ chồng không phải lúc nào cũng hòa thuận, cuộc sống cũng đầy những trắc trắc. Có điều, vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa thuận, Triệt Hàn cảm thấy cô là điều hạnh phúc nhất mà anh từng có.

Họ đã từng đi một vòng lớn, rồi lại một vòng nữa, để may mắn nhận ra, họ vẫn chưa lạc mất nhau.

Cảm ơn em đã quay lại với anh!

— TOÀN VĂN HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-bat-dau-lai-nhe>